ÇINARALTI KİTAPLIĞI 2

ŞEYTAN ŞOK!

OSMAN SUNGUR YEKEN

GENÇ NESİL

Yayın Yönetmeni: Ömer Faruk Paksu
Editör: Nuray Kırıştı
Kapak Tasarım: Özkan Arpa
İç Tasarım: Emine Sayın
ISBN: 978-605-183-094-0
Yayıncı Sertifika No: 12403
Baskı Tarihi: Nisan 2016
Baskı: Çınar Matbaacılık ve Yayıncılık San. Tic. Ltd. Şti.
Yüzyıl Mah. Matbaacılar Cad. Ata Han No: 34 Kat: 5
Bağcılar/İstanbul Tel: (0212) 628 96 00
Matbaa Sertifika No: 12683

Sanayi Cad. Bilge Sok. No: 2, 34196 Yenibosna-Bahçelievler/İstanbul
Tel: (0212) 551 32 25 Faks: (0212) 551 26 59
www.gencnesil.com.tr bilgi@gencnesil.com.tr

NESİL
YAYIN GRUBU

© Fikir ve Sanat Eserleri Yasası gereğince bu eserin yayın hakkı
Nesil Basım Yayın Gıda Tic. ve San. A.Ş.'ye aittir.
İzinsiz, kısmen ya da tamamen çoğaltılıp yayımlanamaz.

Şeytan Şok

Osman Sungur Yeken

Bu kitabın telif geliri Çınaraltı İlim ve Kültür Derneği'ne tahsis edilmiştir.

GENÇ NESİL

Bismillahirrahmanirrahim.

"Sizden kitap yazan olursa, ona besmele ile başlasın."

(Hadis-i Şerif)

***

Bu kitap, gerçek bir hikâyeden esinlenerek yazılmıştır.

Daha doğru ifade etmek gerekirse Çınaraltı'nda her gün yaşanan hikâyelerden esinlenerek yazılmıştır. Maksat istifadedir.

İlk kitaptan farklı bir tarzı takip ettik. İnşaallah istifade eder bize de dua edersiniz. Etmezseniz ahirette iki elim yakanızda olur bilesiniz. :)

Özellikle sonunu loş ışıkta yalnız kalarak okumanızı tavsiye ederiz.

Muhabbetle kalın! :)

Osman Sungur Yeken

Usuldendir yazarın özgeçmiş yazması, ama bizim "usul" biraz değişik olabiliyor.

"Ferden minennas" insanlardan bir insanım; bu aslında yeterli...

Yirmi iki yaşına kadar dindar bir ailenin İslam'ın derdinden uzak bir genciydim. İnsan ışığın içinde olunca ışığın kıymetini bilmiyor. Ama karanlıkta kalınca ufacık bir kıvılcımın bile ne kadar değerli olduğunu anlıyor. İşte ufacık bir kıvılcımın bile olmadığı kapkaranlık, ezansız, namazsız, Müslümansız bir Avrupa ülkesinde altı ay kalınca bir şeyler değişti bende...

Yıllarca bana Risale-i Nurları anlatırdı çevremdekiler, okumamı tavsiye ederlerdi. Benimse hiç ilgimi çekmezdi. Bir kulağımdan girer, diğerinden çıkardı.

Bir gün duvara tosladım, öylesine karanlıkta boğulmuştum ki kurtulamıyordum. Ateist bir İngiliz bana

sorular sorunca ve ben cevap veremeyince kendi imanımın ne kadar eksik olduğunu gördüm. Bir siyasetçiyi, bir futbolcuyu, bir dizi karakterini anlatabildiğim kadar Rabbimi anlatamıyor, tanımıyordum. Nerede kaldı ki, izah ve ispat edeyim, ahireti anlatayım?

Âdeta ölsem cehennemlik gibi hissediyordum kendimi... Yaşadığım bazı imtihanların da neticesinde dışa kapandım büsbütün... Saatler-günler-haftalar düşünmekle ve en sonunda da acılı bir uyanış ve sancılı bir yeniden doğuş, hidayet nuru, gözyaşları ve tövbeler neticesinde geldi.

Artık başka bakıyor, başka görüyordum. Bir konuda karar vermiştim; bu değişimi kalıcı hâle getirecek, radikal davranacak ve aradığım manevi gücü ise Risaleleri okuyarak elde edecektim. Ne yapıp edip o deryaya ben de dalmalıydım.

Nihayet Türkiye'ye geldim, Uluslararası İlişkiler bölümü okuduğum İzmir'e döndüm. Gerçekten de okuduğum Risale-i Nurlar anlattıkları kadar varmış ki kısa zamanda hayatımı değiştirdi. Okudukça bakışlarım değişti, yaralarım sarıldı, Rabbimi tanıdım, Kur'an'a ve Peygamberimize (a.s.m.) karşı bir sevdaya tutuldum. Âdeta sırrı çözmüş gibi hissediyor, okudukça coşuyor, coştukça okuyordum.

Derken bir grup ihlaslı gençle tanıştım. Bir yer kurmak istiyorlardı, tam aradığım ve dua ettiğim bir tarzdan bahsediyorlar, helal dairede ne varsa gençlere sunabilecekleri, sosyal medyada aktif bir tarz... Ben de

dâhil oldum ve muhteşem, emsaline az rastlanır bir hizmet başladı. İlk başlarda çok aktif olmasam da elhamdülillah adını koymak bana nasip oldu: Sözler Köşkü.

Kısa zamanda öyle bir ihtiyaca cevap verdi, öyle bir mâkes buldu ki, sosyal medyada hızla yayılmaya başladı. Yapılan her türlü aktivite, ihlasla, şevkle hareket eden genç kadrosu, görenleri duaya ve tebrike sevk ediyordu. İmanlarına vesile olunan binlerce insana şahit olunca bu tarza başka şehirlerde de ihtiyaç var" dedik. Ankara'ya "Bu tarzda bir yer açmak niyetiyle tek başıma geldim.

Binbir zorluklar içinde zahmette rahmet vardır deyip Çınaraltı İlim ve Kültür Derneği'ni kurduk. Ve işte Çınaraltı ile benim esas hikâyem böyle başladı. Rabbime hamdolsun, tek başımıza Ankara'da çıktığımız bu yolda şimdi yanımızda yüzlerce genç ve ulaştığımız on beş milyon insanı düşündükçe hem şevke geliyor hem de ulaşamadığımız milyarlar için Rabbimize yalvarıyoruz.

Akla gelebilecek her türlü faaliyete, toplumun manevi yaralarını iyileştirme gayretinde olan fedakâr gençlerle Dost TV'de aynı isimde programlar yaptık, ardından Nüve isminde bir dergiye imza attık. Bir fırsatını bulup her yerde Allah'ı anlatmaya, O'nu söylemeye, O'nu yazmaya gayret ediyoruz.

Seminerler, makaleler, röportajlar, kısa filmler, videolar, her türlü görseller, afişler, panolar, broşürler, etkinlik ve fuarlar, dergi ve şimdi de kitap... Peygamberinin (a.s.m.) müjdesi için, muhtaç olanlara yetişebilmek

için fedakârane mücadele eden bu gençlerle ömrümüzün son dakikasına kadar fırsat bulup Allah'ı anlatmaya çalışmak...

İşte "ben" yerine "bizim" özgeçmişimiz... :)

İletişim bilgileri

www.osmansunguryeken.com
www.cinaralti.org
osmanyeken@hotmail.com
osmansunguryeken@nuvedergisi.com
www.youtube.com/cinaraltindayiz
www.facebook.com/osmanyeken
www.twitter.com/osmanyeken

Diğer eserleri

Âşık da mı Olmayalım?

içindekiler

21 Artık O Masum Çocuk Değilim Anne

31 WhatsApp'tan Gelen Uzun Mesaj

37 Kırık Değil Kalbin Kırık Olsa Duramazdın

41 Aydınlık Yüzlü Genç

49 Öncelikler

61 Üç Örnekle Ateizmi Çökerten Adam

71 Bulutların Üzerinde Seyredilen Yerde Yeniden Doğmak

77 Şahit misiniz?

83 "Elmas Nasıl Oluşur Bilir misiniz?"

87 Hayattan Zevk Almanın Formülü

103 Bir Öpmekle Batma

113 Günahlardan Kurtulmanın Çaresi

133 Bu Gece Başka Bir Gece

141 Kıymet Bilmemiz İçin İlla Kaybetmemiz mi Lazım?

147 Şükür Gerek Dilimize
159 En Büyük Sanatkârı Alkışlamak
171 Güneş'in Faturasını Ödediniz mi?
185 Zehirli Bal
193 En Sevdiğiniz Şey?
197 Ölüm Senin Peşindeyken Sen Neyin Peşindesin?
207 Akıllılık Testi
219 İlahi Dünya Sen Adamı Öldürürsün!
231 Başımıza Açılan Dava
241 Biri Bizi Gözetliyor
253 CV Nasıl Hazırlanır?
267 Onu Gerçekten Seviyor musun?
283 Bu Sabahın Bir Anlamı Olmalı
291 Bir Fırsatını Bulup Her Yerde Allah'ı Anlatmalı
301 Veda

önsöz

Bu sayfada yer alan isim olmak bana düşmez ama teklif eden eşim olunca ikiletemezdim. :)

İlk kitapta olduğu gibi bu kitabın da her aşamasında eşimin yanında olmak nasip oldu. Ne niyetle ne fedakârlıklarla yola çıkıldığını yakından müşahede etmek benim için kitabı daha da değerli kıldı.

Dil ile çokça zikrettiğim bir sözümü yazıyla da buraya mühürlemek istiyorum.

"Kimse anlamasa da, kimse bilmese de, kimse destek olmasa da, ben arkandayım ve ahirette en birinci şahidinim (inşaallah)."

Hedef kitle sınırlaması olmayan, 7'den 70'e herkese hitap ettiğini düşündüğüm bu kitabı okurken çok istifade edeceksiniz.

Sonunu bilmeme rağmen okurken gözyaşlarıma hâkim olamadığım bu eserde herkes kendinden bir parça bulabilir.

Kitabın sonuna geldiğinizde, bize tövbe kapısını açık bırakıp merhametiyle muamele eden Rabbimize nasıl şükredeceğinizi bilemeyebilirsiniz. :)

Bunun için tavsiyem, asrın insanının sorularına tam manasıyla cevap veren, hakiki bir Kur'an tefsiri olan Risale-i Nurlara bir göz atmanız. ;)

Dertlenilen dertler, tenkit nazarıyla bakılmadığı takdirde, tüm şeffaflığıyla ortada. Ümmetin böyle faaliyetlere ekmek, su gibi ihtiyacı var. Ehl-i vicdan olan şuurlu insanlar; elbette ihtiyaca cevap veren her çalışmaya dualarıyla destek olduğu gibi; Kur'an hakikatlerini daha iyi anlama ve nice muhtaçlara ulaştırma gayretinde olan bu nesle duygulu gözlerle bakıp, ellerini semaya şükür için kaldıracaktır.

"Gaflet Gözlüğü"nü çıkarıp "İman Gözlüğü"nü takmaya vesile olmak hafife alınamayacak bir hadise; bu şekilde nice hayatların değiştiğini görüyoruz. Bu kitap Risale-i Nur'dan aktardığı Kur'ani derslerle iman gözlüğünü taktırarak şeytanı en çok şok edecek değişimlere vesile olacaktır inşaallah.

"Ben de hayatımı düzene sokmak istiyorum, benim de çevremde vesile olmak istediğim insanlar var" diyorsanız, bu kitap tam size göre.

Camilerde çocukları azarlayan amcalardan, imani meseleleri tersleyerek anlatan hocalardan darbe almış olanlara da müjde!

Yetişen nesil öyle bir ümit vaadediyor ki:

Arkadaşlık kurup, dünyevi lezzetleri tadarken emrolunan doğrultudan çıkmadan yaşayabileceğiniz bir ortam hazırlayan ve bunun için maddi-manevi çok fedakârlıklarla çok emek harcayan bir gençlik var.

Öyleyse *"Ümitvar olunuz. Şu istikbal inkılâbı içinde, en yüksek gür sada İslâmın sadası olacaktır!"*

(Bediüzzaman)

Sevde Yeken

...

Bizi kandırmışlar.

Hiç de anlattıkları gibi değilmiş dostum.

...

Hiç de anlattıkları gibi değilmiş sevmek.

Terk edilmek, günah işlemek, pişman olmak...

Hiç de anlattıkları gibi değilmiş ölüm.

Ölüme gülmek...

Bizi kandırmışlar.

Bize, bizi çok yanlış anlatmışlar...

Hiç de anlattıkları gibi değilmiş...

...

Furkan duraksayarak konuşuyordu. Konuşmadan önce derin nefes alıyor, gözlerini gözbebeklerime odaklayıp zerre miktar titremeden ruhumu seyredercesine bakıp, bir yandan da son derece duru bir ses tonuyla konuşuyordu. Çok şey söylemek istediği ama kelimelerin

zihnindeki hareketliliğe yetişmekte zorlandığı sesine yansıyan sabırsızlıktan belli oluyordu. Yine de yokuş aşağı frene basarak giden bir tezgâh arabasının değerli mallarını bir anda dökmemeye dikkat edişi gibi dikkatle ve sırayla çıkarıyordu hazmedilmiş sözcükleri ağzından.

Kendindeki değişimin sebebini sormuştum ona. Aylardır görüşmüyorduk. Görüşmeyeli onlarca yıl geçmiş gibi bir hâli vardı. Bu kendinden emin duruş, bu dingin ve olgun bakışlar Furkan'a ait olamazdı. Değişiklik sadece hâl ve hareketlerinde değil, nefes alışına kadar her yerine sinmişti. Sanki o gitmiş yerine bir üst modeli gelmişti. Onu tanıyan her kim olursa olsun değişimi saniyesinde fark edebilirdi.

Çok eskiden beri tanırım Furkan'ı. Mahallemize ilk taşındığı gün, daha dün gibi gözümün önünde. Hani bazı insanları görür görmez sanki yıllardır tanıyor gibi hissedersiniz ya... Furkan'ın da bana baktığında birbirimize aynı bakışlarla, sanki bir akrabaya bakar gibi baktığımızı hatırlıyorum.

İkimiz de çekingen olduğumuz için tanışmamız birkaç gün sonraya kalmıştı. Okulun ilk günü, birinci sınıfa başladığımızda, ilk teneffüs arasında sınıf öğretmenimiz hepimizi bahçeye çıkarmıştı. Tanışma şeklimiz açıkçası biraz komikti.

Sınıf öğretmeni o vakar dolu kol hareketleri ve bariton sesiyle etrafında ördek yavrusu gibi dizilmiş ürkek öğrencilere "Haydi teneffüs boyunca serbestsiniz" dedi. Pek fazla kişi yanından ayrılmayınca gülerek:

"Ne oldu?" diye sordu.

"Ne yapalım öğretmenim?" dedi birkaç kişi.

"Koşabilirsiniz." dedi.

Biz de başladık koşmaya. Anlamsızca koşarken bir kişinin bana yetiştiğini fark ettim. Furkan koşarak bana yetişip "Beraber koşalım mı?" diye sordu. :)

Artık O Masum Çocuk Değilim Anne

O günden sonra hep beraber koşmaya başladık.

Çok da hızlıydık. Farklı ortamlarda koşuyorduk ama mecazi anlamda hızlıydık.

Daha çocukluk yıllarında başlamıştık hayatın tadını acele edercesine çıkarmaya. Oynadığımız oyunlarda, talan ettiğimiz kendi tabirimizle "daldığımız" ağaçlara tırmanmakta hep şeytani bir lezzet vardı.

O günleri özellikle unutamıyorum. Sürekli hiperaktif bir haylazlık canlanıyor gözümde Furkan'la geçen çocukluk yıllarını düşündükçe. Bu hızlılık bir sonunu düşünmeme felsefesine dönüşecekti ilerleyen yıllarda.

Lise çağlarında ergenliğin verdiği asilik ve biraz da hormonların yardımıyla başlayan asrilik sarmıştı dünyamızı.

Liseyi beraber kazanmıştık. Nüfus olarak kalabalık olan okulumuz bizim için tam bir "koşma" alanıydı.

Daha lisenin ilk günü üst sınıftan birileriyle tanışmıştık lavabonun önünde.

"Yenisiniz galiba demişti" sırıtarak.

İçimden "Galiba başımıza bela almak üzereyiz" diye düşünmüştüm.

Furkan'a dönerek "Sizi rahatsız eden olursa beni bulun. Öğle arası potaların yanında buluşalım, biraz takılırız" deyişi daha dün gibi aklımda.

Üst sınıftaki abiyle tanışmamız koşturduğumuz alanın çapını ve etkisini değiştirdi.

Öğle arasında üst sınıftaki abinin elinden bize uzatılan ve ilk defa içtiğimiz sigara mesela, çok net bir hatıradır zihnimde.

Tabii sigara başlangıçtı.

Bizi "ortam" diye üstüne basa basa söylediği, söylerken de tarifsiz bir lezzet aldığı yerlere götürüp insanlarla tanıştırıyordu.

Her girdiğimiz ortamda insanlar üst sınıftaki abinin de popülerliğinin etkisiyle bize çok sıcak, çok samimi davranıyordu. Her girdiğimiz ortamda insanlar yediğini-içtiğini bizimle paylaşıyordu. Öyle kolaydı ki özgürlüğü ve serbestliği oralarda yaşamak.

Normalde bana da Furkan'a da çok uzak gelen şeyler, o ortamlarda çok normal şeylerdi. İnsanlar gerçekten nasıl eğleneceğini çok iyi biliyor gibi gözüküyordu.

Derken sarhoşlukla tanışmamız, bazı haplar ve daha ötesine cesaret etmelerimiz...

Henüz birkaç sene önce başlayan bu süratli koşuş bir yandan heyecan verirken bir yandan da beni ürkütüyordu. Ama ben çareyi çok fazla kafa yormamakta ve düşünmemekte görüyordum.

Önceleri günah işlediğimizi düşünüp ertesi gün utanıyor ve "Tövbe edelim kanka" diye duygusallaştığımız anlar oluyordu. Hatta masum iki çocuk gibi ağlayarak birbirimize sarıldığımız akşamı hiç unutamıyorum. :)

Salya sümük ağlayıp "Bundan sonra bu pisliklerden uzak duralım, daha fazla batmadan" dedik. Maalesef aynı gecenin sabahında, okulda boş ders olunca, birinin sigara uzatışıyla bir baktık ki yine aynı akşam aynı tas aynı hamam, koşmaya devam...

Sonraları Furkan bu utanma ve tövbe etme konularından da rahatsız olmaya başladı. Bu meseleler açıldığında kaşlarını çatıp konuyu değiştirmeye çalışıyordu. Nedenini merak etsek de sormayarak devam ediyorduk bu alışma sürecindeki koşuşturmaya. Bu girdiğimiz yeni hayat, çok parlak, çok şaşaalı, çok heyecan verici, ama bir yandan da temelleri sarsıcı ve yutarcasına içine çeken, ürkünç bir adaptasyona sokuyordu.

Özellikle Furkan daha farklı bir adaptasyon sürecine girdi. O işin felsefesine biraz daha düşmüş ve adım adım dinî kavramlardan dinî meselelerden de uzaklaşmaya başlamıştı.

Edebiyat hocamızla saatler süren fikir alışverişlerinin etkisiyle bu hızlılığın yanına bir de felsefi sorgulama süreci eklenmişti. Furkan girdiği felsefe dehlizlerinden

her geçen gün biraz daha karman çorman bir hâlde; darmadağın çıkıyordu. Derken kafası karışık, dinden uzak, sisteme karşı çıkan birine dönüşmüştü.

Ona baktıkça bazen kendime soruyordum "Acaba yanlış mı yapıyoruz?" diye. Sonuçta ben de çok fazla dinî konuları bilen biri değildim ama bana hep sempatik gelmiştir Ramazan ayı; ya da bayram sabahı yaptığımız aile kahvaltıları... O kahvaltılarda demlenen sıcacık çay sanki o dinin parçasıymış gibi içimi ısıtırdı. Çok fazla şey bilmesem de dinimi öteleyen konuşmalar beni hep korkutmuştu.

Aslında garip geliyor düşününce. Çünkü Furkan kararsızdır, çekingendir biraz da. Ben ise daha kararlı ve daha girişken bir yapıya sahibim. Buna rağmen ben bu konuda korkup, adını koyamadığım bir çekingenlik yaşıyordum. O ise -maalesef- olumsuz bir karara vardığını belli ediyordu.

Baktım ki günden güne gözlerindeki parıltıyı kaybediyor ve benim korkumu doğrulayan bir seviyeye düşüyordu.

Bu "felsefi kafa karışıklığı" süreci devam ederken bir yandan da tüm hızımızla her ortamda boy gösteriyorduk.

Parti ortamlarında hızlıydık mesela. Gece kulüplerinde hızlıydık. Çok arkadaşımızın da bu ortamlara girmesinde öncü olacak bir hızlılıktı bu. Artık o ortamlarda aranan simalardandık. Artık sarhoşluk veren şeyleri "uzatan el" bizdik.

Benim dünyamda o günden kalan bir yüzsüzlük vardı. Tamam, bazı değerleri korumaya çalışsam da pek çok konuda da sınır tanımayan bir medeni cesarete kavuşmuştum.

Üst sınıftaki abiyle, edebiyat hocası benim bir hayli açılmama sebep oldular. Ama Furkan'ın hayatında çok daha güçlü bir etkileri oldu. Benim dilime vuran, girişkenliğime vuran şeyler, onun zihnine ve kalbine vurmuştu. Ben ailemden aldığım az bir parça dinî altyapının etkisiyle çok fazla düşünsel sorgulamalara düşmemiştim. Sadece edebiyat hocasından öğrendiğim "carpe diem" felsefesiyle "anımı yaşıyordum."

Tabii ya öyle değil miydi "Hepimiz bir çeşit hayvanız. Kendimize ve irademize kilit vurmamalıyız" diyordum. Ama aynı konuları Furkan açınca edebiyat hocasının din tanımaz felsefesinin şırıngasını onun damarlarında görür gibi olduğumdan -ne kadar aynı şeyi de savunsak- inceden korkuyordum.

Artık onların yanında sessiz kalmayı tercih etmeye başladım. Doğrusu, yaşayamasam da, kalbimin bir yerlerini sıcak tutuyordu o ufacık maneviyat kırıntısı.

***

Yıllarımız beraber geçti, o kadar delilik yaptık, o kadar çok can yaktık ki Furkan'la...

Gençliğimizin tadını sonuna kadar çıkarıyorduk.

Lakin bir yerlerde bir şeyler hep eksikti... Bir türlü dolduramadığımız bir boşluk vardı... Gülüşlerimiz hep yarımdı...

***

Geçen sene bu sıralardı, yine bugün buluştuğumuz gibi bir yerde baş başa kalmıştık Furkan'la. Onu uzaklara bakarken yakalamıştım. O zaman da benzer bir şekilde biraz önce sorduğum gibi bir soruyla sormuştum bakışlarının sebebini. Tabii şimdikinden farklı bir durgunluk vardı hâlinde. Kararlı olmaktan ziyade çıkış yolu ararcasına bir efkârlı dalgınlık seziliyordu.

"Hayırdır, daldın gittin?"

"Sürekli gülen bir insan, gülmesi biter bitmez kalbinde bir sancı hissediyorsa; derin bir mutsuzluğun karanlığı, su yüzüne çıkan bir aysbergin ucu gibi arkasında devasa bir cüsseden haber veriyorsa; korkutan bir boşluk bir şehrin semasını kaplaması gerekirken küçücük göğüs kafesine sığıyorsa; hiçbir farklılık senin için anlam ifade etmiyorsa; her şey monotonlaşıp renksizleşiyorsa; karın boşluğunda nefessiz bir eziklik hissediyorsan; bunu nasıl düzeltirsin?"

Söyledikleri canımı çok acıtmıştı. Hem ona hem kendime acımıştım. Ama ondan bu sözleri duymayı beklemiyordum. Uzun cümleler kurmayı tercih etmeyen bir adamın, mesele kendi kalp ağrısı olunca bu kadar takılmadan ve -anlamı karmaşık olsa da- net bir cümleyle duygularını ifade etmesinin tek sebebi olabilirdi; defalarca düşünmüştü bu cümleleri...

Şaşkınlığımın etkisiyle "Anlayamadım tam olarak?" dedim.

Bazen anlamakta zorlandığım cümleler kurardı.

Benim anlayamadığımı fark edince daha basit ve net konuşmaya başlardı. Bu sefer öyle yapmadı.

"Boş ver" dedi.

Boş verdim...

Ama belli ki o boş veremiyordu.

Boşluğu yüreğinde hisseden adam nasıl boş verebilir ki?

Kalbi yaralı olduğuna emin olduğum o adamı daha da bulanıklaştıran bir gelişme de o buluşmadan birkaç hafta sonra olmuştu.

Ortamlara bizim tanıştırmamızla giren, yan binadaki kapıcının oğlu, altın vuruş yaparak intihar etmişti.

Sürekli fakirlikten şikâyet ederdi. Kız arkadaşı olduğunu olmadık bir şekilde öğrenen babası, onu sevgilisinin yanında dövünce gururuna yedirememiş, aynı gece evden kaçmış, sonra da izbe bir yerde ölü bulunmuştu. Bu acı bize fazla geldi.

Bu ortamlara bizimle gelmek için kendisi ısrar etmişti. Yani bizimle takılması sebebiyle onu öldüren maddeyle tanışmıştı. Doğal olarak kendimizi suçlu hissediyorduk. Oysaki ne kadar da temiz bir çocuktu! Daha bir yıl öncesine kadar cumaları hiç kaçırmazdı.

Fakat farklı kişilere özenirdi. Sinemaya kız arkadaşıyla gidenlere, rahat yaşayanlara, popüler insanlara...

Sosyal medyada da yıllardır öyle bir hava çizmeye çalışırdı ki, sevgilisi olmadığı hâlde var gibi triplere girerdi. İlginç ilginç yazılar paylaşır hayali bir kıza ayrılık aforizmaları yazardı.

Hep özenirdi kız arkadaşı olanlara. Sonunda bir kız arkadaşı bulmuştu. Bu yüzden bu kadar aşırı tepkiler veriyor, her şeyi komplekse dönüştürüyordu. Belki de utancının etkisiyle canına kıyıvermişti.

Annesi perişan olmuştu. Tam bir Anadolu kadınıydı, bizim eve de temizliğe gelirdi. Nereden bilsin bizim nelere sebep olduğumuzu!

Bir de bizim ortamların garip bir yönü vardı. Carpe diem yani 'anı yaşamak' felsefesinin uygulama alanı gibi; her şey çok kısa hafızalarda tutulmaya çalışılıyor, insanlar olayları çabuk unutmaya çabalıyorlardı. Zihinlerdeki uyuşukluk hissedilir ölçüdeydi. Âdeta insanlar karanlık mekânların duman altı boğuculuğunda dura dura kendileri de kasvete hizmetkâr olmuşlardı.

Herkes olayları unutmuş gibi görünüyordu. Ölümün konuşulmasından pek hoşlanılmıyordu. Kim konuyu açsa "Aman konuyu kapat, içimizi kararttma!" deniyordu.

O yüzden şöyle bir çözüm uygulanıyordu, "Hayat devam ediyor" diyorduk ve mesele dile gelmeye gelmeye gündemden düşüyordu.

Biz unutmuş gibi görünsek de Furkan gün geçtikçe daha dibe düşüyordu. İsyankâr bir tavra dönüşmeye başlamıştı. Hayatı sorgulamaktan hayatı yaşayamıyordu. Dışarıdan bakınca her şey anlamsızlaşıyor gibiydi onun dünyasında.

Bir düşüş yaşadığı belliydi, ama bizi korkutan bir kayboluş. Kendisine zarar vermesinden korkuyordum.

Yavaş yavaş yalnızlaşmaya başladı. Bazen evine kapanıyordu, bazen de benim evimde dışarıya kendini kapatıyordu. Bazı maddelere de daha fazla yönelmeye başladı.

O beraber geçirdiğimiz son yazda durumu iyice allak bullaktı. Hızında da bir eksilme yoktu.

Bir sene üniversite kazanamamasının ardından Ankara'yı kazanmıştı.

Samsun'da bir yere kadar bazı şeylere ulaşabiliyorduk. Şimdi ise Ankara'da çok geniş imkânlar içinde kendini iyice kaybetmesinden korkarken bir yandan da anı düşünmeye, anı yaşamaya çalışıyordum.

Ankara'da neler yaşadığını gerçekten merak ettiğim için sormak istedim. Biraz muhabbet ettikten sonra yine aynı ortamları orada da bulduğunu öğrendim. Neyse dedim, benim için de durum farksızdı zaten.

İnsan bir yerden sonra artık "benden adam olmaz" diye düşünmeye başlıyor. Önceleri bir şekilde "belki Allah affeder, kalbimiz temiz ne de olsa" diye düşünüyorduk. Sonraları ise artık "affedilmem de zor, madem öyle ben de bu hayatı bari sonuna kadar tadayım" diye düşünmeye başladık.

Furkan ise başta utanmasından dolayı "Keşke cehennem olmasaydı" der dururdu. Sonraları açıkça "ben artık inanmıyorum" demese de üstü kapalı olumsuz konuşurdu. Ankara'ya gittikten sonra artık kaybolmuş birine dönüştü.

Aylarca haberleşmedik.

Sonra bugünkü buluşmamızdan yakın bir zaman önce, anlamakta zorlandığım fakat bir yandan da çok şaşırdığım bir mesaj gördüm WhatsApp'ımda. Furkan'dan gelmişti. Upuzun bir mesaj, şöyle başlıyordu...

WhatsApp'tan Gelen Uzun Mesaj

"Anlamam zaman aldı; anladım fakat anlatabilecek miyim bilmiyorum? Ben anlatayım da nerede güleceğine, nerede ağlayacağına sen karar verirsin."

...

Pergelin sabit ayağını kendi kalbime saplayacağım ki, hareket eden ayağı maziyi dolaşabilsin...

Düzelmek isteyen, bir şeylerin yanlış gittiğini hisseden, ama neyi nasıl düzelteceğini bilmeyen o eski bende, belki senden bir emanet vardır.

Her zaman şu anki gibi değildim elbet. Zamanın tozlu anılarında -sorularına cevap arayan- acı dolu, sorgulayan, sürekli ruhundaki boşlukla acı çeken bir ben vardı benden içeri.

Ve hatalarla dolu, hatta hatalarının farkında bile olmayan bir ben. Sonra fark edince kalbimdeki karanlığı ve ruhumdaki boşluğu o zaman her şey benim için

değişmeye başladı. Meğer büyük bir depreme hazırlanıyormuş kalbim, fakat ansızın gelen depremlerden habersizce yaşayıp gidiyormuşum.

Bilmiyorum, ızdırabın en koyu tadını tattın mı?

Âdeta kahve telvesinde saklı, hatırı sayılır ve yakıcı bir ızdırabın, ruhumu boğan bir sancısıyla boğuşuyordum; sığdıramıyordum yüreğime...

Belki sana da tanıdık gelecek satırlar. Belki kendi ızdırabını bulacaksın 'bendeki sen'de. Belki sana seni anlatır gibi gelecek ifadelerim; belki dokunacak kalbine pişmanlıkların tefsiri gibi dizilen manalar.

Emin ol sonuçsuz olduğunu düşünseydim yazmazdım. Eline avucuna elmaslar doldururcasına kaybedişlerini durduracağını düşünmeseydim dokunmazdım tuşlara.

Aslında kardeşim, biraz derin gelecek ama yıllar öncesinden yazıyorum bu harfleri sana. Gölgeler ötesinden, asırların arasına sızarak basıyorum notalara. Sen gözlerini yumup hüznün melodisini duyana kadar ben bamtelini hırpalayacağım zamanın.

Eğer yıllar, günler gibi hissedilmeye başlanmışsa, köprünün altından bir hayli su akmış demektir. Eski suların zamanına gideceğiz seninle. Gökyüzünün kükrercesine haykırdığı, kara bulutlu semanın kararan simasından hüzün dolu yaşların döküldüğü karanlık bir güne.

Zaman gemisine binip seyir defterine kalp ağrılarını yazanlar bilirler hata dolu hatıraları hatırlamanın

bulanıklığını; defterin hacmine sığmayan karalamaların geride bıraktığı toz bulutunu...

***

İçimi kemiren bir sızı vardı, adını koyamadığım fakat yanı başımdan hiç ayrılmayan; et ve tırnak gibi olduğum. Öylesine ünsiyet besleyip, böylesine yabancı olduğum bir çelişkiyle gölgeliyordu âlemimi.

Derin bir uyuyuş sarmıştı her yanımı... Bir türlü kendime kavuşamadığım bir uyuşukluk zihnimde... Uyanmak değil... Ama gözlerim kısık bir çizgiyle aralandığında bile mahşerî bir kaygı düşüyordu kalbime.

Neden hüzünle doluyorum ansızın? Neden durduramıyorum zamanı?

Korkuyordum... Ama neden korktuğumu da anlayamıyordum...

Bir şeyleri ıskalamışçasına bir kaygı vardı yüreğimde, bir de beni terk etmek bilmeyen ağlama isteği. Bırakıp gitmek istiyordum her şeyi, uzaklara gitmek istiyordum ama bırakamıyordum bir yerlerde kendimi... Uzaklaşmak istiyordum ama kendimden uzaklaşamıyordum...

Çaresizlik doluydu avuçlarım, tutunamıyordum. Kayıyordum boşluğa doğru, ruhumun dipsiz, karanlık ve soğuk boşluğuna doğru düşüyordum.

Düşüş, evet yaşadığım hâlin adı buydu, düşüş...

Utandıran. Hataları hatırlatan. Hatalarla hatları çizili bir düşüş...

Ruhumun cevheri balçıkla mı sıvalı ki kapkara kesilmiş anılarım?

Canım yanıyordu dostum, canım çok yanıyordu... Pişmanlık doluydu gözyaşlarım; gözyaşı doluydu ellerim... Semaya kalkmaya utanan ellerim ızdırabın mihnetiyle kapanmıştı.

Kalp ağrısı nedir bilir misin? Kalbim ağrıyordu dostum, kalbim olmadığı gibi ağrıyordu... Bir ölünün ardından ağlar gibi ağlıyordu ruhum kalbime bakıp...

Nefesim dar geliyordu semaya, nefesimde yangının alevleri, yüreğimden yükselen kasıp kavurucu bir yangının duman dolu alevleri ne yana baksam her tarafta sancımın yansımaları...

Bu ümitsizliğime yok mu saplanacak bir rahmet meltemi? Böyle giderse yüreğimden yükselen bu ateş yakacak bedenimi! Canım yanıyordu dostum, canım hiç olmadığı gibi yanıyordu!

Hiç yok olmak istedin mi? Hiç olmamak? Öyle bir sancı ki bu, böylesine kemiriyordu ümitleri. Sıkıştığım cendereden kim kurtarır beni? Ben affedilmeye değer miyim? Zaman beni affeder mi?

Ne zamana layığım ne mekâna! Ne dünyaya layığım ne toprağa! Utanç tırmanıyor yamaçlarını kalbimin... Dert ve keder galip gelene kadar vazgeçmiyor bu çarpışmadan...

Ruhum daralıyordu dostum, ruhum hiç olmadığı kadar daralıyordu. Gözlerimi yumdukça düşüşüm hayat buluyordu zihnimde, yüksek bir binanın tepesinden düşer gibi ruhum çukurlara düşüyordu; zamana dair nice dehliz varsa evrende, ben tutunamıyordum.

***

"Yani Furkan, şimdi neler değişti zamandan?"

"Yakında Samsun'a geliyorum dostum. Sana anlatacağım o kadar çok şey var ki!"

"Sabırsızlıkla bekliyorum Furkan. Anlatacağın şeylere belki benim de çok ihtiyacım var."

"Şüphesiz."

***

Şimdi nostaljiden bugüne geleyim. O karmakarışık darmadağınık adam gitmiş, sanki onun metamorfoza uğramış hâli yeni bir güncellemeyle bir üst sürüm gibi karşımda duruyordu.

Kaygı dolu ızdıraplı bakışlar gitmiş bana ümit veren bir berraklık gelmişti. Hem de huzur dolu yüz hatları içinde, gözünün ışığı da yerine gelmişti. Ben bir tahminde bulundum yaşadığı değişimle ilgili, acaba doğru muydu?

İçimden dedim ki "Galiba Furkan âşık olmuş. Galiba ona çeki düzen veren mükemmel kızı 'o' diye bahsettiği 'the one' dediği o kızı bulmuştu.

Tabii ya, bu görünen huzur, aradığını bulmanın verdiği bir huzur olsa gerek. Bu kendinden emin duruş bir adama anca bir aşkın emaneti olabilir. Yoksa Furkan kolay kolay başka bir değişime uğrayacak biri değildi.

Pek çok çevreyi ve ortamı görmüş pek çok hevesi tatmıştı. Hem dindar ortamları ailesinden dolayı biliyor hem de hızlı olduğumuz ortamları. Sadece bir tek

şeyi yaşamamıştı, o da aşktı. Evet, olsa olsa bu yaşadığı hâlin adı: Aşktı!

Furkan aşk gibi insanın en safi, en deruni duygusunu yaşamaya benim gözümde en layık insandı. Çok hatalar da yapsak, Furkan'ın karakterli oluşu her olayda ortaya çıkıyordu. Mesela ne olursa olsun dürüst davranıyor, asla yalana tenezzül etmiyor, doğruya eğri demiyordu.

Elmas gibi bir kalbi vardı. Her ne kadar gayrimeşruda koştursak da o elmas gibi kalbini hiçbir zaman ucuza satmadı.

Kırık Değil Kalbin Kırık Olsa Duramazdın

Akşam yeni inmişti Samsun semalarına. Taze bir yağmur sonrası toprak kokusu, yeni başlangıç yapmaya hazırlananlara heyecan veriyordu. Ben de bir şeyleri değiştirmek istiyordum. Ama o kadar sapmıştım ki artık değişmenin imkânsız olduğunu düşünmeye başlamıştım. Acaba benim de ihtiyacım olan aşk mıydı?

Belli ki Furkan'da bu kadar değişime sebep olan şeye benim de ihtiyacım var. Hayatımda bir şeyleri değiştirmeye arayıp da bulamadığım güç belki de bir anda kalbimde doğar.

Hasret giderdik önce Furkan'la. Mahalledeki değişmeyen telaşeden, mahallemizin kendine has insanın içini ısıtan kokusunun değişmediğinden gittiğimiz şehirlerdeki tanıştığımız insanlardan bahsederken; tanıdığım Furkan'ı birkaç ayda bu kadar değiştiren şeyi merak etmeye başladım. Sormak için sabırsızlanıyordum.

Cevabı istediğim cevap olacaktı, aradığım cevap: Aşk...

Başka ne insanı bu kadar değiştirebilirdi ki?

"Furkan, seni çocukluğundan beri tanırım. Sende bir hâl var? Sen benden gizlemezdin, hayırdır anlayalım? :)"

Gözlerini ince bir tebessümle gözbebeklerimden ayırmıyordu. Gerçekten de bir şeyler olmuştu bu adama, ama ne olduysa mükemmel olmuştu!

"Değişmek mi? Alt tarafı her sabah ufukta doğan güneş, benim kalbimde doğmaya başladı, o kadar!"

Anlamıştım, bunlar âşık olan bir gencin sözleri olsa gerek...

"Beni tanıştıracak mısın yengemizle?"

"Ne yengesi? :)" "Tanıştıracağım hayatıma dokunanla ama sandığın gibi bir aşk durumu değil! :)"

Kafam karışmaya başladı. En iyisi kafam karıştığında yaptığımı yapayım da Furkan basitleştirerek izah etsin kendini.

"Ne durumu peki? :)"

"Nereden başlasam bilemiyorum dostum. Bizi kandırmışlar... Hiç de anlattıkları gibi değilmiş dostum...

Hiç de anlattıkları gibi değilmiş sevmek. Terk edilmek, günah işlemek, pişman olmak...

Hiç de anlattıkları gibi değilmiş ölüm.

Ölüme gülmek...

Bizi kandırmışlar.

Bize bizi çok yanlış anlatmışlar.

Hiç de anlattıkları gibi değilmiş.

En başından başlayayım...

Eski günlerimi biliyorsun dostum. İçimde bir karadelik var gibi ne kadar ışık varsa hepsini yutmuştu ümitsizliklerim. Devasa bir boşluk yaşadığımdan bahsetmiştim. Her gün hep aynı şeyleri yapıyoruz, kendimizi sarhoş edip sonucunda ne olacağını düşünmemeye çalışıyorduk. Emin ol kapıcının oğlu intihar ettiği sıralarda ben de ondan önce intihar etmeyi düşünüyordum. Her şey anlamını yitirmişti.

Ne anlamı var ki hayatın? Ne anlamı var bu felsefelerin?

Kimimiz para kazanmaya çalışıyoruz. Sonra daha fazla para... Sonra daha fazla, daha fazla... Eee sonra?

Kimimiz mala mülke kaptırmışız kendimizi başka şey düşünmüyoruz. Bir ev alayım, sonra bir yazlık alayım, sonra? Bir kışlık alayım, sonra?

Bir de arsam olsun, bir arsa daha, bir tane daha... Bir arabam olsun bir tane daha, daha iyisini alayım. Eee sonra?

Kimimiz işimize gömmüşüz kafamızı devekuşu misali kariyerden başka bir şey düşünmez olmuşuz. Yarın müdür oldun, sonra bölge müdürü, sonra genel müdür. Eee sonra?

Kimimiz evlenmeyi kafaya koymuşuz. Bir eşim olsun diyor evleniyorsun, sonra çocuğun oluyor sonra torunun oluyor. Eee sonra?

Çocukken hatırlar mısın labirentler olurdu bulmacalarda. Bir yolu kalemle çizerek takip eder sonra yanlış yolu seçtiğimizi yolun sonunda çıkmaza girince anlardık. Ben de hangi yola zihnen girsem hep bir çıkmazla karşılaşıyordum. Tüm enerjimi yitiriyordum 'sonra' dedikçe.

Aptalcasına kendimi uyuşturmaktan kendimi aptal yerine koymaktan da vazgeçtim. Ama ne yapacağımı bilemiyordum. Bilirsin beni az-çok, kafama bir şey girdiğinde ona konsantre olduğumda dürüst olmaya çalışıyorum. Gördüğüm bir problem karşısında görmemiş gibi davranamıyorum. Kendimi kandırmayı da sevmiyorum. Bu meseleyi çözmeden hareket edemez oldum. Bakışlarım körleşti, konuşmalarım bulanıklaştı. Herkes etrafında konuşmalarını dinliyorum zannediyordu ama tamamen Ankara sokaklarında dolaşan ayaklı bir mezara, yaşayan bir ölüye dönüşmüştüm âdeta.

Semadan yüzüme âdeta kahır yağıyordu. Ankara'da en kara bir karanlığı yaşıyordum.

Derken biri düğmeye dokundu. Bir anda bütün karanlıklar aydınlığa, bütün anlamsızlıklar derin manalara kavuştu. Taşlar yerine oturmaya başladı. Siyah beyaz olan âlemim renklerle anlamlanmaya başladı. Aşkın da ne olduğunu anladım...

Ruhumu yutan karanlık, ümitlerimi yok eden yok olma sızısı gitmiş, yerine sırtında dünyayı taşıyabilecek bir manevi kuvvet kalbime gelmişti. Her şey o kadar çabuk değişti ki!"

"Doğrusu ne değişti çok merak ettim Furkan? Bir yandan sevindim bir yandan da imrendim. :)"

"Dostum seni de tanıştıracağım. Benimle Ankara'ya gelmeni istiyorum."

"Gelirim ama biraz daha bahsetsen iyi olur. Tam olarak ne olduğunu hâlâ anlamış değilim. :)"

Aydınlık Yüzlü Genç

"Bir gün ızdıraplarımın yüküyle hayatın, yükünü omuzlarımda taşırcasına çıkan kamburumla yürürken birinin düşmüş omuzlarıma dokunduğunu hissettim. Kulaklarımdaki bohemliğimi depreştiren gürültülü müziği çıkartıp şaşkın bir ifadeyle "buyurun" der gibi baktım koluma dokunan kişiye.

Baktım ki bana bir şey uzatıyor. Broşür olduğunu fark edince geri çevirecekken, reddetmeme fırsat vermeden hızlı bir adımla yanıma sıçradı.

"Baksana canım kardeşim, bu kadar güçlü bir mesaj bu kadar ince bir kâğıda basılır mı, bu da bizim ayıbımız ama ne yapalım altın çerçevemiz yok ki hak ettiği değeri verelim! :)"

Samimiyeti şaşırtıcı şekilde hoşuma da gitse şaşkınlığımı atamadım üzerimden gayr-ı ihtiyari "Efendim?" dedim.

"Merhaba kardeşim, isim neydi?" dedi. Yüzü o kadar aydınlık bir yüz ki normalde bilirsin, girişken yapıdakilerden rahatsız olup iğreti bulabiliyorum. Ama bu adam biraz farklıydı. Bende olmayan bir şeye sahipti. İçimden saniyenin küçücük bir biriminde öyle bir his geçti ki "Bu adamın yaşam enerjisi. İşte benim içimden yitik olduğundan dert yandığım, aradığım cevherim bu" dedim.

"Bizim üniversitedeki hocanın verdiği ödevi de belki aradan çıkarabilirim" diye düşündüm. Hoca ödev vermişti, hiç tanımadığım yabancı biriyle röportaj yapacaktım.

Kendi kendime o kısacık zamanda "bu adamda ne varsa öğrenmenin yolu, oturup muhabbet etmekte" dedim.

Dikkatimi kendi zihnimden çekip bahsettiği broşüre yönelttim. Neydi ki o kadar değer verdiği yüksek oktanlı dediği cümleler?

"Acaba sırf dünya için mi yaratılmışsın ki bütün vaktini ona sarf ediyorsun?"

Yazıyordu, gözlerim doldu, bir anda cümlenin sıcaklığını kalbimde, ruhumda, damarlarımda hissettim.

Biliyorsun, yaratılış meselesine hep geçiştirdiğim, bilinmez bir muamma veya insanlara engel olan, gelişime mani olan bir hayal gibi yaklaşmıştım. Bazen inançtan fersah fersah uzaklaşıyor inkâra yaklaşıyordum. Dinî meselelerin canımı sıktığını fark ettikçe ke-

sip atmaya çalışmıştım kalbimden. Felsefe de bana bir hayli yardımcı olmuştu bu konuda.

Aylar, yıllar böyle geçti. Uzun zamandır bu konulara yabancılaşmıştım. Sanki çocukken çok sevdiğim bir dostumu kaybetmişim de yıllar sonra karşılaşmışım gibi bir sıcaklık hissettim. İnsan böyle anlarda düşünsel davranmaktan ziyade duygusal davranıyor. Yoksa biliyorsun dostum, bir çuval önyargım bu gençle konuşmama engel olurdu.

Aydınlık yüzlü genç tekrar sordu ismimi, dolu dolu bir tebessümle,

"Merhaba, ismin neydi kardeşim?"

"Merhaba, adım Furkan!"

"Kardeşim şu cümleye bakar mısın, on numara değil mi? Her şeye zaman harcıyoruz. İş peşinde, aş peşinde, kız peşinde, mal peşinde, mülk peşinde... Hep bir şeylerin peşindeyiz ama düşünüyor muyuz hiç, ölüm de bizim peşimizde!

Ölüm bizim peşimizdeyken biz neyin peşindeyiz?

İşte kardeşim ne kadar garip değil mi? Her şeye ayıracak vaktimiz var, fakat vakti verene ayıracak vaktimiz yok!"

İyi bir noktadan girmişti. Konuştukça diğer konuşacaklarımızın sabırsızlığıyla doluyordum.

"Dostum ben, nasıl desem, pek bu tarz şeyleri düşünmüyorum."

"Estağfurullah kendine haksızlık etme!"

"Neden böyle söyledin?"

"Yani şunu demek istedim. İnsan, en yüksek makama göre yaratılmıştır. Hayvanlar gibi bu dünyayı yaşamak için değil. İnsanı insan yapan bu kavramları düşünmesidir."

"Şöyle söyleyeyim, ben rahatımı bunları düşünmemekte buluyorum."

"Bak Furkan kardeşim, insan sorularına cevabı yanlış yerlerde ararsa bulamadığında içinde dev boşluklar oluşur. O dev boşlukların derin çukurlarında, zifirî bir karanlıkta kaybolur. Âdeta kendini sürekli devam eden bir düşüşte hisseder. Hâlbuki karmakarışıklık içinde bulamadığı cevaplar basitliğin zarafetinde gizlidir. Gel istersen daha rahat konuşabileceğimiz bir yere oturalım."

"Olur, aslında güzel de olur."

Hemen yakınlarda sakin bir yerde oturduk. Aydınlık yüzlü genç sempatik hareketlerle beni tanımaya çalışıyordu. Nereli olduğumu, hangi takımı tuttuğumu, nerede okuduğumu, herhangi bir inancım olup olmadığını bir-iki dakika içinde öğrenmiş oldu.

Gerçekten benim gibi ketum birinden bile böylesine kolay laf alabiliyorsa, insan ilişkilerinde başarılı demektir. Zaten insana güven veren bir tavrı vardı; fakat ben yine de hemen teslim olmak istemiyordum.

Oturur oturmaz sormaya başladım: "Din bir nevi afyon gibi insanları uyuşturmuyor mu? İnsanlar zincirlerini bu köleleştiren bağlardan koparmalılar hür olmak için. Mesela İslam'da kadın hep arka plana atı-

lıyor, bir değer verilmiyor. Ya da ayın ikiye ayrıldığı iddia ediliyor, ben bunu görmedim, ne biliyoruz bunun bir efsane olmadığını, gerçek gibi inanalım, ne Amerikalılar ne Avrupalılar bahsetmiş. Ya da ahiret diye kimsenin görmediği bir âlemin beklediğini söylemek ile bilim kurgu bir hikâye uydurmak arasında ne fark var? Ben de uzaylılara kavuşacağız diye iddia etsem henüz yaşanmamış bir şeyi gerçek gibi nasıl kabul ederiz, her şey eşit derece doğru eşit derece yanlış. Tek gerçeklik şu andır?"

"Hepsinin cevabı var. Kısaca değinip sonra uzun izah etsem vaktin var değil mi?"

"Açıkçası bu mesele zaman ayırmaya değecek bir mesele."

Aydınlık yüzü olan genç ufak bir tebessümle söze başladı; "Din bir afyon değil dinsiz yaşamak bir afyondur, insanı uyuşturur. Din akla kapı açan ihtiyarı elden almayan, insanı geliştiren, insana emniyet ve huzur veren, acizliğe karşı bir kudrete dayanmak demektir.

Bahsettiğin özgürlüğe gelince, eğer keyfine göre hareketteki serbestlikten bahsediyorsan, serbestlikle özgürlük farklı şeylerdir. İnsan serbest olayım derken nefsine ve heveslerine köle olur. İbadetten kaçarak zahiren bir yükten kurtulur ama kalbi ve ruhu binlerce ton ağırlığın altında ezilir. Esas özgürlük sonsuzu elinde tutan bir Zat'a kulluktadır.

İslam'da kadın meselesine gelince, İslam'dan önce kadın hayvan gibi hor görülürdü. İslam anaların ayaklarının altına 'cenneti' serdi. Rab, dinine temsilci ve

sancaktar olarak kadını seçti. Kadını cinsel obje olmaktan kurtardı, saygıdeğer bir hanımefendi yaptı.

Özel olan muhafaza edilir. İslam'da da en çok muhafaza edilmeye hassas davranılan kadındır. Veda Hutbesi'nde de erkeğe emanet edilmiştir.

Ayın ikiye ayrılması ise tevatürdür. Biri gelse 'Kızılay'da yangın çıkmış' dese, eğer pek güvenilmez biriyse belki önce bir tereddüt edersin, ama yine de inanırsın. Çok güvenilir biri olsa katiyen inanırsın. Sonra bir kişi daha gelse, o da dese 'Kızılay'da yangın çıkmış,' çok daha kuvvetle inanırsın. Hele ki bu haberi getirdiği ortam yalana tenezzül etmeyen, bir yalan bulsa bunun için kavga edecek kadar yalandan nefret etse ve hatta korksa, katiyen görmüş gibi bilirsin ki Kızılay'da yangın çıkmış. İşte buna artık tevatür denilir. Her haber getiren ilk söyleyenin sözünü kuvvetli bir halat gibi hakikate dönüştürür.

Bir halatı kopmaz yapan ince iplerin birleşmesidir. Aynen öyle de yalandan hiç hoşlanmayan; hatta uğrunda canlarını verdikleri Peygamberin (a.s.m.) ağzından söylemediği sözü söyleyen için 'Cehennemde yerini hazırlasın' tehdidinden çekinen pek ciddi insanların ortasında, böyle müthiş bir hadiseyi haber vermekte eğer zerre kadar yalan olsa ortaya çıkacaktı.

O mucize hazır bir cemaat için kısa süreliğine gece vakti hususi bir kulunu tasdik için gönderilmiştir. O hadise gerçekleştiğinde Amerika'da da Avrupa'da da gece değildi ki ay gözüksün. Hem şu yeterli bir delil-

dir ki, Müslüman olmayanlar bu olayı inkâr etmiyorlar. 'Muhammedin (a.s.m.) sihri semaya ilişti' diyorlar. Olmadı vuku bulmadı değil 'sihir' diyorlar. Demek ki görünmüş ama farklı tevil edilmiş.

Son dediğin; yani uzaylılara, bilim kurgu hikâyelerine, fantastik hayal ürünlerine inanma meselesine gelince...

'Bir delilden neşet etmeyen hüküm kıymetsizdir.' Yani eğer kuvvetli bir delilimiz yoksa söylenen her ihtimali gerçekmiş gibi değerlendiremeyiz.

Mesela şu an ihtimaldir ki Karadeniz'in suyu bir saat içinde çekilsin, dibine batsın. Ama böyle bir ihtimal var diye gerçekmiş gibi değerlendirilemez, buna dair delil var mı diye bakılır.

Öyleyse önce ahiretin varlığını ispat etmek gerekir ki her ihtimale kapılmayalım. Delilimiz var mı, buna bakalım."

"Nasıl yani? Ahiretin, yani hiç yaşanmamış bir âlemin varlığını nasıl ispat edebilirsiniz ki?"

Öncelikler

"Eğer doğru bir mantık silsilesiyle adım adım gidersek, sorularımıza doğru cevap vermede her şey dile gelmeye başlar. Ama senin sorduğun sorular ve tahmin ettiğim merak ettiğin diğerleri, tıpkı şu misaldeki gibi: Ben 'Şu karşıdaki bina var' diyorum. Sen de 'Ben göremiyorum, yok' diyorsun. Sonra o binanın üçüncü katındaki ikinci dairenin salonundaki kartonpiyer hakkında soru soruyorsun.

Evvela en temel şeyden başlayalım. Gömleğin ilk düğmesini yanlış iliklediğimizde diğer hepsinin yanlış olması gibi; önce temel olanı oturtmazsak sonra sorun yaşarız.

Hatta bununla ilgili bir hikâye anlatılır. Bir gün bir üniversitede bir profesör amfiye birkaç kovayla gelmiş. Masasının altına koymuş. Önce bir tane boş kova çıkarmış. Sonra içinde yumruk kadar taşların olduğu ikinci bir kova çıkarıp birinci kovanın içine döktükten

sonra 'Arkadaşlar sizce bu kova doldu mu?' diye sormuş.

Sınıf bir ağızdan 'Evet!' diye bağırmış. Sonra içinde küçük taşların olduğu bir kova daha çıkarmış. Onu da birinci kovaya dökmüş. Biraz sallayınca o da kovanın içine girmiş. Profesör tekrar sormuş:

'Arkadaşlar sizce doldu mu kova?' sınıfta biraz sessizlik oluşmuş. Birkaç kişi 'dolmadı' demiş. Alttan, içinde ince kum olan bir kova daha çıkarıp onu da dökmüş, o da birinci kovanın içine girmiş. Tekrar sormuş:

'Arkadaşlar, kova doldu mu?' sınıf bir ağızdan 'Dolmadı' demiş 'Evet' demiş 'doğru bildiniz.' Alttan içinde su bulunan bir kova daha çıkarıp onu da birinci kovaya boşaltmış; böylece dört kovanın içindekileri bir kovaya sığdırmış. Sonra profesör sınıfa dönüp 'Sizce ben bu uygulama ile size ne anlatmak istedim?' diye sormuş.

Sınıfta küçük bir mırıldanmalar olduktan sonra sınıfın en zeki öğrencisi el kaldırmış. 'Hocam, bence programımız ne kadar dolu olursa olsun mutlaka bir şeyler için hâlâ vaktimiz vardır' demiş.

Profesör, 'Doğru bir şey söyledin fakat anlatmak istediğim tam olarak bu değildi. Hayatımızda en temel olan şeylere öncelik vermezsek hayatımızdaki temel şeylere yer kalmaz. Mesela önce kumu koysaydım büyük taşlara yer kalmayacaktı.'

Aynen öyle de biz seninle en temel olanı konuşmalıyız.

Nedir en temel olan biliyor musun Furkan kardeşim?"

"Allah var mı, yok mu?"

"Maşallah zekisin kardeşim. Evet, en temel olan bu... Allah'ın varlığı izah ve ispat edilmeden, diğer söyleyeceğimiz her şey temelsiz kalır. Temelsiz olan yıkılmaya mahkûmdur."

"Temelsiz olan yıkılmaya mahkûmdur... Bunu not edebilir miyim? Aslında benim bir ödevim vardı, ona da çok yarayacak ses kaydı almak istiyorum, senin için sakınca yoksa dostum."

"Nasıl istersen. Şimdi gel en temeli oturtmadan önce bir fizibilite çalışması gibi tespitler yapalım."

"İstersen sen anlat ben kafama takılan yerde lafa gireyim. Tamamen seni dinlemek istiyorum."

"Tamam, Furkancığım benim için hava hoş zaten fark ettiysen çenesi düşük bir adamım. :) Yani istersen beni burada bırak bir hafta sonra ses kaydını ve beni gel al! :)"

"Yok, yok, aksine keyifle dinliyorum lütfen."

"Şaka bir yana biraz uzun bir konu ama dikkatini vereceğinden eminim.

Hani bir binayı yapmadan önce, hatta temelini de atmadan önce gelip arazide bir tespit yapılır. O manada birkaç şeyi ele alalım. Onları anlarsak, temel meselemizi anlamamız da çok kolaylaşacaktır.

Hep şu soruyu sorarlar ya: Hayatın amacı nedir?

En büyük felsefecilerin amacı da hep bu soruyu cevaplandırmak olmuştur. Muzır felsefeden bahsetmiyorum. Yani insanı paradokslar içinde boğup bataklığa

çeken felsefe değil de insana fayda sağlayacak ilimlere basamak ve düşünsel gelişime vesile olan felsefeden bahsediyorum. Koca felsefeciler buna kafa yorarken, 'Kimiz? Nereden geliyoruz? Nereye gidiyoruz?' sorularına cevap ararken biz de sokaktaki insanlara sorsak, hayatın kendisinden sorsak, insanların geneli ne cevap verir? Sana sorayım Furkan sence hayatın amacı ne?"

"Mutluluk diyebiliriz en geniş ifadeyle."

"Güzel! Zeki olduğunu söylemiş miydim? :) Mutluluğu elde etmeye çalışıyoruz. Peki, nerede arıyoruz mutluluğu? Para peşinde, kariyer peşinde, yuva kurma peşinde. Peki sonra?

Varsayalım ki tüm bunları ve başka şeyleri hayal eden insanların hayali sende birleşti. Sen parayı elde etmişsin, milyar dolarların var. Bakıyorum da hemen yüzün gülmeye başladı. :) Makamları elde etmişsin. Güzel de bir yuvan olmuş. Yani insanların mutluluğa vesile olarak gördüğü her şey sende toplanmış varsayalım. Peki, mutluluğu elde edebildin mi?

Mesela çok sevdiğin bir hanımla yeni evlenmişsin. Mutluluğun anlamına onda kavuşmuşsun. O kadar çok seviyorsun ki, tarifsiz! Güneş sanki senin için doğuyor, çiçekler sanki senin için açıyor, kuşlar senin için ötüyor; o derece mutlusun.

Bir Pazar günü, hava muhteşem, ağaçlar gelinlik giyer gibi çiçek açmış, baharın kokusu havada, sen de takmışsın yengeyi koluna, tam Karanfil sokağın orada yürürken karşıda pamuk şeker satan bir tezgâhtar görüyor. 'Bana

pamuk şeker alır mısın hayatım?' diyor sen de kahraman edasıyla 'Tabii ki' deyip karşıya geçip alıyorsun.

Tam arkanı dönerken acı bir fren sesi duyuyorsun. Bir dönüyorsun ki -Eyvah- sevdiğin insan yolun ortasında yerde yatıyor; araba çarpmış ve oracıkta hayatı sona ermiş.

Eee hani mutluluk? Bir ay sonra çocuğun kansere yakalanmış onu da kaybetmişsin. Mutluluk mu demiştik? Evlerine haciz gelmiş paranı kaptırmışsın. Ya da bunların hiçbiri olmasa bile şu yeterli: Ölüm var!

Ölüm ölmüyor, kabir kapısı kapanmıyor.

Bir lezzetin son bulması acı verir değil mi? Lezzetin büyüklüğü ölçüsünde de son bulması aynı oranda elem verir. Hatta lezzetin son bulacağını düşünmek bile insanın tadını tuzunu kaçırır. Ölüm olduğu sürece, yani bütün lezzetlerin son bulacağı bir ölüm hakikati varken bu hayatta mutluluk olabilir mi? Yahut şöyle sorayım: Ölüm ile bütün lezzetler bir şekilde bitecekse, ölümün anıldığı fani dünyada kalıcı mutluluk yokken mutluluğu sadece bu dünyaya sıkıştırmak, burada bulmaya çalışmak mümkün müdür?

Hayır, geçici olan bir mutluluk gerçek mutluluk olamaz.

Peki, hayatın amacı mutluluksa, hepimiz bir şekilde mutluluğu arıyorsak, mutluluk da bu dünyada kalıcı ve hakiki olarak bulunamıyorsa, ne yapmamız lazım? Ölüm meselesini halletmemiz lazım. Öldükten sonra bir hayat var mı, yok mu onu deşifre etmemiz lazım.

Ahiretin, yani öldükten sonra dirilişin olabilmesi için de bir ilahın olması şarttır.

Ama bir Allah var mı, yok mu, sorusuna da cevap bulabilmek için şu standartları tespit etmemiz gerek. Ben bu konuyu konuştuğum kişilerden bir ricada bulunuyorum.

Ben ömür sermayesinin çok değerli olduğuna inanan bir insanım. O yüzden bu konuştuğumuz meselede muhatabımda ciddiyet ararım. Konuştuğumuz meselenin ehemmiyetini fark edebilmesi gerekir ki bu sende var gördüğüm kadarıyla."

"O konuda zerre tereddüdün olmasın dostum, devam et lütfen."

"Dürüstlüğe çok önem veriyorum. Kendini kandıran bir insanla nasıl hakikat arayışına çıkılır? Doğruyu gördüğü zaman eğri demeyen bir muhatap çok değerlidir benim için Furkan kardeşim."

Emin ol kullandığı ifadelerin sana gönderdiğim mesajdaki kendi ızdırabımı ve iç hesaplaşmamı yazarken kullandığım kelimelere çok benzer ifadelerden oluşması belki de bendeki tesiri muazzam şekilde değiştiriyordu. Aydınlık yüzlü bu adama belli etmemeye çalışsam da dostum, o kadar etkiliyordu ki tespitleri... "İşte benim hayatımda eksik olan bu" diyordum. Bunun adı 'cevaplarının bulmanın rahatlığı' olsa gerek.

Sadece kim olduğu veya kendini ifade etmede ne kadar başarılı olduğu, ne kadar güven verdiği vesaire değil. Konuştuğu frekans tüm kilitlerimi açıyordu.

Âdeta yüreğimin dehlizlerinde sıkışıp kalmış ruhumu; ümitsizliğin, atmosferi balçıkla dolduran heyelanı altında kalmış kalbimi ve manasızlığın göçüğü altında ezilen benliğimi kurtarmaya doğru koşuyordu. Yavaş yavaş -ne eliyse uzattığı- tutmaya sabırsızlanmaya başlıyordum. Çünkü bu hissi bilir misin bilmiyorum, yıllar sonra ilk defa nefes alacağımı hissediyordum!

Konuşmaya devam ediyordu aydınlık yüzlü genç:

"Üçüncü olarak dostum; şöyle bir önermede bulunacağım sonra bunu doğrulayacağım: Bir şeyin var olduğunu ispat etmek çok kolaydır. Ama yok olduğunu iddia edenin iddiasını ispatlaması imkânsızdır. İspat edebilmesi için tüm mekânları gezip her yere bakması gerekir. Yeter mi sence?"

"Yetmez mi?"

"Yetmez Furkan'ım. 'Bu zamanda da yoktur, falan zamanda da mevcut değildir, hiç olmamıştır' diyebilmesi için tüm zamanları da görür bir gözü olması gerekir."

"Hatta her yeri ve her zamanı aynı anda görmek gerekir. Yoksa siz bir yere bakarken belki yer değiştirdi?"

"Evet, tabii bu bir önerme. Yokluğun ispatının imkânsız olduğunu göstermek anlamında söylüyorum. Bir şeyin var olduğunu iddia edenin, iddiasını ispatı çok kolay, gösterse yeter; davasını kazanır.

Allah'ı inkâr edenin iddiasını ispatı ise imkânsızdır. Var olduğunu iddia eden iddiasını göstererek ispat edebilir."

"Ama gözlerimizle görmediğimiz bir ilahı nasıl gösterebilirsin ki?"

"Eserleriyle! Her fiilin bir faili vardır. Mesela bu oturduğumuz yerde bir ışıklandırma sistemi görüyor musun?

"..."

"Niye sessiz kaldın görmüyor musun? :)"

"Görüyorum. :) Lafını kesmek istemedim de bayadır oturuyoruz. O kadar daldık ki konuşmaya garson çağırmayı unuttuk. Kimse de gelmedi, bizi görmediler herhâlde; ben iki çay söylüyorum. "

"Söyle Furkancığım senin sesin güzeldir. :)"

"Lütfen devam et, en son 'görmediğimiz kişiyi eserlerinden tanırız' diyordun. Buradaki ışıklandırmayı görüyorum demiştim."

"Maşallah ilk defa bu kadar iyi bir muhatap buldum desem utanmazsın inşaallah. Utanmaz mısın? :) Şimdi buradaki ışıklandırmayı görünce bunu yapan bir tesisatçı var desem, bana 'gözümle görmeden inanmam' der misin? İlle de Sincan'da ustayı görmem lazım, yoksa bir ustanın olduğuna inanamıyorum demezsin. Neden? Çünkü burada bir emek var, bir sanat var, bir ilim sahibi iş görmüş, düzenle çalışılmış. 'Düzenle iş görebilmek için ilim sahibi olmak gerekir.' Neyse birkaç tespitten bahsetmiştim oraya geri döneyim. Ciddiyet ve dürüstlüğün kıymetini konuştuk onun yanında yok iddiasını ispat imkânsızdır dedik.

Dördüncüsü şu, bir şeyin varlığını iddia eden bir

kişi yok olduğunu iddia eden bir milyon kişiden üstündür. Mesela, bu kalemi bir milyon kişi yok diye iddia etse sen göstersen kazanırsın değil mi? İşte Allah'ı inkâr eden yedi milyar insan olsa hepsi bir kişi hükmündedir. Var diye iddia eden yedi milyar olsa hepsi birbirini destekler.

Bir de bir işte uzman olmayanın sözü başka konuda en uzman kişi de olsa muteber değildir. Mesela bir hastalığın tedavisinde bir uzman mühendisin sözü çok itibar edilecek durumda değildir. Allah'ı inkâr eden insanlar dinden uzak kalmış, ruhları maneviyat gibi konularda incelmemiş, kaba kalmış insanların sözleri muteber değildir. Maneviyatta yabanileştikleri için bütüncül olarak değerlendiremiyorlar veya konuya uzak kalıp yeteri kadar başarılı analizler yapamıyorlar. Bir binayı 10 kilometre uzaktan bakan mı daha iyi tarif eder, 1 metre yanında olan mı?

İşte bazı bilim adamlarının, kendi alanında profesör de olsalar, inkârları çok kıymet ifade etmez. Ezelîyet, ulûhiyet, rububiyet gibi azametli meseleleri maneviyatta darlaşan akıllarına sığıştıramadıklarından inkâra yönelebiliyorlar.

Bu durumu bu asırda yaşamış çok sevdiğim bir İslam âliminin sözü çok güzel ifade ediyor: *'Herşeyi maddede arayanların akılları gözlerine inmiştir. Göz ise maneviyatta kördür.'*

İzah ve ispatın içinde bunları da hatırda tutmak gerekir.

Hazırsan Allah'ın var olup olmadığına değinelim. Sana üç tane örnek vereceğim. Ama göreceksin ki ilkinde bile ikna olacaksın. Diğerlerini takviye niyetiyle dinleyeceksin."

"Bakalım merak ettim neymiş bu kadar iddialı örnekler."

"Belki binlerce örnek verebilirim, tüm samimiyetimle söylüyorum inan bana. Sadece Lem'alar adındaki bir kitaptan üç misal vereceğim. Öyle bir kitap ki okurken ağzında bal tadı oluyor insanın. Her sorusuna cevap var. Ben de önceden çok sorgulayan bir adamdım. Kafam allak bullaktı. Bu anlattıklarım da aslında kendi sorularıma bulduğum cevaplar, yani esas menbaı başka, bu sadece okyanusu tarif için yüze serpilen su gibi."

"Sahi dostum mutlaka bunları konuştuğun bir çevren bir ortamın vardır. Menbaı olarak gördüğün?"

"Var tabii ya, olmaz mı? Benim gibi pek çok kardeşimin olduğu muhteşem bir yer... Orayı düşününce gözlerim doluyor. Menfaatsiz bir kardeşlik, demlenen çaylarla güçlenen kardeşlik, samimiyet, eğlence, espriler, şakalar; yani doyamıyorsun orada durmaya."

"Eğlence derken namaz kılma yarışı falan mı? :)"

"Yok kardeşim, görünce ancak tam olarak anlayabilirsin. İnsan dışardan bakınca içinden diyor ki, 'Ya Müslüman olunca sürekli mübarek takılmak zorundasın, hep sıkıcı, kısıtlanmış duyguların bastırıldığı bir hayat.' Hatta affedersin ama düşünceyi ifade eden

kelime bu; 'ezik gibi mi yaşayacağım' diye düşündürüyor şeytan, ondan korkup İslam'dan uzak duruyor nefsi yanaştırmıyor.

Hâlbuki Peygamberimiz (a.s.m.) sahabeleriyle güreşirdi, yarışırdı, latifeleşirdi, eğlence için atıcılığı teşvik ederdi, bir bahis olmamak şartıyla develeri yarıştırırdı, eşiyle de koşu yarışı yapardı.

Yani o zamanın şartlarında olduğu gibi bu zamanda da yapılabilecek çok aktivite var: *'Helal dairesi geniştir keyfe kâfi gelir harama girmeye lüzum yoktur'* sözünü rehber alıyoruz.

Paintballdan tut pikniğe, halı saha maçına, Go-Kart'tan gezilere her türlü aktivitede varız. Ankara'da olmamıza rağmen dört kere yat gezisi yaptık. Hatta yat kampı yaptık, geceleri yıldızların altında sana birazdan vereceğim misaller gibi yerler okuyarak tefekkürler ettik; kimsenin olmadığı adalarda, koylarda, berrak sularda hem yüzdük hem günümüzü ibadetle geçirdik. Yani bir insanın hem Rabbini tanıyıp O'na layık kul olması, O'nun aşkıyla dolup taşıp dünyadaki nimetlerden mahrum kalmaması mümkündür. İslam çok güzel bir din tavsiye ederim. :)"

"Yat gezisi deyince ben de düşünmedim değil! :) "

"İstersen misallere başlayalım; şimdi çenem açıldı, muhabbet de tatlı olduğu için konuya girmemiz uzarsa bizi kovmak zorunda kalırlar. :)

Üç Örnekle Ateizmi Çökerten Adam

Birinci misali *Lem'alar* kitabı yanımda olmadığından sana anlatayım sonra beraber okuruz merak edersen."

"Aslında sen anlattıkça ciddi bir merak uyandı bende. Kaynağını ben de okumak isterim. Doğrusu güzel reklam yapıyorsun dostum.

Sana bir itirafta bulunayım. Belki direk açsan okusan önyargılarım nedeniyle ilgi duymayacaktım hatta biraz takıntılı olduğumdan dinlemek istemeyecektim. Ama bu tarz hoşuma gitti, bir ön hazırlık gibi."

"Geçmişte dediğin gibi bir yöntem deniyordum, samimiyet oluşmasını beklemeden 'al bu kitap hayatını kurtaracak' diyordum, bazen de direkt açıp okuyordum; fakat çok olumlu geri dönüşler alamadım.

Yine de belirteyim ki, bazı insanlar kitap okunmasını daha keyifli buluyor. Muhataba çokbilmişlik yapılmadığı mesajı vermek açısından... En güzeli şu, önyargıları

kaldıracak bir samimiyet yakalayınca kitaptan açıp beraber okumak. Şimdi yanımda yok, dilim döndükçe izah etmeye çalışayım:

Mesela bir eczane düşünelim. Farklı maddelerle dolu yüzlerce kavanoz var. Bizden hayattar bir ilaç yapmamız istenildi. Girdik gördük ki eczanede birçok böyle hayattar ilaç var. Aldık onları inceledik prospektüsüne baktık ki hepsi çok farklı maddelerden terkip edilmiş. 0,01 miligram şundan 0,2 miligram bundan çok hassas ölçülerle hazırlanmış bir ilaç. Eğer zerre miktar fazla ya da eksik olsa ilaç canlılığını yitirecek, özelliğini kaybedecek ve derman iken dert, tiryak iken zehir olacak.

Acaba hiçbir cihette imkân ve ihtimal var mı ki, o şişelerden alınan muhtelif miktarlar, şişelerin garip bir tesadüf veya fırtınalı bir havanın çarpmasıyla devrilmesinden, herbirisinden alınan miktar kadar, yalnız o miktar aksın, beraber gitsinler ve toplanıp o macunu teşkil etsinler? Acaba bundan daha hurafe, muhal, bâtıl birşey var mı? Eşek muzaaf bir eşekliğe girse, sonra insan olsa, 'Bu fikri kabul etmem' diye kaçacaktır."

Aynen bu misalde olduğu gibi her bir canlı, hayattar bir ilaç; her bir bitki, hayattar bir tiryaktır ki çok hassas ölçülerle bir araya getirilmiştir. Eğer tesadüfen oluştu, kendiliğinden oldu, rastgele oldu dersek; bunu hangi süslü cümlelerle söylersek söyleyelim, aynen eczanedeki macunun, şişelerin devrilmesinden vücut bulması gibi, yüz derece akıldan uzak, muhal ve bâtıldır.

İkinci misal; Sanatlı bir eser sanatkârı icab eder (gerektirir) cümlesini izah edecek şekilde. Bizim broşürümüzün arkasında bak ne var, bir robot, yani Asimo ve bir insan. Asimo'nun altında 'son teknoloji' yazıyor, insanın altında ise 'Tesadüf (!)' hiç olabilir mi? yazıyor.

Asimo hiç mühendissiz olabilir mi? 1986'da başlayan projesine yüz milyonlarca dolar harcandı, binlerce insan, onlarca mühendis çalıştı, binlerce yıllık bir bilgi birikimi ve gelinen teknolojinin sonucu Asimo.

Peki, kıyas edelim insan mı üstün Asimo mu? İnsanın gözü 576 megapiksel! İnsanoğlu ne kadar üstün özellikte kamera üretirse üretsin yine onu değerlendirecek olan kendi gözleri olduğu için; daha ileri bir görüntü kalitesine ulaşamaz. Kaldı ki Asimo'nun kameraları çok düşük kalitede görüntü elde etmektedir.

'İnsan mı daha üstün?' sorusunu sormaya dahi gerek yok esasen. Sadece kalp gibi bir organı ele alsak ve düşünmeye başlasak, kalpte bizi karşılayacak olan üstün sanat ve teknoloji bizi hayretler içerisinde bırakır. Seksen senelik ömrü olan bir insana seksen sene boyunca tüm kullanıcı hatalarına rağmen kesintisiz ve kusursuz hizmet veren bir cihazdan bahsediyoruz!

İnsan vücudunda bulunan ve uç uca dizilecek olsa tüm dünyayı birkaç defa dolanacak uzunluğa sahip olan damarlara dakikada yüz kere çarparak kan servis ediyor. Ne pille çalışıyor ne benzini bitiyor. O kadar üstün ve kaliteli bir teknoloji ki; kanı vücudun her yerine ince bir sanatla döşenmiş bir tesisat gibi olan damarlara

değil de havaya doğru pompalasaydı 10 metre yüksekliğe çıkartabilirdi.

İnsanda bunların yanında sevgi, nefret, hüzün, efkâr gibi hisler var mesela, şiir yazıyor. Bu kadar üstün yaratılmış.

İnsan Asimo'yla kıyas edilemez. Daha ilk gösterisinde merdiven çıkamadı, düştü; herkes kahkaha attı.

İnsan ise en ileri teknolojiye sahiptir... Derisi bir kıyafet gibi hem de yırtılsa kendini dikiyor. Nefes alıp vererek kendi kanını temizliyor. Araştırdıkça hayran olduğumuz birçok hikmet var vücudumuzda.

Asimo bir mühendissiz meydana gelemezken nasıl olur da insan kendi kendine var olabilir? Serseri tesadüf nasıl meydana getirebilir?

Sanatlı bir eser sanatkârsız olamaz. Bütün ateist profesörler birleşse bir elmayı yapamaz. Haydi yaptı diyelim, hayatı veremez.

Sadece az önce bahsettiğim damarları bile tefekkür etmek, bir insana kati bir delil değil midir? Kulaklık kablolarının bile birbirine karıştığı bu alemde insan vücudundaki 97.000 kilometrelik kan damarlarını birbirine karıştırmayan Allah'ı göremezsek, bu düzeni nasıl olur da karmakarışık tesadüfe havale edebiliriz?

Üçüncü olarak, bir atomu düşünelim. Atomun ne kadar küçük olduğunu bilirsin. Bir böğürtlen tanesini dünya kadar büyütünce bir atom tanesi bir böğürtlen boyutuna geliyor. Bir insanın vücudunda yüz trilyon hücre var. Her hücrenin içinde de yüz trilyondan fazla

atom var. Aslında bütün bu faaliyetler, nefes alıp vermemiz, düşünmemiz, görmemiz vesaire atomların çalıştığı faaliyetler...

Şimdi bir atomu düşünelim. Mesela X atomumuzu işaretleyelim adını da Şakir koyalım ve serüvenini takip edelim. Toprağın içinde cansız bir ortamda bir mineralde vazife alan Şakir atomumuz mineralle birlikte bir bitkinin içine girdi. Cansız bir ortamdan canlı bir ortama geçti. Bir anda kusursuz bir şekilde çalışmaya başladı.

Ne oryantasyon ne alışma süreci ne acemilik ne çıraklık ne kalfalık süreci... İşe alınır alınmaz muhteşem şekilde iş yapmaya ve işleyişi bozmadan vazife görmeye başladı Şakir."

"Furkan, basketbol sever misin?"

"Pek anlamam."

"Seni basketbol sahasına koysak Michael :) ordan gibi oynamaya başlasan, Lebron :) Ames gibi hareketler yapsan; sonra da seni futbol sahasına koysak orada da Messi gibi, Ronaldo gibi oynamaya başlasan; sonra seni Nasa laboratuvarlarına koysak orada da muhteşem bir kimyager gibi iş yapsan ve bu şekilde hangi iş olursa olsun girsen kusursuz çalışabilir misin?"

"İmkânsız!"

"Evet, kardeşim imkânsız! Akıllı, şuurlu, hayatlı, ilim sahibi olan insan bile bunu yapamazken nasıl oluyor da cansız, akılsız, şuursuz ve kör olan bir atom, cansız toprakta kusursuz iş yapıyor gibi görünüyor?

Canlı bitkide fotosentez yapıyor, oradan bir hayvan onu yiyor, hayvanın karaciğerine giriyor, hayvansal hücre ile bitkisel hücre bu kadar farklıyken orada da kusursuz çalışıyor. Bilir gibi, görür gibi... Karaciğerin beş yüzden fazla vazifesi var, hiç birini bozmuyor atomlar. Sonra bir insan geliyor, o hayvanın ciğerinden kebap yapıyor, yiyor. Şakir atomu bu sefer insanın gözüne geliyor. Orada da mükemmel çalışıyor.

Peki soruyorum. Akıl sahibi; neyi nasıl yapacağı hakkında az-çok fikri olan, yapabilecek hayatı ve kudreti olan insan bile ancak bir işi bilebilir-onu da kusursuz yapamazken; bu akılsız, fikirsiz, cansız, kör Şakir ve diğer tüm atomlar her yere nasıl giriyor, her yerde nasıl çalışıyor? Kusursuz bir biçimde ve şaşırmadan; hatta belki aynı anda on işi birden nasıl yapıyor?

Dışarıdan bakınca bu hayret verici iş görünüyor. Bu imkansızlığın içinde bir sır yok mu? İmkansız bir şey vuku bulduğunda 'Bu işin içinde bir iş var, deriz. Hiç kendi başına hareket ediyor, tesadüfün işidir denilebilir mi?

Eğer her şeyi bilen, her yeri gören, her şeyi emri altında bulunduran Allah inkâr edilirse; her bir zerrede her yeri bilecek, her işi yapmasını sağlayacak âdeta bir ilah gibi bir ilim, bir basiret, bir kudret gerekir. Yani bir Allah'ı inkâr eden adam, atomlar adedince ilahları kabul etmiş oluyor. Çünkü bu işler gözümüzün önünde yapılıyor.

Eğer Allah'a vermezsek bu olayları bilimsel açıdan incelediğimizde atomlardan teşekkül eden bir yapının çalıştığını göreceğiz. Öyleyse atomlar yapıyor; öyleyse

bir atomda kâinatı, bütün kimyevi kanunları, fiziksel kanunları bilecek ona aykırı hareket yapmayacak bir ilim var demek durumundayız. En basitinden atomun çekirdeği etrafında dönen elektronların sürekli farklı yörüngede dönmeleri bile bir düzeni ifade ediyor. Elektronlar eksi yüklü olduğu için iki elektronun yörüngesi üst üste gelse birbirini itecek ve tüm düzeni bozan infilaklar olacak. Gerçi kuantum fiziği bu yüksek hızda dönüşü tam tespit edememiş, dönüyorlar mı görünüp kaybolup diğer bir yerde mi görünüyorlar acaba, onu tespit edemiyoruz ama meselemizi çürütmez. Üst üste gelmeden dikkatle hareket var.

Bir orduyu düşün, milyonlarca asker var; aynı anda oturup, aynı anda sipere yatıp, silah atıp, manevralar yapıp, bir düzene göre hareket ediyorlar. Eğer bir kumandan inkâr edilirse tüm askerler nereye, ne zaman, hangi anda döneceklerini, aynı anda bilecek bir ilme sahip olmalı. Birbirlerine hem emir alır hem emir verir şekilde olmaları kargaşaya sebebiyet verecektir ki bu zıtlık muhaldir.

Ya da Mimar Sinan'ın yaptığı bir camiyi mesela Selimiye Camii'ni düşünelim. Eğer Mimar Sinan'ın varlığı inkâr edilse, her bir taş nereye gidip nerede duracağı bilir bir ilme, bir matematik ve geometri bilgisine sahip olmakla birlikte, her bir taş birbirine hem hâkim hem mahkûm olması gerekir ki bu zıtlık muhaldir.

Bir ilahı reddeden atomlar adedince ilahı kabul etmiş olur. Yani ateizm diye bir şey yoktur.

Peki, neden atomlar adedince ilah muhal? Bir işe ikinci el karışsa karıştırır. Bir kalemle iki kişi düzgün bir yazı yazamaz. İkinci irade karışıklığa sebep olur. Bin askere bir kumandan mı vermek kolay, bir askere bin kumandan mı? Bin kumandan olsa biri otur der, biri kalk, biri git, biri gel asker kilitlenir. Kâinatta karışıklığa yer var mı? Dünya'nın hassas yörüngesine bile baksanız hayatın çok ince bir düzen üzere oturtulduğunu görürsünüz.

Hem kâinatta öyle bir düzen var ki zerreyi kim yarattıysa yıldızları da o yaratmış demektir. Sivrisineği kim yarattıysa tüm sivrisinekleri de o yaratmıştır. *'Sivrisineğin gözünü kim yarattıysa güneşi de o yaratmıştır'* manasında bir sözü var Bediüzzaman'ın."

"Kimin? Yoksa bahsettiğin kaynak mı?"

"Evet, Bediüzzaman bir İslam âlimi bu asırda yaşamış çok seçkin bir zat, Bitlisli. Benim hayatım onun kitaplarıyla tanıştıktan sonra değişti. Satır arası o kadar dolu ki, her kelimesinde bir hikmet var. Çok etkileyici bir üslubu var. Çok tatlı bir dille, bilimsel yöntemler kullanarak Allah'ın varlığını ve birliğini ve diğer iman hakikatlerini o kadar güçlü ispat ediyor ki insanın kalbinde şüphe kalmıyor. Sıra dışı birisi, diğer âlimlere de pek benzemeyen bir yapısı var."

"Adı ne anlama geliyor?"

"Bediüzzaman, zamanın harikası, orijinali, eşsiz güzelliği anlamına geliyor. Bu ismi ona yaşadığı dönemdeki âlimler vermiş. Genç yaşta birçok âlimi

münazaralarda yenmiş birisidir. Keskin bir zekâsı ve fotoğrafik bir hafızası varmış. Üslubu da orijinaldir. Elli küsur dile çevrilmiş kitapları, milyonlarca talebesi var."

"Nasıl olur da bu kadar popüler birini tanımam, hayret ettim."

"Orası uzun hikâye sonra anlatırım. Hayatı biraz çileli geçmiş. 1960'da vefat etmiş 80 küsur yaşında, dünya zevki namına bir şey tatmamış, daima iman nurunu yaymaya çalışmış. Dünyevî makamlar, rütbeler, mallar, mülkler, maaşlar teklif edilmiş elinin tersiyle itmiş. Davasından başka bir şeyle meşgul olmamış. Davam dediği de ne siyasi ne de içtimai bir çalışma değil. Sadece insanların ahireti kurtulsun diye harcanan bir mesai.

Eserlerini çok zor şartlar altında yazmış, bazen vatanı için gönüllü olarak cephede düşmanla savaşırken, bazen de hapishanede sigara kâğıtlarına yazmış. Toplamda altı bin sayfa bir külliyatı var. Benim şu bahsettiğim izahlar birkaç sayfasından alınan örneklerdi. Hep böyle misaller dolu, insanı fevkalade ikna ediyor. Her suale cevap veriyor âdeta. Şeytanı şoka sokan izahlar bunlar. :)"

"Ateizm diye bir şey olamaz diye izah etti, şeytan şok! :)"

"Şeytan ne vesvese vermeye kalksın; her şüpheyi, her soruyu cevaplandırarak susturan Kur'an hakikatleridir."

Bulutların Üzerinde Seyredilen Yerde Yeniden Doğmak

"Gizli kaynağın bu yani, sırrını çözdüm. :) Bir de şu bahsettiğin yeri merak ediyorum. Neresi?"

"Çınaraltı adında bir yer. Yeni kurulmuş, birkaç gencin çabalarıyla. Sosyal medyada çok başarılı işler yapmış, orijinal bir yer. Benim gibi çok gencin aradığını bulduğu bir yer. Anlat anlat bitiremem. Akşam herkesin katıldığı bu tarz izahların yapıldığı bir ders var senle oraya geçebiliriz istersen?"

"Çok isterim rahatsızlık vermeyeceksem..."

"Estağfurullah Furkancığım bizim için şeref! Bana bir süre müsaade eder misin, hemen namazımı kılıp gelsem?"

"Tabii tabii dostum, sen kıl namazını sonra da şu sivrisinek meselesini biraz açarsan sevinirim. Aklım onda kaldı. :) Sen gelene kadar da ben bu Çınaraltı'nı

sosyal medyada takip edeyim."

"İyi düşünmüşsün Furkan kardeşim hemen geliyorum."

Aydınlık yüzlü günün kahramanı, beni kısacık zaman içinde hayata döndürmüştü. Normalde bu kadar şeyin fazla gelmesi gerekirken emin ol her dakika kalbimdeki bir düğüm daha çözülüyordu. Konuştukça ferahlıyordum, huzur doluyordum. Yıllardır hasret kaldığım huzur meğer bu hikmetleri bilmekteymiş. Kafamda aşılmaz duvarlar gibi gördüğüm karmakarışıklık meğer ne kadar da basitçe hallolabilen, gözümün önünde duran hakikatlerdeymiş. O konuştukça Müslüman olmadığımı itiraf ettim kendime. Ben ateist olmuştum ama kendime bunu itiraf etmemiştim. Şimdiyse karşımda benim yaşlarımda bir genç bana hayatın anlamını fısıldıyordu.

Beynimin içinde fırtınalar kopmaya başladı. Ama ilk defa fırtınalar taşları yerine oturtmak için kopuyordu. Kalbime ilahi bir gizli el dokunuyor ve göğsümü yarıp yüreğime bir yazıyla nurları nakış nakış işliyordu.

Hay Allah nerden çıktı bu gözyaşları şimdi! Rezil olacağım. Kalkıp kaçsam mı? Durduramıyorum gözyaşlarımı. Hıçkırmaya başladım. Hayatımda ilk defa bu kadar hıçkırarak ağlıyorum.

Ne oluyor bana?

Allah'ım beni affet! Affet Allah'ım! Hatalarım öyle çok ki! Ben affedilmez mi oldum yoksa? Cehennemlik miyim? Çok günah işledim!

Durmuyor gözyaşlarım, rezil olacağım! Sanki içimden bir siyahlık kusar gibiyim. Hemen lavaboya gitmeliyim yoksa durmayacak bu gözyaşlarım. Ben kimsenin yanında ağlayamazdım. Ne oluyor bana?

Namazdan döndüğünde bende bir şeyler olduğunu anlamış ama şükür ki ses etmemişti. İçimde dev bir deprem oldu on dakika içinde. Allah'ın varlığını ispat etmişti. Tüm sorularıma sanki beni önceden dinlemiş gibi benim kullandığım kavramlarla yani bilimsel bir üslupla cevaplar vermişti ve kafamdaki geri kafalı Müslüman tipinden çok uzak, benden daha modern biri olarak tüm önyargılarımı yıkmıştı. Artık ertelemenin âlemi yoktu. Artık kalbim böylesine coşarken kendimi kandıramazdım. Ama iştahım açıkken kısa bir izah daha istedi ruhum:

"Sinek meselesi yarım kalmıştı. Bir de ondan sonra kısaca ahiretin varlığının ispatı olduğundan bahsetmiştin. Ona da değinirsen ben de sana bir şey söylemek istiyorum."

"Tamam kardeşim. *'Sivrisineğin gözünü halk eden güneşi dahi o halk etmiştir'* yani onu yaratan kimse öbürünü de yaratan odur. Neden mi? Çünkü gözün görmesi için lazım olan şey ışıktır. Gözü buraya takan kimse güneşi de takan odur. Göz olsa ışık olmasa olmuyor ya da güneş olsa göz olmasa yine olmuyor. Bir de sivrisinekte çok hikmetler var:

Mesela bu vatandaş gecenin en karanlığında dahi olsa damarı bulur. Yirmi yıllık tahsili ve tecrübesi bulunan bir hemşire bile tutturamıyor damarı. Ama bu

şaşırmaz. Çünkü ısı reseptörleri vardır. Peki, bu ısı reseptörlerini ona veren kimdir?

Deriyi alt çene ve üst çenesiyle deler. Onu bir kılıfta saklar. Peki, bu kılıfı veren kim?

Kanı çekmeye başlayacakken bir sorunla karşılaşır. Kan pıhtılaşır bu da ayrı bir mucize. Eğer kan akıp gitse durduramayız. Pıhtılaşıyor ki kan kaybedip ölmeyelim. Sivrisinek de kanın pıhtılaşmasını önleyen bir enzim salgılar. Acaba bu enzimi hangi laboratuvarda üretti de ona lazım olanı buldu?

Ahiretle ilgili konuşmadan önce Allah'ın varlığına tam iman etmen gerekiyor. Zira Bediüzzaman Onuncu Söz'de yani ahireti ispat ettiği eserine giriş yaparken *"Bir köy muhtarsız olmaz. Bir iğne ustasız olmaz, sahibsiz olamaz. Bir harf katipsiz olamaz, biliyorsun. Nasıl oluyor ki, nihayet derecede muntazam şu memleket hâkimsiz olur?"* diyor.

Ahireti inkâr eden bir kitap yazmaya başlayan Abdullah Cevdet onun eserini okuduğunda demiş ki, 'Said Nursî bu kitapla ahireti ispat etmekle kalmamış, âdeta insanı ahiretin sokaklarında gezdiriyor.'

Bediüzzaman'ın kendi de şu manada bir söz söylüyor: *'Bu eseri okuyup da ahiretin varlığına geceden sonra gündüzün gelmesi gibi iki kere iki dört eder katiyetinde inanmayan getirsin parmağını gözüme soksun!'*

Onlarca farklı yoldan ahireti ispat ediyor ama önce dediğim gibi Allah'ın varlığını tasdik etmen lazım Furkancığım, ediyor musun?"

"Ediyorum kardeşim tüm kalbimle!"

"Zaten Furkan; hakla batılı ayırt eden demektir. İşte şimdi adının anlamı tam tahakkuk etti. Seni tüm ruhumla kalbimle tebrik ediyorum kardeşim! Gel sarılayım!"

"Sabah evden çıkarken başıma böyle bir güneş doğacağını vallahi bilmezdim; ama ediyorum. Ben inkârın karanlığında boğulurken, hayatın yükü omuzlarımı çiğnerken kurtuluşun burada olduğunu bilmezdim ama ediyorum tüm benliğimle. Allah senden razı olsun ki sen de şehadetime şahit ol! Eşhedü enlâ ilahe illâllâh ve eşhedü enne Muhammeden abduhu ve resûlühü! Şahidim ki Allah'tan başka ilah yoktur. Ve yine şahitlik ederim ki Muhammed onun kulu ve elçisidir" dedim ve gözyaşlarımı tutamadım.

Uzun süre sarılır vaziyette ağladık. Sonra bir nefes kendimize gelince etrafta insanların merakla bakmasından da utanarak tekrar devam ettik.

"Maşallah Furkan kardeşim. Şehadet basit bir ifade değildir. İslam'ın ilk şartıdır ama çoğu Müslüman anlamını bilmez. Her gün soruyoruz hatta röportajı da var Youtube'da. Hatta sana şehadetin anlamını anlatmak yerine bir videomuz var izleteyim mi? Dolu dolu yaşayalım içi boş olmasın?"

"Daha iyi olur kardeşim. Bundan sonra sen ne dersen o! :)"

"Merak etme canlı bomba olmayacaksın! :)"

"Tabii canım daha neler! :) Onlar da keşke şu konuştuklarımızı dinlese belki bir şeyler düzelir akıllarında.

Bana yanlış öğrendiğim İslam'ı doğru anlattın. Doğru anlatıldığında vicdanı körelmemişse teslim olmalı insan!"

"Aynen Furkancığım!"

"Hadi izleyelim dostum."

Şahit misiniz?

"İslam'ın şartı beştir. Bu bilgi bize çocukluğumuzun başlangıcında öğretildi. Ben de bu dersi alanlardan biri olmama rağmen yıllar sonra hayatıma giren, Rabbimi bana tanıttırıp sevdiren, Kur'an'ı ve Peygamber Efendimizi (a.s.m.) emsalsiz tarif eden ve hayata bakış açımı değiştiren Risale-i Nurlar ile başta bahsettiğim İslam'ın şartlarında tefekküre daldıktan sonra fark ettiğim bir nokta beni hayrete düşürdü.

Müslüman olmak için gereken ilk şartın, her Müslümanın ezbere bildiği kelime-i şehadetin anlamını ve manasını bilmiyordum. Benimle beraber sorduğum onlarca kişi de bilmiyordu. Bu öylesine hayret verici bir hadise ki tekrar etmeden şaşkınlığımı ifade edebileceğimi sanmıyorum. Müslümanız güya; fakat İslam'ın ilk şartının anlamını bilmiyoruz. Mealini duyduk belki: 'Şehadet ederim ki Allah'tan başka ilah yoktur ve ben yine şehadet ederim ki Muhammed onun

kulu ve elçisidir.' Fakat anlamı neydi bu ezeli derinliğe haiz ifadenin.

Şehadet çok iddialı bir kelime. Bilmeyen göremeyen, hissedemeyen, yaşamayan için. Şahit olduğunu söylediğin bu manalarla daha önce tanışıklığın olmadan sarf ettiğin bu sözler Münker ve Nekir'in yani kabirdeki sorgu meleklerinin kanatlarına tırmanıp ahirde yakana yapışmaz mı?

Rabbin kim?

Peygamberin kim?

Bir kriminal suçu gözlerinle görsen şahitlik edersin. Evet, gördüm dersin. Bir kazaya şehadet eder "Bu kimse yaptı, oradaydı, şahit oldum" dersin; fakat "Allah var" deyip yok gibi yaşarken, Allah'ın bir baharı nasıl yarattığını tefekkür etmeden, her duayı nasıl duyduğunu ve cevap verdiğini bilmeden, her yerde hazır ve nazır oluşunu, kaderinde nasıl bildiğini, ilminde nasıl tasarruf ettiğini, hayatı ve ruhu nasıl verip nasıl aldığını; haşmetini, kudretini, kendini unutana nasıl muamele edeceğini, kendini bulana nasıl her şeyi bulduracağını, âlemde nasıl tecelli edeceğini, namazda nasıl bir mana gizlediğini bilmeden ne hakla şahidim diyebilir bu dil? Bu gönülden hangi samimiyetle lisana dökülür.

Gördüm, oradaydım, iman ettim, ahiret kesindir, Kur'an haktır, Allah birdir, şifayı, ilimi, kuvveti, rızkı veren Allah'tır. Gördüm, yıldızları dinledim, galaksileri dengede tutan O'dur. Şahidim ki zerre kadar yörün-

gesinden şaşsa her şeyi karıştıracak olan dev küreleri mükemmel bir düzende tutanı gördüm. Demiri gökten indirdiğini Kur'an'ında mucizevi bir şekilde bildireni gördüm. Her şeyi mükemmel bir ölçüyle yaratan, altın oranın Yaratıcı'sını gördüm. Her bir kar tanesinde ayrı bir nakış işleyen Musavvir olan bir sanatkârı gördüm.

Gerçek aşkı gördüm. Hakiki aşk ile meczup mevleviler gibi dönen Dünya'nın bir milyon üç yüz bin katı büyüklüğündeki Güneş'in mükemmel itaatini gördüm. Atomun saniyede iki milyon metre hızda dönmesine rağmen hiçbir düzensizliğe neden olmadan kontrol edildiğini ve her bir parmak izinde birliğini ilan eden Allah'ı gördüm. Atmosferi yükselten, zehirli bir sineğe bal yaptıran, pis kokulu gübreden mis kokulu gülü çıkartan Yaratıcı'mı gördüm. Şahidim tüm bu mucizelere.

Evet, şahidim ki O'nun gönderdiği kutlu Nebi (a.s.m.) hâşâ yalan söylememiştir. O'nun getirdiği müjde haktır. Bu kadar kısa zamanda bu kadar inatçı kavimlerde, bu kadar külli değişimler yapmak sıradan bir insanın özelliği olamaz. Benzeri yazılamayan Kitab'ın elçisi, Allah'ın Resulü ve kuludur. Bunu görüyor ve gördüğümü secde ile mühürlüyorum.

'Her şeyi maddede arayanların akılları gözlerindedir. Göz ise maneviyatta kördür' diyor Bediüzzaman. Belki de her bakanın görememesi, şahidim diyememesi veya taklidî olarak şahidim demesi imtihani bir sırdır. Görür gibi iman eden Hz. Ali'nin 'gayb perdeleri kalksa yakînim ziyadeleşmeyecek' sözü ne kadarda manidar değil midir?

İşte bu yüzden Risale-i Nur okuyorum. Yalancı, şahitlik etmemek için."

"Çok etkileyiciydi. Tek kelimeyle muhteşem... İnsan görmediği şeye nasıl şahitlik edebilir ki? Lütfen anlatmaya devam et dostum. Ahiret için bir cümle söylesen bana yeter."

"Tamam kardeşim. *'Hiç mümkün müdür ki, bir saltanat, bahusus böyle muhteşem bir saltanat, hüsn-ü hizmet eden mutilere mükâfatı ve isyan edenlere mücazatı bulunmasın. Burada yok hükmündedir. Demek başka yerde bir mahkeme-i kübra vardır.'*

Allah kâinatta bir saltanat sürüyor. Bir emriyle koca bulutlar toplanıp sel gibi suları akıtıp bir emriyle denizler köpürüyor, bir emriyle galaksiler patlıyor, bir emriyle trilyonlarca canlı rızkını buluyor ve hakeza. Böyle kudreti zerreden galaksilere kadar uzanan bir Zat hiç mümkün mü ona itaat edenlere mükâfat, isyan edenlere de ceza vermesin? E bu dünyada böyle bir ceza görünmüyor? Kötülük yapanlara yıldırım düşmüyor? Afrika'daki insanlara zulmedenlere alev yağmıyor? Demek ki büyük cezalar büyük mahkemelere erteleniyor.

Trafikte birisinin arabasına ufaktan çarpsak hemen orada hallederiz, elli lira verir devam ederiz. Biraz büyük bir olay olsa polis çağırırız. Ama kamuya karşı işlenen bir suç olsa hemen cezası verilmez. İyice araştırma yapılır, şahitler dinlenir. Sonra büyük ceza verilir. Bu dünyada inkâr veya isyan büyük bir cezadır.

Tüm sanatlı eserlere sanatsız ve tesadüf diye hakaret etmektir. İnsana bakıp sen insan değil adi bir nesnesin denildiğinde, hiddet ettiği gibi bütün kâinatın halifesi olan ve tesbihatlarını Allah'a sunmakla vazifeli insan vazifesini terk etse bütün mahlûkat davacı olur. Bu büyük dava cezası da anca ahiret gibi bir yerde verilebilir.

Mükâfat da aynen o şekilde bazı kullar mükâfat görmeden gidiyorlar. Onlar da ahirette alacaklar. Boynuzsuz hayvan boynuzlu hayvandan hakkını alacak."

"Şeytan burada da şoka girdi! :) Süper izah hakikaten... Hepsi o kitapta mı yazıyor? Okumak istedim biran önce... Çınaraltı'nı da çok merak ettim. Gidelim mi?"

"Ben hesabı ödedim, bendensin, kalkalım sohbete de az kaldı sana orada bir-iki yer okuyayım."

***

Bahsettiği yere geldik. Gerçekten de dediği kadar vardı.

Buradakiler insan mı, yoksa melek mi?

Menfaatsiz kardeşlik mümkünmüş...

Gözlerini yumsan neşe dolu bir kalabalığın atmosfere karışan neşeli ezgisini duyarsın. Hem kalbimi hem aklımı doyuruyordu her geçen saniye...

İşte aradığım coşku, aradığım tertemiz hayat enerjisi buydu. Yüzlerce genç, hepsinde samimiyet dolu bir çehre...

Ve Kur'an'dan süzülen bir hikmet sofrası...

Sohbet öncesi bir muhabbet halkasında oturuyoruz. Öyle keyifli geldi ki hiç kalkmak istemedim. Dinlerken

kendimi kaptırdım söylenen sözlere. Tane tane anlatı-
lıyordu.

"Elmas Nasıl Oluşur Bilir misiniz?"

"Onu elde etmeye çalışanların hırslarından, gürültülerinden, kavgalarından, ihtiraslarından çok çok uzak derinliklerde. Onun için kardeş kanı akıtan, onun için can yakan, onun için öz canını hüsrana uğratanlardan fersah fersah uzak bir yoğunlukta...

Öyle ya özel olan, değerli olan hep imtihan ve mücadele sebebidir. Onu elinde tutan için ayrı bir mücadele; onu elde etmek isteyen için ayrı bir mücadele demektir.

Elmas en değerli olandır, en güzelin imtihanını çeker var olduğu günden itibaren. Güzelin imtihanı ağırdır, zordur.

Kargaşanın ve huzurun beraber yaşandığı kâinattaki tek adres olan yeryüzünden çok uzaklarda, derinlerde, kilometrelerce derinlerde; azaba, ateşe en yakın yerde gerçekleştirir kendini. Varlığının güzelliğine ateşin en

yüksek derecesinde, dünyanınsa çekirdeğine ve bir cihette kalbine en yakın mevkide yapar yuvasını.

Kimisi der ki kalbin içindeki yangının şekli dönüştürür temas ettiklerini. Kimini kömür eder kimini elmas...

Tıpkı elmas gibidir insan. Daha doğru ifade etmek gerekirse, elmas gibi nice cevherleri taşır kalbinin yamaçlarında. Kalbinin ateşine ruhundan gelen basınç müdahale ederse, ruhun sıkılmasından ve kalbin daralmasından sonra ya elmas gibi nurlar ya da kömür gibi kirler dökülür.

Hayat musibetlerle kuvvet bulur. 'Serçe kuşunun kabiliyetleri atmacanın ona musallat olmasıyla ortaya çıkar.' Hayatın içinde hayatı hayatlandıranı bulana kadar hayatı dar eden darlıklarla darlanabilir yürek. Bazen de paçasına kadar gömülür insan kaçması gerekene. Düştüğü bataklık çamurundan kurtulmak için yaptığı her hamle daha da batmasına neden olur. Boğulmaya ve nefes alamamaya başlar. Hataları sarar her yanını; tıpkı yangında kıskıvrak yakalayan alevler gibi avucuna alır pişmanlıklar. Yanlış bir kapı çalınmış ve yanlış bir kapı açılmıştır ardına kadar.

Kim ister ki kaybetmeyi? Bir kere, iki kere değil sonsuz kere kaybetmeyi? Ama düştü mü bir kere insan artık nasıl çıkacağını bilemez hâle geliyor.

Elbette kimse istemez sonsuz hüsranı. Ama bazen kendimizi cehenneme müşteri hâline getirebiliyoruz kardeşlerim. Cennet adamlar istediği gibi cehennem de adamlar ister. İnsan kalbi de elmas gibidir. Değerli

olana karşı hırs gösteren de çok olacaktır. Ona musallat olan da çok olacaktır. Onu elde etmek isteyen de çok olacaktır. Şeytan bu sürünün başını güder. Hani vesvese bahsini anlatırken diyoruz ya boş eve hırsız girmez diye; insanın kalbi bir burçtur, ya şeytan fetheder ya da nur. Her Müslümanın bu mücadelede vazifesi var. Kalbimizin burçlarına sancağı dikmemiz lazım.

İstanbul'un fethinde Ulubatlı Hasan'ı tanıyorsunuz değil mi? Sancağı İstanbul burçlarına ilk diken o olmuştu, pek çok ok saplanmıştı. Bir Peygamber (a.s.m.) müjdesine sancak açarken şehadete yürüyordu iştiyakla. Fatih hemen onun kim olduğunu sordu. 'Hasan'dır' dediler hünkârım Ulubat'lıymış.

Onun yanına ilk fırsatta gitmek ister. Yaklaşınca bir de bakar ki o cihangir yiğit can vermek üzeredir fakat tebessüm ediyordur. Her anlatışımda tüylerim diken diken oluyor.

Sultan Mehmed bir iş olduğunu anladı. Hemen yanına sokulup başını dizine yasladı. 'Niçin tebessüm edersin yiğidim?' diye sorar. O da şu kalp titreten cevabı verir: 'Az önce sizin geldiğiniz yerlerden Resulullah (a.s.m.) geçiyordu ona tebessüm ederim!'

İşte her birimiz bir Ulubatlı olma ufkundayız. Hayatlarımız bir burçtur, ahlakımız tavırlarımız bir burçtur, evlerimiz bir burçtur; evlerimize Resulullah'ın sünnetinin sancağını takmalıyız, ahlakımıza onun edebinin sancağını takmalıyız, hayatımıza onun hayatının sancağını takmalıyız.

Kalbinizi hakla doldurmazsanız batıl işgal eder. Kalbinizi fethetmezseniz şeytan fethetmek ister. Kalbinizin elmasını çalıp kömüre çevirmek isteyecektir.

Buna nasıl mani olabilirsiniz? İlk emre uyarak kardeşim. Neydi ilk emir? Oku! Okumadan olmaz...

Hadi bir ders okuyalım da başlayalım!"

Ders başlamak üzereydi. Fark etmemiştim ama salon tıklım tıklım dolmuştu. Her yerden neşeli sesler geliyordu. O karanlıktan bir günde böyle bir aydınlığa geçince şaşkınlaşmıştım doğrusu.

Az önce halkanın ortasında konuşan genç adam kürsüye geçmişti. Sohbet başlayana kadar etrafa benim gibi dikkatli gözlerle bakanları fark ettim. Belli ki onlar da ilk defa geliyorlar ve gözlem yapmaya çalışıyorlardı. İlk etapta modern ve nezih; ama mütevazı bir dekoru vardı. Belli ki zevkli birilerinin dokunuşları vardı. Salon son derece sade renklerdeydi. Aydınlık gözükmesi, güzel kokması, temizlikte titizlik, konuşmaların etkisi, her şeyin emek verilerek çalışıldığını gösteriyordu. Gitgide hayranlığım artıyordu doğrusu.

Ve ders başlıyor; konu, hiç unutmam hayattan zevk almanın formülü gibiydi.

Hayattan Zevk Almanın Formülü

"Evet arkadaşlar. Hayatta bazen sıkıntılı durularla karşılaşabiliyoruz. Bazı dertlerle karşılaşabiliyoruz. Hayat her zaman mükemmel mi? Değil tabii ki. Her şey istediğimiz gibi gidiyor mu kardeşim? Gitmiyor değil mi? Bazen işler ters gidebiliyor; hayat her zaman en üst seviyede değil, bazen inişli çıkışlı...

Güzel şeyler başımıza geldiği gibi kötü ve negatif şeylerde başımıza gelebiliyor. Bazı belalarla, bazı imtihanlarla karşılaşabiliyoruz. Bazen çok üzülüyoruz hatta öyle bir musibet isabet ediyor ki bundan nasıl kurtulacağımızı bulamıyoruz sıkıntıya giriyoruz; bazen de sorun bizde oluyor.

Bazen değerlendirme şeklimiz o kadar yanlış oluyor ki hadiseleri doğru okuyamadığımızdan dolayı sıkıntı çekiyoruz, dolayısıyla şöyle bir çıkarım yapabiliriz; karşılaştığımız olay her ne olursa olsun bizdeki bakış açısı olayı şekillendirir.

Şöyle bir iddiada bulunacağım, ilk insandan bugüne kadar hayattan en çok lezzet alan kimlerdir? Bence evliyalar ve peygamberlerdir. Neden mi? En büyük imtihanlara da giriftar olsalar onlar da farklı olan bir şey var, bakış açıları...

"Güzel gören güzel düşünür, güzel düşünen hayatından lezzet alır."

Bakış açısını değiştiren bir ders... Hayata bakışımızı değiştirmeye çalışmalıyız; çünkü bakış açımız değişirse olayları ele alış açımız değişir, dolayısıyla karşılaşacağımız şeylere karşı göstermemiz gereken sabır mukavemetimiz bize yardımcı olur. Ama eğer bakış açımız negatif olursa o zaman bizde olmayan şeyleri olur gibi görürüz, habbeler kubbe olur, minicik şeyler kocaman gözükür, pire için yorgan yakmaya başlarız, bu sefer sabrımızı tüketiriz...

Hâlbuki Allah, Bakara Suresi'nin sonunda da söylediği gibi *'Lâ yükellifullahü nefsen illa vüs'ahe.' 'Allah kimseye nefsinin kaldıramayacağı yük yüklememiştir'* her birimize kaldıracağımız kadar yük yüklemiş.

Karşılaştığımız hadiselere dikkat edin. Mukavemet gösterebileceğimiz kadar sabır bize verilmiş. Ama bazen başka yerlere dağıtarak hata ediyoruz. Mesela geçmişe ve geleceğe dağıtmamızdan dolayı dertlerimize karşı sabırsızlık gösteriyoruz. Sabrımız yetmiyor ve dayanamıyoruz bir süre sonra ne oluyor? Bizi isyana götürüyor. 'Neden ben?' diyorsun. 'Bu kadar insan varken neden bu benim başıma geldi? Ben hiç şöyle

bir şey yapmadım ki, böyle yapan adamlar rahatla hayat sürerken ben bu hâldeyim.'

'Neden ben?' diye isyana başlıyoruz. Ve bu isyan yavaş yavaş insanı inkâra götürüyor. Bazen sokaklarda röportajlar falan yapıyoruz ya... Yaptığımız röportajlardan bir tespiti size aktarıyım: Allah'ı inkâr eden insanların bir kısmı, ciddi bir kısmı aslında, Allah'a küs, daha doğrusu olayı doğru anlamamış karşılaştığı hadiseden (hâşâ) Allah'ı sorumlu tutmuş. 'Ben de sana isyan ediyorum demiş' ve isyan bayrağını çekmiş.

Yoksa varlığıyla, yokluğuyla ilgili bir sorun yaşamıyor aslında, dolayısıyla arkadaşlar isyan bu kadar tehlikeli; bakış açımızın bozulması bu kadar tehlikeli.

Peki, bize verilen sabrı nasıl değerlendirmeliyiz? Mesela, geçmişe dağıtıyoruz bazen, hâlbuki bir çözüm önerisi var Bediüzzaman Hazretlerinin, mana olarak diyor ki geçmiş madem geçmiş gitmiş onunla meşgul olma, geçmiş gitmiş değiştiremezsin. Gelecek henüz gelmemiş, senin de yarına çıkma garantin yok... E o zaman dövülmeden ağlama. Henüz başına gelmediği için senin dövülmeden ağlaman şuna benzer diyor; tıpkı yarın öbür gün ne yer ne içerim diye evhama vesveseye düşen bir adamın oturup ne kadar yemek varsa yemeye çalışması ve ne kadar su varsa içmeye çalışması gibi divanece bir vaziyet. :)

Yarın öbür gün başıma ne gelecek diye sabrının bir kısmını geleceğe dağıtmak seni zayıflatıyor. Yaşadığın

ömrü bulunduğun an bil, diyor; senin hayatın bulunduğun andır ve bütün sabrın da bulunduğun ana yeter.

Ne geçmiş ne gelecek odaklanmamız gereken zaman dilimi... Şu anı doğru yaşamaya çalış, şu an doğru yapmaya, doğru hareket etmeye çalış.

Evet; geçmiş için tövbe et, gelecek için dua et, ama şu anda fiil için, harekete geçmen için gerekli olan zamanın şu dakika olduğunu unutma.

Sabrımız bizim için çok önemli ama sabrımızın şeklini de bizim bakışımız belirlemiyor mu kardeşim? Bazen olayları öyle bir değerlendiriyor ki; adam senin gül bahçesi gördüğünü diken bahçesi görüyor, senin ne kadar pozitif diye baktığın şeye adam ne kadar negatif bakıyor!

Bakış açımızı düzeltirsek, özellikle hayattan lezzet alma anlamında, peygamberlerin bizim için tam bir rehber olduğunu fark edebiliriz. Peygamberler nasıldır? Çok ağır musibetlere giriftar olmalarına rağmen bakıyorsun ki hiç isyandan eser yok. Hatta Cenab-ı Hakk'a kul olmaktan öyle memnun ki ufacık bir nimet eline geçse onun kadrini kıymetini çok iyi bildiği için tam manasıyla mutlu oluyor. Ama diğer taraftaki insan önüne dünyaları yığsan gene tatmin olmuyor, yine doymuyor.

Kanaat göstermediği için, hırsla baktığı için sürekli mutsuz dolayısıyla bakış açımızı biraz değiştirmemiz lazım. Ama şimdi etrafımıza baktığımız zaman da bazı çirkinlikler gözümüze çarpıyor; bazı belalar, musibetler görüyoruz.

Bediüzzaman'a bir soru yöneltiliyor, bu sorunun cevabında da konumuzla ilgili çok önemli noktalar var. Şöyle soruluyor, diyorlar ki; kâinatta hüsün ve cemal güzellik ve adalet bir ihata etmiştir. Hâlbuki gözümüz önünde bu kadar çirkinliklere, musibetlere, hastalıklara, belalara, ölümlere ne diyeceksin?

Şimdi Bediüzzaman diyor ki: *Her şey güzeldir; her şey hakikatte güzeldir.*

Bunu duyuyoruz ama inanabiliyor muyuz acaba, etrafta sıkıntılar var. Afrika'da açlıkla pençeleşen insanlar var, yokluk gören insanlar var, zulme maruz kalan çocuklar var. Hiçbir şey yoksa ölümler var. Ne yapacağız bunu, nasıl değerlendireceğiz, bunun neresi güzeldir?

Bediüzzaman şu manada cevaplıyor: *Her şey ya bizzat güzeldir ya neticesi itibarıyla güzeldir. Çok güzellikleri netice veren -zahiren- bir çirkinlik, netice itibarıyla güzeldir.*

Şimdi isyan eden insanlar 'bu dünyada adalet yok, bakın şu mazlumlara eğer bir Allah olsaydı zulüm edilmezdi' diyor. Bu nasıl bir bakış açısı? Çok enteresan, adam tam zulüm edecekken kafasına bir yıldırım düşse, kimse kötülük edemezse kötünün kim olduğu ortaya çıkmazdı ki!

O zaman imtihanın bir manası kalmaz; o zaman kimse kötülük etmez, Allah'ı inkâr edemez, inanmak zorunda kalırdı. Tam kötülük edecekken ceza geldiğini düşünsene. Hâlbuki ceza yeri neresi kardeşim?

Mükâfat yeriyle ceza yeri dünyada mı, değil mi? Cezayir dedin sanki. :) Ceza yeri neresi, ahiret, öldükten sonraki hayatın olduğu yer.

İşte unutulan nokta burası. Bir ahiret varken unutuluyor, sanki adalet komple dünyada tecelli etmesi gerekir gibi yaklaşılıyor.

Hâlbuki Afrika'daki insanlara zulüm eden insanlar kim? Asya münafıkları veya Batıdaki bazı zalimler değil mi? Kendi çıkarından başka bir şey görmeyen yani İslam'dan nasiplenememiş insanlar... Dolayısıyla insanların zulmü neticesinde o insanlar sıkıntı yaşıyor. E şimdi ifadeye bakarsak her şey ya bizzat güzeldir ya da netice itibarıyla güzeldir.

Bu bizzat güzel mi, Afrika'daki insanların açlık çekmesi ve hastalıkla boğuşması? Bazılarının evlatları engelli doğuyor, fiziksel olarak engelli. 'Neden ben' diye soruyor. 'Neden onun sağlıklı, kardeşimin, akrabamın, kuzenimin sağlıklı çocukları varken neden benim çocuğum böyle engelli oldu?'

Her şey ya bizzat güzeldir; ikinci seçenek netice itibarıyla güzeldir; nasıl? Böyle bir soru kafanıza takılabilir. Biz sadece dünya ekseniyle bakarsak böyle bir güzelliği göremeyiz; bazen katlandığımız dertler, sıkıntılar, ızdıraplar, musibetler bize ebedî hayatımızda müthiş mükâfatlara vesile olacağı için güzeldir. İsyan etmemek şartıyla ama. Bizim için aslında zahmetten rahmete geçiş için bir vesiledir. Allah ne diyor, 'Sizin şer bildiklerinizde hayır, hayır bildiklerinizde şer vardır.'

Çok basit bir denklem kuralım. Seninle yapalım bu denklemi. Şimdi buradan yirmi kişi sana birer tokat atsa ve bu tokat atmanın neticesinde sana bir trilyon vereceğiz desek kabul eder misin?

"Evet abi!"

"Buyurun arkadaşlar! :)"

"İsterseniz tekme tokat dalın abi! :)"

Memnun olursun hatta. Şimdi üç dakikalık ızdırabı çektin, yirmi kişi sana tokat attık hatta buradaki yüz elli kişi attık diyelim, senin yanağın mosmor ama bir trilyonu alınca kalkıp kolbastı oynarsın. Memnun olursun değil mi?

Peki, o bir trilyonu harcamaya başladın. Zengin olmuşsun, yat almışsın kendine böyle, villa almışsın havuzda böyle keyif çatarken sana böyle röportaj için yaklaşsak 'Sevgili kardeşim acaba memnun musun, pişman mısın? Böyle bir şey bir daha olsa kabul eder misin' desek ne dersin?

'Ederim.'

'Beni o ana bir daha gönderin bana bu sefer sopalarla saldırın' dersin değil mi?

Bu misalden hangi hakikati anlatmaya çalıştım? Ahirete gidince şu hayatta karşılaşacağınız, az biraz ızdırabın neticesinde kazanacağınız, ebedî mükâfatı bir düşünsenize! Sonsuz ya, hiç bitmiyor! Hiç bitmiyor ya! Sürekli lezzet, sürekli keyif!

Mesela düşünün cenneti algılayabilmemiz için biraz duralım üstünde. Bu dünyada bazen harareti sonuna

kadar hissediyoruz değil mi? Sıcak, güneşin altında kalmışız, yanmışız. Bir gölge bulsak o gölgede biraz serinleyeceğiz; nasıl güzel bir hissiyat bu! Böylesine bir lezzeti istiyoruz değil mi? Acayip rahatlıyoruz, mükemmel bir lezzet bu, gölgelenmek, dinlenmek. İşte cennette bu hep var. Hep dinleneceğiz, hep o gölgedeki hissettiğimiz var ya onu hep hissedeceğiz.

Mesela çok susamışsın böyle için yanmış su da bulamamışsın, saatler böyle geçmiş; sonra bir anda eline böyle buz gibi bir su geçiyor içiyorsun 'Bismillahirrahmanirrahim' diyerek 'Elhamdülillah...' Böyle için ferahlıyor işte kardeşim cennette bir şey içtiğin zaman hissedeceğin hissiyata misal, bunu sonsuzla çarp.

Çok açsın, en sevdiğin yemeği önüne koyuyorum, lezzetle yersin, tokken fazla bir lezzet almazsın, ama açken aşırı ölçüde lezzet alırsın. İşte cennette bir şey yerken hissedeceğiniz tadı bunun sonsuz katıyla mukayese edin.

Bunları yaparken bu eğlence, bu neşe, bu keyif hiç bitmeyecek. Şimdi böyle bir diyara girsen, orada sana sorsak bu dünyada açlık çektin, yokluk çektin, fakirlik çektin, sıkıntı çektin, belki zalimin zulmune maruz kaldın, hiç böyle bir hayatın olmasaydı rahat ve keyif sürseydin ama ebedî hayatında mükâfat almasaydın, kabul mü? Kimse kabul etmez.

Evet, dersin tıpkı dayak yiyen gibi 'Elhamdülillah ya' dersin 'Bir daha olsa bir daha çekerim aynı ızdırabı yeter ki bu mükâfatı elde edeyim. Neticesi ne kadar

güzelmiş ya...' Şimdi kardeşim öyle bir bakıyor ki, bunlar bana saldırır mı acaba, karşılığında para verirler mi? :)

Kardeşlerim isteyen varsa dayak teklif edebilir kardeşim bu tekliflere açık. :)

Evet çok güzellikleri ortaya çıkaran izhar eden bir çirkinlik dahi dolayısıyla bir güzelliktir. Ve çok güzelliklerin görünmemesine ve gizlenmesine sebep olan bir çirkinliğin yok olması görünmemesi yanlız bir değil belki müteaddid defa çirkindir.

Güzellikleri ortaya çıkaran belki zahiri bir çirkinlik olabilir. Mesela bahçeye güzel güller çıksın diye gübre ekmeniz gerekir. Zahirî bir çirkinlik gibi gelebilir ama güllerin çıkması, güzel neticeler için çok lazım. Böyle bir çirkinlik olmasaydı güle kavuşamaycaktık. Demek ki bazı çirkinliklerin olması güzelliklere vesile hem de bu güzellikleri anlayabilmemiz için bazı şeylerin negatifini tanımamız lazım, zıttıyla bilinir çünkü...

Mesela vahid-i kıyasi (kıyas edilecek ölçü birimi) olarak; bir çirkinlik bulunmazsa hüsnün hakikati bir tek nevi olur pek çok mertebeleri gizli kalır. Ve kötülüğün olaya dahil olmasıyla mertebeleri ifşa eder nasılki -şimdi belki buraya kadar anlamadın ama burdan sonar temsilde meseleyi çözeceksin.-

Soğuğun vücuduyla hararetin mertebeleri ve karanlığın bulunmasıyla ziyanın dereceleri tezahür eder.

Yani ışığın kıymetini biz ne zaman anlarız? Karanlıkla. Bir şeyin kıymetini de kaybedince anlarız. Sıcağın

derecesini soğuğun müdahalesiyle anlarız doğru mu? Doymanın kıymetini açlıkla anlarız, açlık bir çirkinlik gibi gözükebilir. Ama bazı güzelliklerin ortaya çıkması için bir vesiledir.

Aynen öyle de cüz'i şer ve zarar ve musibet ve çirkinliğin bulunmasıyla külli hayırlar ve külli menfaatler ve külli nimetler ve külli güzellikler ortaya çıkar tezahür ederler.

Şimdi kardeşim bazen bazı dertler sana isabet ediyor. Sevip de kavuşamayanlara gelsin sıradaki ezan. :)

Bazen ızdırap çekiyorsun değil mi kardeşim? Böyle acıdan iki büklüm oluyorsun. Bazı sıkıntılar yaşıyoruz ya? İşte şu cümle olaya bakış açımızı değiştiriyor.

Arkadaşlar, bakış açısı değişince algılayış değişiyor, hissiyat değişiyor, mesela şöyle bir söz, şöyle bir cümle Bediüzzaman Hazretleri aktarıyor *"Güzel gören güzel düşünür. Güzel düşünen hayatından lezzet alır"* ne kadar güzel bir söz değil mi?

Yani sen güzel görürsen güzel düşünürsün, güzel düşünürsen hayatından lezzet alırsın. Ama sen kötüyü görürsen kötüye odaklanırsan elbette hayatından lezzet alamazsın.

Bir bahçeye girdiğimizi varsayalım güzel manzaralar, çiçekler, meyveler var. Elbette her meyve bahçesinde birkaç çürük meyve de vardır. Şimdi o güzel manzaraları sen görmesen, belki bir böcek ölüsüne, bir-iki çürük meyve onlara odaklansan; hem manzarayı kaçırırsın hem lezzet alamazsın hem de o kötülük seni boğar.

O yüzden ne yapmalı? 'Güzel gören, güzel düşünür. Güzel düşünen hayatından lezzet alır' düsturunu hayata rehber yapmalı. Gördüğün her şeyden lezzet almaya başlarsın.

İzmir'den dönüyoruz İzmir-Ankara arası yedi saat diyelim, arabayla dönerken araba arızalandı, yolda ve öyle sapa bir yerde arızalandı ki yardım edecek kimse yok.

Önce biraz babam çözmeye çalıştı. Hava çok sıcak, araba çalışmıyor. Yani sürekli psikolojik stres belki de baskı hissetti üstünde, yavaş yavaş böyle bir ortamda insanların memnuniyetsizliğinden dolayı bir stres olur değil mi? Herkes birbirine atarlı olur, giderli olur, bir şey istersin şunu ver dersin, 'al!' der tersler gibi. Yavaş yavaş kavgalar başlar, hele bir de saatler ilerledikçe düşünün... Ben neticeyi söyleyim size.

O yedi saatlik yol on yedi saat sürdü, bir sefer daha arızalandı. Arabayla çok büyük imtihan olduk yani ama 'Elhamdülillah' ki bizim ailede Risale-i Nur'dan bu hakikat tatbik edilmeye çalışıldığı için farklı oldu o an.

Bizim valide de okuduğu ve istifade ettiği için hemen hatırlattı dedi ki, 'Bakın hayatımızı kurtardı belki bu olay. Neticede başımıza böyle bir ihtimal madem ki geldi, madem böyle bir şey yaşanıyor şu anda, iki türlü odaklanabiliriz olaya; ya negatifine odaklanırız birbirimizle kavga ederiz ya da imanın gereği olan pozitifine odaklanırız.

'Güzel gören güzel düşünür. Güzel düşünen hayatından lezzet alır.' Belki de Allah bir kazadan korudu. Belki

de günahlara kefaret ediyor. Sabredersek sevap kazanacağız. Bunu farklı şekilde değerlendirebiliriz. Hani nasıl Ankara'da aile içi sohbet ediyorduk, çay içip eski anılarımızı anlatıyorduk birbirimize, yine onu yapalım.'

Şehir dışında çok fazla bir araya gelemeyebiliyoruz dedik ve başladık muhabbete... Zamanın nasıl geçtiğini anlamadık. Gülüyoruz, kahkahalar atıyoruz belki hayatımda etmediğim kadar muhabbet ettik. O kadar lezzetli geldi ki...

Bakın arkadaşlar, orada ne yapabilirdik birbirimizi yiyip kavga edebilirdik. Hayata küsebilirdik. Ama sıcağı hatırlayınca ne yaptık? Efendimiz (a.s.m.) bundan kaç kat sıcakta oruç tuttu. Hicret etti. Sıkıntılar çekti. Bu hiç bir şey ya... Gölgedeyiz gelin muhabbet edelim dedik ve bakış açımız değişti olaya.

Demek ki bakış açını değiştirirsen hayatın lezzeti değişiyor. Öbür türlü olursa beklentilerin yükselir ve lezzet alamazsın ve her şey sana elem vermeye başlar.

Kardeşim bir olaydan *'Dehşet aldığın zaman İbrahim Hakkı Hazretleri gibi Mevla görelim neyler neylerse güzel eyler de. Pencerelerden seyret içlerine girme!'*

Son olarak da şunu anlatayım ve bitireyim. Bazen de çocukları engelli doğan insanlar olabiliyor. Benim de teyzemin çocuğu fiziksel olarak engelli.

Şimdi bu hadise neden benim başıma geliyor diye düşünebilirsiniz ama böyle şeyler de hemen altınızdakilere bakın. Hiç çocuğu olmayan çocuk hasretiyle şöyle diyebiliyor: 'Aman keşke çocuğum olsaydı da engelli olsaydı.'

Peki, Cenab-ı Hak neden böyle bir şey yapıyor? Çok hikmetleri var. Cenab-ı Hak fail-i muhtardır koyduğu kanunlara mahkûm değildir. Hep aynı tarz insanlar yaratılsa belki başka konularda bir hikmetsizlik olur ama genel manada bakmak lazım.

Çok hikmetler var ibret alınması gereken. Hastalığı görünce insanlar sağlığına dua ediyor, bununla fark ediyor. Gözsüz bir insanı gördüğün zaman diyorsun 'Göz ne kadar önemliymiş.'

Mesela bir abimizle uçakta beraberdik bacakları yoktu, belden aşağısı yoktu, o zaman uçaktan inene kadar bacaklarım için şükür ettim.

Demek ki insan bacaklarının kıymetini ancak böyle bir şey ile karşılaşınca anlıyor veya beyninin kıymetini zihinsel engelli birini görünce anlıyorsun yani senin için bir ibret vesilesi.

Bir başka örnek de bir dostumuzun çocuğu oldu down sendromlu, aşağı sokakta da bir down kafe var onlar orada çalışıyorlar genelde. Bir çeşit zihinsel rahatsızlık bu. Buraya da bazen gelen bir dostumuzun çocuğu bu sendromla doğdu.

Fakat bakın; imanlı birinin olaya bakış açısına! Aylardır bekledikleri çocuk doğdu, telefon açtım. Öğrenmiştim meseleyi başka birisinden. Telefonu açtı neşeli bir sesle, çok şaşırdım.

Abi hayırdır dedim durumunuz vaziyetiniz nasıl? Dedi ki kardeşim 'Elhamdülillah, Cenab-ı Hakk'ın hazır bir davetiyesi, Cenab-ı Hak böyle cennetlik bir

kulunu yaratmış ve bana emanet ediyor bu büyük bir şeref, benim için de önemli bir mükâfat, buna sabır edersem alacağım.

Hep bunları okuyorduk şimdi yaşama zamanı kardeşim' dedi. 'Biz çok memnunuz hanım da çok memnun, elhamdülillah. Yani Cenab-ı Hak belki başkasına emanet etmedi, bize emanet etti. Biz de Cenab-ı Hakk'ın bu emanetine ihanet etmeyeceğiz. Allah'ın bu aciz kuluna iyi bakacağız sırf Allah'ın rızası için.'

Bakın bakış açısı nasıl farklı yaklaştırıyor olaya. Onu nimet olarak görüyor, öbür türlü baksa belki hayatından şikâyet edecekti. Hayattından lezzet alamayacaktı.

Demek ki kardeşim *"Güzel gören güzel düşünür, güzel düşünen hayattan lezzet alır."* Yaşayan bir adam için negatif bir şey yoktur. Karşılaştığı her şeyden bir ders çıkartır kendine. Lezzet alabilecek bir şeye dönüştürür. Yeter ki bakış açısını değiştirebilsin. Siz de dert ve sıkıntılarınızı ibret nazarıyla ele alın. Şikâyet ettiğiniz hâl belki bir başkasının hayalidir. Allah rızası için el-Fatiha."

Birinci kısım bitince ikinci sohbete kadar baktım bir anda koşturmacalar, çay dağıtmak için birbiriyle yarışan gençler; herkes birbiriyle tanışma gayreti içinde. Şöyle bir göz gezdirdim tamamen yabancı olduğum gerçek olamayacak kadar samimi bir dünya...

O anda birbirlerine sarılan; birbirlerinin omuzlarından tutup tebessümle muhabbet eden onlarca kişi görünce "Ben neler kaçırmışım bugüne kadar!" dedim.

Bu hızlı değişim, bu dolu dolu geçen gün sanki benim için uzatılmış. Sanki bir seneyi bir günde yaşıyordum.

Hatta dinlediğim gerçekler, onların jargonuyla hakikatler, insanı o kadar etkiliyordu ki! Yirmi dakikalık bir ders arasında on kişi gelmiştir belki benimle tanışmaya. O kısacık konuşmalarda insan akrabasından öte bir samimiyet hissediyor, belki de havasında bir şeyler var.

İnsanlarla konuşmaya çok meyilli bir fıtratta olmamama rağmen çok keyif aldım. Zihnimde ilk dersin etkisi... Bu cümleyi unutmamalıyım bir ömür: *"Güzel gören güzel düşünür. Güzel düşünen hayatından lezzet alır."*

Aydınlık yüzlü diye bahsettiğim beni buraya getiren kardeşimin tabiriyle şeytan bir kez daha şok olmuştur o gün. :)

Derken kendisi de uzaktan selam verip hızlıca yanıma geldi.

"Nasıldı kardeşim? Keyif aldın mı, istifade edebildin mi?"

"Dürüst olmak gerekirse süperdi."

"Elhamdülillah kardeşim. Hani derler ya bizde ortam böyle. :) Daha ne güzellikler var sırada bekleyen inşaallah. Ben müsaadenle arkada bir kardeşimizle ilgileniyorum ikinci dersten sonra görüşürüz Furkan'ım!"

"Tamam, dostum sen keyfine bak zaten arkadaşlar sağ olsun yalnız bırakmıyor. :)"

Tekrar birinci bölümde konuşmacı olan aynı genç adam çıktı kürsüye. Biraz esprili bir konuşma tavrıyla

"Arkadaki arkadaşlar gelsinler ikinci ders başlıyor. Şöyle önlere doğru gelelim sıkışanlar var salondan taşanlar var, yaklaşalım kürsüye doğru korkmayın, ısırmam, aşılarım tam. :) Şöyle sağ tarafa doğru ilerleyelim; iyice otobüs şoförü gibi oldum sayenizde.:)

Birinci derste hayata doğru bakmayı öğrendik. Bu bizi isyandan, karamsarlıktan kurtarıp yönümüzü hayra çevirir. Her şerrin içindeki hikmeti ve gizli olan hayrı görmemizi sağlar. Tevekkül edip kadere iman etmeyi sağlar. *"Kadere iman eden kederden emin olur. Kaderi tenkit eden başını örse vurur kırar. Rahmeti ittiham eden rahmetten mahrum kalır"* bunu öğrendik. Şimdi ise hayat yolunda istikamet ne kadar önemli, insan ruhundaki ince özellikleri kullanamazsak nasıl elmas olabilecekken kömür oluruz?

Hâlbuki ikisinin de ana maddesi karbondur. Ama aynı etkiye verilen farklı tepkiler ya bizi kömür ya da elmas yapar. Ya Ebu Bekir olmak var ya Ebu Cehil. O yüzden dikkatli olmak gerekir. Bunu ele alacağız.

Bir Öpmekle Batma

Sizlerin de çok iyi bildiğiniz bir gerçek var ki, biz burada ne yaparsak yapalım buradaki hakikatlerin belki çok cüz'i bir kısmını aktarabileceğiz. Burada yaptığımız şey sadece bir fragmandan ibaret yani bir filmin nasıl fragmanı olur, tanıtımı olur, biz de burada anlattıklarımızla sadece o tanıtımı yapabiliriz. Fragmanı sevdiyseniz filmi izlemeniz gerekir. Filmin aslı kitabı okuyunca anlaşılıyor.

Biz tanıtım yapan tarif edicileriz, aktarırken kusur etmezsek yeter. Yani biz de bir numara yok. :) Hatta eskilerin güzel bir sözü var "Postacı topal ama haberler doğru" buradaki haberlere bakmak lazım.

Bana bu ifadeyi seneler önce birisi söyledi, ben de o zamanlar Risale-i Nurları duymuştum sürekli de duyuyordum. Risale-i Nur Kur'an-ı Kerim'in tefsiriymiş, harika bir kitapmış, bunu sürekli duyuyordum ama bir kulağımdan giriyor öbüründen çıkıyordu.

Sonra bir gün karanlıkta kalıp boğulunca açtım, hakikaten de o kitabın içine girince okyanusun içine daldığımı hissettim. Âdeta yıllardır duyduğum yanı başımda olan bir hazine varmış ama ben o hazinenin sandığını tutup sehpa yapmışım, üstüne oturmuşum. Hâlbuki içinde ne defineler varmış. Meğer yanı başımda böyle büyük, böyle kıymetli bir hazine var ve ben bundan bihaber yaşıyormuşum.

Belki içinizde önyargılı olan da vardır. Bu önyargısını kırarak okuyan da varsa aynı şekilde beni tasdik edecektir. Ben de bu testi yaparak bunu fark ettim. Hakikaten inanılmaz eserler. Okumaya başladıkça insanın içinden âdeta bir pınar fışkırıyor, böyle ruhu âdeta bir küheylan gibi şahlanmaya başlıyor. Bir anda kendi zihnini tanıyamaz oluyorsun. İnanılmaz burçlarda seyahat etmeye başlıyorsun.

Anlayamadığın pek çok hakikati anlamaya başlıyorsun. Zihnin öyle farklı çalışmaya başlıyor ki ben ne yapmışım yıllardır ne kaçırmışım? Meğer nice gafletlerin içinde, gereksiz bir koşuşturmanın içinde; benim çok önemli zannettiğim ama gayet önemsiz olan hayatın içinden meselelerle meşgul olup durmuşum. Çok önemli şeyleri yanı başımdayken ıskalamışım. Bunu fark ettim.

Okudukça içimde âdeta böyle bir volkan patlamaya başladı. Benim için bambaşka bir sayfa açıldı. Okudukça artık böyle doyamıyorum. Hani böyle aç bir insanı tutup açık büfeye getirirsiniz her şeye böyle saldırır ya, aynı o iştah meğer bende de varmış yıllardır. Açmışım, ruhum

yıllardır beni doyurabilecek hakikatlere açmış meğerse.

Meğer nice sorularım varmış cevap bulamadan yaşayıp gidiyormuşum öylesine. Derken bir kitabı okuyorum, doyamıyorum diğerini okuyorum. Şunu da okuyayım *Sözler*'ide okuyayım, *Mektubat*'ı da okuyayım yok tersten okuyayım derken elime *Lem'alar* diye bir kitap geçti. Şimdi size şaşıracağınız bir şey söyleyeyim. O Lem'alar kitabını açtım. "On Yedinci Lem'a"da On Dördüncü Nota'da birazdan okuyacağım bölüme rast geldim.

O kadar şaşırdım ki, çünkü âdeta benden bahsediyordu. Resmen bana yazılmış ve beni anlatıyor. Acaba bunu başka okuyanlar da beni düşündü mü?

İçine girdim ve oradaki o meyve bahçesindeki meyveleri tek tek toplamaya başladım. Artık benim için inanılmaz bir lezzette, inanılmaz bir huzurda bir hayat başlamıştı. İsterseniz o bölümü bir okuyalım. Bakalım neymiş benden bahseden. Yani burada bir parantez açayım, benden bahsettiği kadar senden de bahsediyor.

Okuyalım isterseniz.

Bismillahirrahmanirrahim.

'Ey insan! Fâtır-ı Hakîmin senin mahiyetine koyduğu en garip bir hâlet şudur ki:

Bazen dünyaya yerleşemiyorsun...'

Bazen böyleyiz değil mi? Dünyaya sığmıyoruz. Hani bazısı da diyor ya: 'Durdurun dünyayı inecek var.' Bazen böyle boğuluyorsun sığmıyorsun. Öyle bir halet geliyor ki sana kâinat yetmiyor. Evrene sığmıyorsun, bırak dünyayı. Bir anda böyle zıplayıp bambaşka diyarlara uçasın

geliyor. Boğuluyorsun. Sanki görünmez iki el böyle gırtlağına sarılmış. Seni sıkıyor ve boğmaya çalışıyor. Ruhun daralıyor. Kalbin daralıyor. Yerleşemiyorsun bir türlü bu evrene. İşte sonrasında *'... zindanda boğazı sıkılmış adam gibi 'of, of' deyip dünyadan daha geniş bir yer istediğin halde; bir zerrecik, bir iş, bir hatıra, bir dakika içine girip yerleşiyorsun.'*

Şimdi insanda öyle bir halet var ki, öyle bir kabiliyet ve istidat var ki sığmıyorsun kâinata evrene sığmıyor duyguların, hislerin her yere taşıyor taşırıyor. İçindeki sevgi mesela hiçbir şeye ve hiçbir kimseye koyduğun zaman karşılamıyor, taşıyor âdeta düşüncelerin ve hislerin. Adam öyle aletler yapıyor ki milyon dolarlar harcayıp Ay'ı görmeye çalışıyor. Mars'ta ne var? Diğer galaksileri gözlemliyor, neler var? Gitmeye çalışıyor.

Durmuyor. Adam dünyayı dolaşıyor. Kaç ülke geziyor hâlâ daha doymuyor. Kimisini gördüm sırtına iki tane kanat gibi şey almış uçurumlardan atlıyor. İnanılmaz ekstrem işlerin altına giriyor, çünkü içindeki hissiyatları doyuramıyor. Sığmıyor bir türlü. Taşmak istiyor. Ve taşmak hissi onu müthiş deryalara, müthiş âlemlere, müthiş fezalara götürüyor.

Böyle bir insan düşünün. Her birinizde bu istidatlar var. Kimisi köreltmiş kimisi dört duvar içine sıkıştırmış. Kimisi kendindeki istidat çekirdeğini patlatmıyor. Ne kabiliyetleri olduğunu keşfetmek yolunda hiçbir hamle yapmadığı için nice define toprağın altında gömülü kaldığı gibi o da o şekilde kabrine giriyor. İnsanda bu

kadar yüksek kabiliyetler varken ne oluyor insana?

Bazen ufacık bir şeyde ufacık bir yerde yani mini minnacık bir işin içinde boğulup gidiyor. İnsandaki çok garip bir halet değil mi? Bunu okudukça baktım ki aynen birebir benden bahsediyor. Bazen bir iş, zerrecik bir iş hem de.

Dünyevî bir iş, çalışanlar bunu iyi bilir. İş yerinde çok basit bir hadise canını öyle bir sıkıyor ki sanki dünyanın sonu geldi. Kimisi için mesela bir hatıra, çok sevdiği bir insandan ayrı kalmanın ona duyduğu hasretin ve özlemin hatırası bir anda canına tak diyor dokunuyor. Sıkışıyor o anının içinde çıkamıyor.

Ankara'da deniz yoktur ama Ankara'dan çok şair çıkar; çünkü o denizlere bakma ihtiyacı, o engin ufuklara bakma ihtiyacını kendi nefsine çevirmiş; kendi nefsindeki, kendi kalbindeki deryaları keşfediyor. Kendi ruhunda denizler keşfediyor.

Ama bazen bir hatıraya takılıyor o hatırada boğuluyor. Bir anda bir saniyede bir şey başına geliyor, bir türlü çıkamıyor. Ne kadar garip değil mi?

Evrene sığmayan hisleri sonsuz kadar yelken açmış olan o insan tutmuş basit bir kâğıt parçasına bazen, bazen hatırayı aklına getirten kalbine düşürten bir parça, bir yadigâr, onda boğulup kalıyor. Demek ki bizim bir şeyleri biraz daha gayret edip defineye ulaşana kadar çabalamaya ihtiyacımız var. Biraz daha kazalım.

"Koca dünyaya yerleşemeyen kalb ve fikrin o zerrecikte yerleşir. En şiddetli hissiyatınla o dakikacık, o hatıra-

cıkta dolaşıyorsun. Hem senin mahiyetine öyle mânevî cihazat ve lâtifeler vermiş ki, bazıları dünyayı yutsa tok olmaz; bazıları bir zerreyi kendinde yerleştiremiyor."

Latife nedir? Manevi duyular değil mi? Manevi hisler, manevi duygular. On sekiz bin âlemi keşfetmeni sağlayan hissiyatların senin ruhuna takılmış. Kimsenin keşfedemediği, kimsenin yapmadığı harika hâlleri ve vaziyetleri gösterebilecek kabiliyetteyken bir serçenin, bir tavşanın, bir sincabın yapamayacağı şeyleri sen yapabilecekken, bir anda bu kadar kâinatı yutacak olan hissiyatın boğuluyor. Hem de çok küçücük bir şeyde.

"Baş bir batman taşı kaldırdığı halde, göz bir saçı kaldıramadığı gibi; o lâtife, bir saç kadar bir sıkleti, yani, gaflet ve dalâletten gelen küçük bir hâlete dayanamıyor. Hattâ bazan söner ve ölür."

İnsanda öyle latifeler var ki, mesela benim annemin bir dedesi varmış rahmetli. Allah rahmet eylesin. Mekânı da cennet olsun. Hem hatırlamış da olduk. Öyle bir insanmış ki Kur'an'ı açar başlarmış ağlamaya. Zannederlermiş ki Kur'an okumayı biliyor. Kur'an okumayı bilmiyormuş. Bir gün bunu fark edince sormuşlar: 'Ne yapıyorsun sen peki Kur'an'ı açıp?' Demiş ki 'Kur'an okumayı bilmiyorum, öğrenecek zamanım da olmadı. Ben de açıyorum Kur'an-ı Kerim'i başlıyorum İhlâs Suresini okumaya.'

Bu insan, Allah dedikleri zaman ağlayan bir insan. Allah'ın lafzını duyduğu zaman kalbi kanatlanan bir insan; işte safi bir kalp, işte Anadolu'nun temiz insanı. Nerede o Anadolu'nun Allah'ın adını, Peygamberin

(a.s.m.) adını duyduğu anda ağlamaya başlayan, kalbi titreyen masum insanlar, neredeler şimdi?

Onlar neden masumdu; çünkü kendilerini kötülükten, haram nazardan ve bunun gibi Allah'ın yasakladığı onlarca şeyden muhafaza ediyorlardı.

Onlar kendilerini böyle korudukları ve muhafaza ettikleri için masum kalmışlardı. Ama bugün maalesef her taraftan hücum eden günahların karşısında baktığımız şeyler, yediğimiz şeyler, gördüğümüz ve karşılaştığımız şeyler masumiyetimizi yavaş yavaş bizden alıyor.

Maalesef dünyaya geldiğimiz gibi tertemiz gidemeyecek hâle gelmeye başladık. İşte o yüzden deminden beri Allah diyorum salonda ben dahi kimse ağlamıyor gördüğüm kadarıyla. Demek ki hepimiz bu bahsettiğim bölümle alakadarız yani bu bölüm sadece benden bahsetmiyormuş. Her birimizden tek tek bahsediyormuş. Evet, o istidatların, böyle dünyayı kuşatacak hissiyatların bazen darbe yiye yiye ölmeye başlıyor, taşlaşmaya başlıyor.

Bazen de sönüyor ve bir daha canlanmamak üzere ölüyor. Hissiyatlarımız bizi terk etmeden evvel onları canlandırmamız lazım. İşte Ankara'nın şu ayazında ve soğuğunda buraya gelen bunca kişi bu iştiyak ve arzu için geldi, tekrar canlandırmak için.

Madem öyledir, madem bu kadar şeye maruz kalıyoruz ne yapmalı?

"Madem öyledir, hazer et, dikkatle bas, batmaktan kork. Bir lokma, bir kelime, bir dane, bir lem'a, bir işarette, bir öpmekte batma."

Hazer etmeli. Dikkatle basmalı adımları. Batmaktan korkmalı. Bir lokma, ne olabilir bir lokma? Bazen haram yediğimiz bir lokma. Bir dane, bir kelime bazen de söylediğimiz bir yalan, bir gıybet, belki de Allah'ın çok sevdiği bir kuluna yapılan iftira. Bazen bizi batırabiliyor.

Bazen yediğimiz bir lokmanın haram olması, faiz bir lokmayı ya da haram kazanılmış bir lokmayı sevdiğimizin, evladımızın veya kendimizin kursağından geçirmemiz bizi batırabilir. Çünkü her haramda küfre giden bir yol vardır. Her haram bizi küfre götürebilecek, kısacası cehenneme götürebilecek bir ihtimaldir.

O zaman ne yapmalı? Dikkatle basmalı, batmaktan korkmalı; çünkü çok küçük şeyler var, çok büyükleri bir cihette yutar. Bazen hazer etmezsin, dikkatle basmazsın, batmaktan korkmazsın. Bir kelime, bir dane, bir lokma, bir lem'a, bir işaretle, bir öpmekle batarsın. İşte öpmek veyahut da farklı versiyonlar...

Bu asrın, yani haramla bizi sarsan asrın, namahremle bizi nakavt ettiren asrın maalesef yaygın hastalığı...

Bir zamanlar Çanakkale'den bahsedilirdi yoksa o bir destan olarak mı kaldı? Acaba yirmili yaşlarında İstanbul'u fetheden bir kahraman olan Fatih'in evlatları, askerleri hayal mi? Acaba Osmanlı'yla bir İslam kardeşliği yakalayan kahraman ve fedakâr bir millette ne oldu, nereye gitti Allah'tan korkan ecdad?

Mesela bir esnafı ele alırsak komşusu siftah edemedi diye komşusunun derdiyle dertlenen ve gelen müşterisini komşusuna yönlendiren esnaf nerede? Birbiri-

nin ayağına çelme takmaya çalışan, birbirinin ayağını kaydırmaya çalışan, kendi menfaatine düşkün insanlar mı geldi yoksa? Yoksa böyle yerlerde kendi manevi temellerini ruh ve mana köklerini tekrar keşfeden ve bu şekilde tekrar yükselişe geçen bir gençliği bir nesli tekrar böyle yerlerde diriltme şansımız var mı?

Allah korkusunu Allah'a olan imanı tekrar tesis etme güzelliğini yakalama ufkumuz yakın mı acaba? Ben bundan çok ümitliyim; çünkü gün geçtikçe ne kadar yalanlarda söylense, ne kadar engellenmeye de çalışılsa, ne kadar ayaklara çelmelerde takılsa, bu milletin kalbinden Rabbine olan sevgisini çıkartamayacaklar. Çıkartamıyorlar. Akşamın bir vaktinde, ayazın soğuğunda, eksi bilmem kaç derecede farklı şehirlerden, farklı semtlerden belki saatlerce yolu tepip buraya gelen yüzlerce genç, harama gitme şansı varken buraya geldiyse bence bu gençler; hazer edip dikkatle basan, batmaktan korkan, Allah'tan korkan, bir öpmekle batmayan bir dane ile kursağına haram lokma sokturmayan gençlerdir ve ben bu gençlerle iftihar ediyorum. Ben bu gençleri bir araya getiren değerlerle iftihar ediyorum.

Hiç kimseye kötülüğü dokunmayıp fedakârlığıyla, paylaşmasıyla, kardeşliğiyle ne kadar fitne kurulsa da aldanmayan, sevmekten vazgeçmeyen, kardeşine her zaman omzunu hazır eden kuvvetli bir manevi tamirciler görüyorum. Ve Allah'ın izniyle bu gençleri manevi değerlerinden uzaklaştıramayacaklar. Bu gençler sahip çıkıyor.

İşte münafıklar, işte İslam'ın düşmanları görsünler, korksunlar ve titresinler ki İslam milleti uyumuyor. İslam gençliği uyumuyor. Kimse bu gençlerin mazlumu, zalimin elinden kurtarmasına engel olamayacak. İstedikleri kadar çabalasınlar, kendini muhafaza ile başlayan, kendi nefsini ıslahla başlayan bir gençliğin uyanışı bir uyuyan devin uyanışını -ve bence- bu dirilişi kimse engellemeyecektir. Şeytan çatlatma mı diyorsunuz buna; yani şeytan şok! :)

Hâsıl-ı kelam, Rabbim ahirete uzanan yolda yaş tahtaya ayağınızı değdirmesin, âmin. Burada noktalayalım mı bugünü?"

***

Salondaki insanlar doymamıştı. Üçüncü bir ders daha olsun diye bir ağızdan istekte bulununca bana en çok tesir eden ders okunacaktı.

"Nereyi okuyalım ihtiyaç ne yönde?"

"Kendimizi yanlış yapmamak için günahlardan nasıl koruyacağız? Geçmişte günahları olan arkadaşlarımız var abi ona yönelik bir ders okuyabilir miyiz?"

"Bizim bir arkadaş var diyorsun yani. :) Senin yok mu geçmişte günahların? :) Maşallah! Tamam, okuyalım ona göre bir yer daha. İstemeyenler çıkabilir, banane diyenler...

Kimse çıkmadığına göre herkes günahkâr -salonda gülüşmeler.- Anlamıştım bazılarınızın gözlerine bakınca, o bakışlarda neler gizli! :)

Günahlardan Kurtulmanın Çaresi

"Modern bir toplumun içinde modern bir hayatta yaşıyoruz. Hepimizin elinde akıllı telefonlar var. Bu akıllı telefonlar bizi hayırlı bilgilere ulaştırdığı gibi maalesef her türlü kötülükle de burun buruna gelmemize neden oluyor. Yani günahlar dibimizde. Zaten sokağa çıktığınızda da bunu görüyorsunuz, bunu tecrübe ediyorsunuz. "Günahlardan nasıl kurtulacağız, nasıl günahlara karşı korunacağız?" bunun cevabını verebilmek adına anlatıyorum, o nazarla dinleyin.

Müslüman bir genci ele alalım: Ayet-el Kürsi'sini okudu, besmelesini çekti, kafasını sağa bir çeviriyor yirmi-otuz tane günah oradan yaklaşıyorlar. Âdeta bir savaşa hazırlanır gibi çıkmadan önce boyalarını sürmüş bir profesyonel, karşı taraftan saldırıyor; kurşunlarıyla ateş ediyor kalbine, manevi kalbi yaralanıyor, yaralanmasın diye hemen bakışını çeviriyor.

'Ben de sola bakarım' diyor sola bakıyor solda da aynı manzara... 'Yere bakıyım o zaman' diyor, yere de kart atmışlar. :)

Şimdi bu adam, bu genç kendini nasıl muhafaza edecek? Cebinden telefonunu çıkarıyor diyor ki: 'Biraz telefonla meşgul olayım, belki bu şekilde kendimi günahlardan muhafaza ederim.' Bir açıyor telefonunu otomatikman nereye girerse girsin aynı şeyler...

Youtube'den bakın Çınaraltı'nın sohbetleri var, orada da yakışıklı bir genç var, onu buluyor tam izleyecek, sağda adamın aklını çevirecek şeyler var. Bir oraya bakıyor bir buraya 'Tövbe estağfurullah' diyor yani bir şekilde kaçmaya çalıştıkça karşısına çıkıyor. Yani bu şekilde cazibedar bir fitne var değil mi?

Dışarıda bunu anlatmaya çalışıyorum. Sürekli TV'lerde, reklamlarda, videolarda, her yerde günah pompalanıyor. Günah bir yaşam ve günah bir yaşam algısı empoze ediliyor. Aile yapısına bakıyorsun, ilişkiler birbirine girmiş ve o cinsel istismarlar gayet normalleştirilmiş ve yalana teşvik söz konusu. Sen sevdiğin karakteri desteklemek için 'Sakın öyle yapma, yalan söyle' diyorsun, sana bunu veriyor. Aslında senin bilinçaltına bunu aşılıyorlar.

Çizgi filmlerle başlıyor aslında. Çizgi filmlere bakın sürekli bilinçaltına o cinsel temaları çocuklukların aklına sokuyorlar. Daha sonra Hollywood filmleri... Herkes izliyor artık. İzlemezsen çağ dışısın, 'Ya hiç olur mu, öyle ya sinemaya gitmeyen adama adam denir

mi?' gibi bir bakış açısı... Bir mahalle baskısı...

Eğer adam bundan uzak yaşadıysa bile okuldaki uzun saçlı bir arkadaşı çağırıyor, bizimkisi de 'hayır' diyemiyor, gidiyor. O Hollywood filmlerinde ne yapılıyorsa aynı şekilde ahlaksızlık aşılanıyor. Filmlerin, dizilerin hemen hemen hepsinde istisnasız gerçekten de bir aşk hikâyesi var.

İnsanları özendirme var değil mi? 'Bak ne olursa olsun sevdiğin için her şeyi yapmalısın, onunla beraber yaşamalısın, onunla beraber bütün nefsanî duyguları tatmalısın.' İnsanları 'modernleşme' adı altında 'günahkârlaştırma'nın içine itiyorlar, böyle bir asırdayız.

Şimdi kalbimiz yaralı mı, manevi olarak hasta mıyız? Hem de inanılmaz hastayız hem de o kadar yerden günahlara batmışız ki; bir de bir şey söyleyeceğim ondan sonra, okumaya geçeceğiz.

Önce şu günahları, günahlı yaşantıları, şu cazibedar fitneleri bir göstereyim. Manzaralar olmasa da konu başlıklarını zihninizde tutun. Günahları anlattıktan sonra da bu günahların çok büyük tehlikeleri var. Belki de sizin aklınıza gelmiyordur, öyle söyleyeyim, okuyunca göreceksiniz. Ben 'Müslüman'dım falan diyeceksiniz. Onu okuyalım, onu inceleyelim, ondan sonra da acaba 'Bu işten nasıl kurtuluruz, yani kendimizi nasıl muhafaza ederiz?'i konuşalım.

Çünkü biz buraya Allah'ın rızasıyla beraber sonsuz bir hayatı kazanmaya geldik. Allah'ın rızasını kazanmak istiyoruz. Sonsuz bir hayata cehenneme ehil

olarak gitme gibi bir tehlike söz konusu... Cenneti kazanmak veya kaybetmek davası başımıza açılmış! Dünyanın bütün meselelerinden daha büyük bir mesele karşımızda ama biz ecdadımızın bilincini çoktan yitirmişiz.

Sanki bizim için tek mesele doktor olmak, avukat olmak dünyada başarılı olmak yani ufak tefek günahlara da 'Ya herkes giriyor, herkesin kız arkadaşı var' modunda yaklaşıyoruz. 'Acaba bunların bize getirdiği şey ne, biz sonsuzu kaybeder miyiz, kaybedebilir miyiz, böyle bir riskle karşı karşıya mıyız?' bunun muhasebesini yapacağız, bundan sonra da nasıl kurtuluruz bunu ele alacağız ve Bediüzzaman Hazretleri size bir formül aktarıyor; sonra da Allah'ın izni ile buradan çıktığınızda bir karar vereceksiniz, sizden istediğim bu.

Mademki hepimiz günahkârız, mademki hepimizin cenneti kaybetme tehlikemiz var. Sonsuz kudret sahibi bir Allah'ın emrini hiçe saymışsın, sen herhangi bir fiilinde belki her gün belki günde elli-yüz defa sonsuz kudret sahibi seni her yerde hazır nazır görürken sen onun emirlerini hiçe saymışsın, emrine itaat etmemişsin. İtaat etmeyen, isyan etmiş olur.

İsyandan kurtulmak için bize bir formül lazım onu okuyacağız.

Şimdi gelelim paraf düştüğümüz yere maalesef bir kanayan yara bende bana gelen mesajlardan öğrendim; bundan önce gerçekten bu kadar ciddiye almıyordum, samimiyetle söylüyorum bakın.

Allah nasip etti ben Avrupa'da erasmusla okurken orada bir dönüş yaşadım. Orada ahlaksızlığı gördüm ve baktım ki Türkiye'deki yaşantıda farklı değil; yavaş yavaş oraya gidiyor, onlara meyil ediyor, özeniliyor. Onlara benzemek, onlar gibi görünmek, onlar gibi yaşamak istiyor insanlar.

Akıbet berbat! Gördüm ki orada her türlü pislik artık alenen yaşanıyor ve insan ilişkileri çökmüş artık. Kimsenin kimseye güveni yok ve insanlar her şeyi olmasına rağmen mutsuz ve intiharın eşiğindeler, pek çoğu da intihar ediyor!

Benim oda arkadaşım Fransız'dı, o anlattı, yani ben haybeye konuşmuyorum arkadaşlar. Yaygın bir hastalık var ondan bahsedeceğim. Nedir bu yaygın hastalık biliyor musunuz? Bakın o adı anmak istemiyorum ama ben cinsel içerikli videolar diyeyim, siz anlayın yani çok yaygınlaşmış. Bana gelen mesajlardan öğreniyorum çocuğumu yakaladım, eşimi yakaladım; demek ki insanlar bu hastalığa düşmüş. Demek ki bu kadar kolay ulaşabildiği için buna karşı koyabilecek imani bir iradesi olmadığından ötürü çabuk kapılıyor.

Peki, bu hastalıktan nasıl kurtulabiliriz? Bak kardeşim bu bir sapıklıktır. Niye biliyor musun senin ruhunda, senin fıtratında temiz olan duyguları yavaş yavaş öldürüyorsun, yavaş yavaş ruhunu öldürüyorsun ve kalbini karartıyorsun kalbin taşlaşmaya başlıyor artık bazı şeyleri hissetmemeye başlıyorsun, çünkü sen manevi duygularını, latifelerini öldürüyorsun. Sonra ne oluyor,

zikr-i ilahi, Allah'ın adının anılması sana nefret vermeye başlıyor. Ezandan rahatsız oluyorsun, Kur'an'dan rahatsız oluyorsun, birisi Allah'tan bahsetmeye başlasa 'Ya biri şunu sustursun' diyorsun. Niye rahatsız oluyorsun, çünkü her bir günah kalbe işleye işleye, siyahlandıra siyahlandıra ta nur-u imanı kalpten çıkarıncaya kadar katılaştırıyor. İşte bu hastalık söz konusu kardeşim, buraya bir şerh koyalım geri döneceğim bu noktaya.

Peşinen bir tavsiye vereyim evlilikten önce bu hastalığının üstesinden gelmezsen şimdiki sapıklığın evlendikten sonrada devam edebilir. Maalesef bu senin hane saadetini bitirebilir.

Sen eğer iffetli yaşamazsan karşındakinden iffet bekleme, sadakat bekleme. Allah muhafaza "men dakka duka" çok esaslı bir kaidedir. Ne ekersen onu biçersin, çalma kapıyı çalarlar kapını.

Hani diyoruz ya iffetli bir eş istiyorum hayalimde şu var, hayalimde bu var...

Ah be kardeşim! Hem harama bakıyorsun hem de bakılmamış bir eş istiyorsun. Eşin sormasa zebaniler soracak; kim bu gözlerindeki yabancı...

Yani bir gün gelip sen bir hayat kurduğun zaman, o hayattan iffet bekleme, o hayattan sadakat bekleme. Hangi fıtratı bozulmamış erkek eşinin kendisine karşı sadakatsizlik etmesini ister? Namusunun iki paralık olmasını kim ister?

Öyleyse namusunu koru kardeşim! İffetini muhafa-

za et, eğer iffetli bir eş de istiyorsan, Allah senin hanene huzur versin istiyorsan, kendini haramdan koruyarak işe başlamalısın, şimdiden çözmelisin evleninceye bırakma bu işi.

Şeytana kanmamalısın, şeytanın olayı zaten budur. Erteletmektir! Yarın, yarın... Bugün bunu tat, bugün de bu zevki tat, yarın kaçarsın, yarın kurtarırsın kendini... Gelin bu işi burada çözelim ve bugün bir karar alalım.

Belki bir karar alırsın; bütün günahları şu an terk edeyim dersin, şeytan şok! :)

Hz. Eyyûb'dan (a.s.) bahsedeceğim... Hz. Eyyûb (a.s.) hikâyesini biliyorsunuz, hocalar anlatıyor. Bediüzzaman başka bir noktaya değinecek. Ben kısa bir bölümünü okuyacağım. İnşaallah dikkate dinlersek, istifade ederiz.

Hz. Eyyûb (a.s.) nasıldı? Vücudunda yaralar çıkmıştı. Bir rivayete göre bu yaralardan kurtcuklar çıkmıştı. Artık zikr-i ilahiye zarar vermeye başladı. Kalp ve lisanına ilişti, zikredemez oldu. Sonra sırf bu ibadetten mahrum olmamak için elini açtı, nefsi için değil. 'Ya Rabbi zararı bana dokundu sen merhametlilerin en merhametlisisin' dedi. 'Sen zaten biliyorsun meseleyi sana bırakıyorum' dedi. 'Bana zararı dokunmaya başladı' dedi.

Bu ne kadar farklı bir isteyiş Allah da ona bütün merhametini nimetlerini ayağının altına serdi. Şimdi Bediüzzaman nasıl anlatıyor, bakalım.

Bir doktora gidersiniz doktor sizi tedavi etmeden

önce ne yapar? Teşhis eder değil mi? Hastalığınızı teşhis eder. Teşhis edebilmesi için size bazı sorular sorar. 'Neren ağrıyor?' 'Neren rahatsız?' Ona göre bazı teşhisleriyle beraber uygulayacağı tedaviden bahsetmeden evvel hastalığın mahiyetinden bahseder, hastalığı tarif eder. 'Bu hastalığı etkileri bunlardır, belirtileri bunlardır ve bu hastalığın bu etkilerinden ilerleyen aşamalarında şöyle neticeleri olur' der ve ona göre de tedavi aşamalarından bahseder. Sonra da tedavi eder. Doğru mu?

Şimdi Bediüzzaman Hazretleri Hz. Eyyûb (a.s.) kıssasından bizimle ilgili ahir zaman insanlarının hastalıklarının teşhisini yapıyor. Neremizin manevi olarak rahatsız olduğunu, neremizin hastalıklı olduğunun teşhisini yapıyor. Bu hastalıkla ilgili etkilerden bahsediyor. Hastalık ilerlerse bize ne olacağını anlatıyor, sonra da tedavi aşamasından bahsedip bizi tedavi edebilecek Kur'an eczanesinden reçeteleri bize uzatıyor. İşte arkadaşlar Hz. Eyyûb (a.s.) kıssasından bahsedeceğiz bugün.

Nasıldı Hz. Eyyûb (a.s.) hikâyesi Kur'an'da geçen: Yaraları o derece artmış ki, bildiğiniz gibi Hz. Eyyûb (a.s.) sabrı ile meşhurdur. Sabır abidesi... Allah'ın gönderdiği musibetlere karşı, çeşitli hastalıklara karşı inanılmaz sabretmiştir. Hastalıklarında öyle bir boyut var ki artık yaralarından kurtlar çıkıyor. O kurtlar kalp ve lisanına ilişince Hz. Eyyûb (a.s.), sadece, ubudiyetine fırsat vermediği için Cenab-ı Hakk'a durumu bildiriyor:

'Bana gerçekten zarar dokundu. Sen ise merhametlilerin en merhametlisisin' (Enbiyâ Suresi, 83) diyor.

Şimdi Bediüzzaman Hazretleri bu kıssadan bizim için öyle sonuçlar çıkarıyor ki gerçekten bunu yapabilmek ilimde ciddi bir derinleşmeyi gerektirir. Burada biz sadece birinci nükteyi ele alalım, devamını siz İkinci Lem'a'dan okursunuz:

'Hazret-i Eyyûb aleyhisselâmın zâhirî yara hastalıklarının mukabili, bizim bâtınî ve ruhî ve kalbî hastalıklarımız vardır.'

Nasılmış arkadaşlar? Hz. Eyyûb'ın (a.s.) nasıl ki dışı zahirî hastalıklarla dolu; bizim de aynı öyle iç âlemimizde, kalp ve ruhumuzda böyle hastalıklar varmış. Tedavi edilmeye ihtiyacımız var.

'Allah Allah! Ben kendimi gayet sağlıklı hissediyorum' diyeceksiniz belki de. Hiç hasta gibi hissetmiyoruz belki. Kendimizi gayet sağlıklı, gayet sıhhatli ve hatta akıbetimizi de düşününce çok problemli görmüyor olabiliriz. Ama şimdi arkadaşlar bize hasta olduğumuza dair belirtilerden bahsedince hasta olduğumuza bizi ikna edecek Bediüzzaman.

Okuyalım mı biraz? Bakalım acaba hasta mıyız? Hasta isek ne derece hastayız? Şimdi sadece bir iddia boyutunda: O zatın dış görünüşündeki hastalıklarına karşı bizim iç alemimizde yaralarımız, hastalıklarımız, dertlerimiz var. Allah Allah!

'İç dışa, dış içe bir çevrilsek, Hazret-i Eyyûb'dan daha ziyade yaralı ve hastalıklı görüneceğiz.'

İçimiz dışımıza; dışımız içimize bir çevrilsek bu bizdeki sağlıklı görüntü içeriye gidecek, sağlıksız, yaralı, berbat bir görüntü ortaya çıkacak.

Günahlardan, manevi hastalıklardan, gafletten, Cenab-ı Hakk'ın gayrına yönelmekten, dünyaya saplanmaktan; Allah'ın haram kıldığı, yapma dediği, yasakladığı şeyleri yapmaktan... Onlardan ortaya çıkan yaralar bizi yaralamış, perişan etmiş vaziyette.

Evet! İç-dışa, dış-içe bir çevrilsek gerçekten de Hz. Eyyûb'den daha hastalıklı görüneceğiz:

'Çünkü işlediğimiz herbir günah, kafamıza giren herbir şüphe, kalb ve ruhumuza yaralar açar.'

Yara açan neymiş? 'Günahlar...' Günahlar, şüpheler, günahlardan doğan vesveseler kalp ve ruhumuzu paramparça ediyor.

'Hazret-i Eyyûb aleyhisselâmın yaraları, kısacık hayat-ı dünyeviyesini tehdit ediyordu. Bizim mânevî yaralarımız, pek uzun olan hayat-ı ebediyemizi tehdit ediyor.'

Mesela senin namahreme karşı bir hastalığın mı var? O seni sonsuz hayatta rahatsız edecek, sonsuz ızdıraba götürecek. Sonsuz elemler... O yüzden Hz. Eyyûb'un (a.s.) münacatına, duasına, *'O münâcât-ı Eyyûbiyeye, o hazretten bin defa daha ziyade muhtacız.'*

Neden? Çünkü bakın belirtiler bizde de var. Şimdi belirtilerden hepinizin kabul edeceği bir şeyi ele alacağız. Bazen sohbetlerde olur, adam esner. Belki namaz esnasında adam esner, belki başka bir şekilde uyku-

su gelir... O ebedî hayatı için fevkalade ihtiyaç sahibi olduğunu hissedemez. Aç oturmaz yani. Sofraya tok oturan bir insan sofradan istifade edebilir mi? Edemez. Demek ki biz de bir gaflet hâli var, az veya çok. Hepimizde var.

Kur'an okunurken bazen rahatsız olabiliyor muyuz? Bazılarımız olabiliyor. Herkes kendine soracak bunu... Kimseyi kimseyle yüzleştirmiyorum. Herkes kendi iç âleminde kendisiyle hesaplaşsın ve yüzleşsin. Ezan okunduğu zaman müzik dinliyorsun ya... 'Ah! Şu ezan nereden de okundu' deyip müziğin sesini açmak mı istiyorsun veya açıyor musun? Ezandan rahatsız mı oluyorsun? Veya biri sana Rabbinden bahsediyor, Kur'an'dan bahsediyor. 'Ya bi' sussa!' mı diyorsun içinden.

Sohbete gitmek sana cazip gelmiyor mu? Veya Kur'an okumak sana cazip gelmiyor mu? Evde oturup dizi izlemek daha mı cazip geliyor? Toprağın altına gömdüğümüz yüzlerce saatimiz var değil mi?

Dizi izlediğimiz, bizimle alakasız, belki dünya siyasetiyle ilgili, belki magazinsel, belki bir maçla ilgili saatlerce konuşmuşsun boş boş. Ne oldu? Toprağın altına gömdük onları. Hiçbir faydası oldu mu? Olmadı. Belki de zararı oldu. Onların yerine Kur'an okumak sana cazip gelmemiş olabilir.

Namazda esnemek neyin alameti?

Bakın arkadaşlar! Hastalıklarımızı tespit edelim. Maneviyattan rahatsız olmanın ötesi var. Oraya geleceğiz beni iyi dinleyin o yüzden: '*...nasıl ki o hazretin ya-*

ralarından neş'et eden kurtlar kalb ve lisanına ilişmişler. Öyle de, bizleri, günahlardan gelen yaralar ve yaralardan hasıl olan vesveseler, şüpheler -neûzu billâh- mahall-i iman olan bâtın-ı kalbe ilişip imanı zedeler ve imanın tercümanı olan lisanın zevk-i ruhanîsine ilişip zikirden nefretkârâne uzaklaştırarak susturuyorlar.'

Sen artık Allah'ın zikretmekten, Allah'ı anmaktan lezzet alamıyorsun. Hani Kur'an okumak, hani Cevşen okumak, hani ibadetler?

Zevk alamıyorsun, namaz zor geliyor. Abdest nefsine zor geliyor, ezanı dinlemek nefsine zor geliyor. Müziği kapatmak nefsine zor geliyor.

Zikir nedir? Allah'ın anılması...

Ezanla, Kur'an'la, sohbetle Allah'ın anılmasından, o günahlardan gelen yaralar seni uzaklaştırıyorsa... Seni nefretle uzaklaştırıyorsa....

Sohbetlerde esniyorsan, namazda veya namazından rahatsızlık hissediyor ve namazında esniyorsan; işte hastalığının belirtileri kardeşim.

Peki, bir önceki satırlara geri dönelim. Bu belirtiler: Esnemek, rahatsız olmak, bazen ciddi manada rahatsız olup belki nefretkârâne uzaklaşmak. Nereden ortaya çıkıyormuş?

Günahlardan neşet eden manevi yaralar, manevi kurtlardır.

İşte bu günahların karartması sonucu oluyor!

'Evet, günah kalbe işleyip, siyahlandıra siyahlandıra, tâ nur-u imanı çıkarıncaya kadar katılaştırıyor.'

Yani işlediğimiz günahlar... Bakın arkadaşlar! Tekrar şuraya geri dönelim: *'... işlediğimiz herbir günah, kafamıza giren herbir şüphe, kalb ve ruhumuza yaralar açar.'*

Yani biz harama bakıyoruz ya, harama nazar ediyoruz ya... Televizyonu açıyoruz mesela... Ana haber bültenini açık bir bayan sunuyor. Rahatsız olmuyoruz ya bundan.

Normalleşmiş ya bizim için günahlar, biz anormalleşmişiz ya. Allah'ın emirlerini anormalleştirdiysen aslında sen anormalleşmişsin demektir.

Çünkü senin helalin olmayan senin helakin olabilir, senin yıkımın olabilir. Şimdi sen o günahlara baktıkça, o günahlarla herhangi bir şekilde temasa geçtikçe ne oluyor biliyor musun? Senin kalbin artık o günahların attığı oklar ve mızraklarla yaralanıyor. İç âlemin kan ağlıyor. O yüzden sıkıntı hissediyorsun, o yüzden bunalım hissediyorsun.

Çünkü ruhunun ihtiyacını, ruhunun gıdasını mahvettin ve ruhunu yaraladın. Ve artık imani meseleler sende çok zorlaştı. Çünkü vücudun, yani manevi vücudun artık manevi hadiselere karşı yabanileşti.

Uzaklaştın. Allah'ın rahmetini değil de artık gazabını celbediyorsun. Senin kalbini karartmana karşı Cenab-ı Hak da seni buradan uzaklaştırıyor.

Evet, hastalıklarımızın belirtilerini hep beraber gördük. Görüyoruz değil mi? Aynı şeyleri belki bazılarımız hissediyor değil mi iç âleminde? Bir ölçüde, çok veya az... Hepiniz kendinizi biliyorsunuz.

Şimdi ilerleyen satırlarda hastalığımızın teşhisine hem devam edip semptomları, belirtileri ortaya koyup sonra da tedavisine başlayacağız. Herkes dikkatle dinlesin arkadaşlar! Bakın bu gelen satırlar bizim için çok manidar:

'Evet, günah kalbe işleyip, siyahlandıra siyahlandıra, tâ nur-u imanı çıkarıncaya kadar katılaştırıyor.'

Belki o kadar çok günaha nazar ettik ki Cenab-ı Hakk'ın bize haram kıldığı, bize helal olmayan şeylere o kadar çok baktık ki, o kadar çok yöneldik ki... Cenab-ı Hak ayette ne diyor: *'Zinaya yaklaşmayın!' (İsra Suresi, 32)*

O kadar yaklaştık ki o günahlardan siyah noktalar işleye işleye kararttı amel defterini; bir defter sayfasına her gün on tane siyah nokta koysak, on gün sonra yüz tane siyah nokta ediyor. Bir süre sonra beyaz sayfayı siyah yapıyor.

İşte *'... günah kalbe işleyip, siyahlandıra siyahlandıra, tâ nur-u imanı çıkarıncaya kadar katılaştırıyor.'*

"Herbir günah içinde küfre gidecek bir yol var." (Lem'alar)

Nasıl yani?

Allah her yerde bizi görüyor mu? Peki, biz günahı işlerken Allah'ın bizi her yerde gördüğünü bilsek o günahı işleyebilir miyiz? İşleyemeyiz.

Kardeşim! Herkes kendine iç âleminde sorsun bunu. Düşünün... Evdesiniz; aileniz var, anne ve babanız var, müstehcen bir şey çıksa kanalı değiştiriyorsunuz. Doğru mu? Doğru. Herkes kendine sorsun, bana sesli olarak

cevap vermeyin. Kendi başınıza kaldığınız zaman o kanalı değiştirir misiniz, değiştirmez misiniz? İç âleminizde bunu siz iyi biliyorsunuz.

Geçmişteki yaptıklarınız, yapacaklarınızın göstergesi. Herkes biliyor kendini. Değiştiriyor musun kardeşim yoksa değiştirmiyor musun kanalı? Eğer değiştirmiyorsan, eğer izlemeye devam ediyorsan ve eğer zoom yapıyorsan...

Bakın! Hakikaten öyle bir vaziyetteyiz ki, ağlanacak hâlimize gülüyoruz. Aslında çok gülünecek bir hâldeyiz.

Eğer değiştirmiyorsak şöyle bir durum mu var acaba: Hani anne-babamız bizi görüyor diye, gözünün önündeyiz diye rahatsız oluyoruz ya. Hani acaba meleklerin bizi gördüğünü unuttuk mu? İnanmıyor muyuz acaba? Belki manevi zatlar bizi görüyor.

Onların hepsini geçtim kardeşim. Benim inandığım Allah, eğer aynı Allah'a inanıyorsak, her yerde bizi görüyor mu, görmüyor mu? Görüyorsa o zaman sen acaba anne-babanın varlığına iman ettiğin kadar, onların varlığına inandığın kadar yanı başında seni her yerde gören, şah damarından daha yakın olan bir Zat'ın varlığına inanmıyormuşsun ki rahatça izliyorsun. Utanmıyor muyuz? Hiç mi utanmıyoruz?

İşte arkadaşlar, *'Herbir günah içinde küfre gidecek bir yol var.'*

Çünkü Allah'ı unutuyorsunuz! Çünkü Allah'ın bizi her yerde gören Zat'ın yapma dediği bir şeyi yapıyoruz. Düşünsene, bir padişahın huzurunda bir kölesin,

padişahın bir kölesisin. Padişah sana diyor ki 'Onu yapma!' Sen yapıyorsun gözünün önünde. Oradaki askerler, muhafızlar ne hisseder onu düşünmeni istiyorum. 'Şu edepsizi padişah bize verse de haddini bildirsek! Padişahımızla istihza mı ediyor acaba, alay mı ediyor? Onun gözü önünde yap dediğini yapmıyor, yapma dediğini yapıyor.'

'Herbir günah içinde küfre gidecek bir yol var.'

Peki tedavi? 'O günah, istiğfarla çabuk imha edilmezse, kurt değil, belki küçük bir mânevî yılan olarak kalbi ısırıyor.'

Belki bir yerden sonra ejderha oluyor. O zaman ne yapacağız? Tövbe istiğfar ile imha edeceğiz. Günaha giden yolları kapatmamız lazım bu şekilde. Çünkü insan utandıracak bir günah işlediği zaman meleklerin onu görmesinden rahatsız oluyor. En ufak bir emare bulsa melekelerin olmadığına dair hemen kuvvetli bir delil gibi ona sarılır.

Veya baktın şiddetli tehdidi var Allah'ın, mesela, 'Keşke cehennem olmasaydı' dedin içinden 'Keşke... Eğer cehennem varsa ben azap göreceğim.' 'Keşke cehennem olmasaydı da azap görmeseydim.'

Sonra bir yerde birisi böyle bir şeyden bahseder sanki gerçek bir delil gibi ona tutunur. Ve Allah'ı böyle inkâr ediyor insanlar. Çünkü kendisi büyük günahlar işlemiş. Affedilmeyeceğini düşünüyor. İşte şeytan da o af kapısını kapatıyor önce. Bu şekilde insanlar ateizme yükleniyor.

Mesela namaz kılmayan insan... Allah'ın böyle şiddetli bir emrini yerine getirmeyen insan, bir süre sonra 'Keşke bu vazife olmasaydı' diyor. 'Keşke bu yük olmasaydı.'

Bir insan ödev yapmadığı zaman ne düşünür? 'Keşke ödev olmasaydı.' Sınava hazırlanmadığı zaman 'Keşke sınav olmasaydı.' Bir kişi ya işte ödev yokmuş gibi bir şey derse ve bu yalan olsa gene o kişi ona delil gibi tutunuyor değil mi?

Arkadaşlar bu şekilde namaz yoluyla, namaz üstünde hissettirdiği sorumluluktan gelen boşluk duygusundan dolayı ne yapıyor? İnkâra kalkışıyor, isyana kalkışıyor.

İşte 'Herbir günah içinde küfre gidecek bir yol var.' Hâlbuki bu şekilde giden bir adam ne olur? Sineğin ısırmasından kaçıp; yılanın ısırmasına düşer.

Peki, ne yapacağız? Arkadaşlar tedavi için çok önemli bir şey aktarıyor Üstad.

'... bir haramın terki vaciptir. Bir vacibi işlemek, çok sünnetlere mukabil sevabı var.'

Mesela haram geçiyor önünden, kafanı çevirip bakmadın ya vacip sevabı oluyor. Peki, bakan ne kazanırsın? Bakmayan ne kaybeder?

Düşünün, şimdiye kadar baktıklarınız ne kazandırdı? Tam tersi kaybettirdi doğru mu? Bakmazsanız ne kazanıyorsunuz? Ebedî bir saadet! Akıllı bir adam hangisini tercih eder?

Soruyorum, akıllı bir adam kendini helaline saklar, helaline kadar kendini muhafaza eder ve her çevirdiği

bakışta da aldığı ebedî mükâfatları düşünür ve Rabbini razı ettiğini hissettiğinden dolayı hem kalbinde manevi bir cennet hisseder hem de yüz şehit sevabı kazanır, yüzlerce sünnet sevabı kazanır! Çünkü haramın terki vaciptir bunu yazın aklınıza. Sokağa her çıktığınızda, her günah tehlikesiyle karşılaştığınız zaman bunu içinizden geçirin.

Bir haramın terki vaciptir, farza yakın bir iştir. 'Bir haramı terk etmek böyle yüzlerce sünnet kadar sevaplı' der o âlemden kendinizi kurtarırsınız.

Bu şekilde hayatınızı muhafaza ede ede belki camiye kapanıp yüzlerce rekât namazdan alacak sevabı bir hamlede kazanırsınız. Böylece manevi hastalıklarınızdan da kurtulmuş olursunuz.

Yani bir haram geçiyor başını çevirdin ya, yüzlerce teheccüd namazı kılmış gibi sevap kazanırsın. Bu seni yeteri kadar dirayette tutmuyor mu?

Mesela, evde anne-babanızla televizyon izlerken bir haram çıktı, ne yaparsınız? Hemen 'Tövbe estağfurullah bunlar da ne kadar bozuldu canım' deyip kanalı değiştirirsiniz değil mi? :) Mübarek bir çizgide...

Peki ya anne-babanız yanınızda yokken? Haram bir görüntü çıktığında kanalı değiştiriyor musunuz?

Anne-babanın seni gördüğüne eminsin, peki kardeşim anne-babanın seni gördüğünden ve onların varlığından emin olduğun kadar, Allah'ın seni gördüğünden emin değil misin ki rahatça günaha dalabiliyorsun?

Allah'ın varlığından emin değil misin ki rahatça hareket ediyorsun ve günah işliyorsun? Bunu kendimize sormamız gerek.

Alacağımız cevap bir şeyi gösteriyor.

İşte bizim sorunumuz: Allah var deyip yok gibi yaşamak...

İstiğfar et kardeşim, tövbe et çok geç olmadan, o sana verilmiş olan imkânı tanı, ona sarıl!

Bakın Zümer Suresi'nde ne diyor: *'Ey günahta aşırıya giderek nefsine zulmetmiş kullarım Allah'ın rahmetinden umudunuzu kesmeyin, şüphesiz ki ALLAH bütün günahları bağışlar.'*

Nasuh bir tövbe et kardeşim. Aç ellerini Rabbine de ki:

Ya Rabbi ben kusurluyum, sen Kur'an'ında affedeceğini buyurmuşsun. *'Eğer sizler günah işlemeyen kusursuz kullar olsaydınız, sizleri helak eder günah işleyip sonra tövbe eden kullar yaratırdım.'* demişsin.

Ya Rabbi ben de tövbe ediyorum, bir daha geri dönmeyeceğim. Kapına geldim, azabından affına sığınıyorum. Sen kapına gelenleri , sana sığınanları kapıda bırakmazsın!

Bakın Kur'an'da diyor ki, *'Zinaya yaklaşmayın'*, harama yaklaşmayın; çünkü yaklaşırsanız sizi cezp eder, sizi içine çeker bir daha da kurtulamazsınız. Yaklaşmak nasıl olur? İşte kardeşim sen artık senaryoları biliyorsun, uzmansın, senin ferasetine bırakıyorum. Ama emin ol baktığın her namahrem girilmiş bir tali yoldur, Kur'an'ın yolundan şaşırtıp seni bir günahın duvarına toslatır."

***

Sohbet sona erdi. Ama ayrı kalamazdım bir sonraki haftaya kadar nasıl sabredecektim?

Çok etkilenmiştim. Özellikle şiirsel bir dille edilen sondaki duadan. Aradığım tövbe basamaklarını da tırmanıyordum artık.

Eve doğru giderken bir yandan da odama kapanıp yapacağım tövbeyi ve Rabbimle baş başa kalıp ellerimi açacağım zaman söylemek istediklerimi düşünüyordum. O satırlar içimden geçenleri ifade ediyordu ve ses tonu zihnimde yankılanıyordu.

Bu Gece Başka Bir Gece

Bize tövbe gerek... Kırık dökük tövbelere de tövbe gerek... Tövbeleri emanet edecek sırdaşı bir vakit gerek...

Bu gece güzel bir gece...

Binlerce yıl içinde yıldız gibi parlayan, binlerce geceye anlam katan, kab-ı kavseynden tebessüm eden bir gece...

Bu gece ağlamak için güzel bir gece...

Kalbi kor ateş gibi arşa sevdalanmış, yanıp tutuşanların yangın dolu bakışlarını gözyaşıyla serinletecekleri, nurdan bir gece...

Başını elleri arasına almış, pişmanlık ve nedametini koynunda saklamış, sığınacak tek limanı arayanların aradıklarını buldukları secdelerin, yalnızlıklarına varlıkla, varlıktaki tevhitle derman bulanların, hüzünlerini sevdaya çeviren müjdeli bir gece...

Sabahın getireceği aydınlığa hazırlık, sonsuza gidiş çağrılarına icabet için, ahiret âlemlerine gözyaşı tarlalarında yatırım yapmak isteyenlere en verimli arazi...

Gün ihtiyarladı, gecenin sekeratında; dost dosta, âşık maşukuna kavuşmuş. Ya İlahi bense, Sana geldim! Zira benim gidecek Senden başka kimsem yok!

Ey kimsesizlerin kimsesi!

Senden başka sığınak ve dayanak, melce ve mence yok! Kapına geldim, beni bağışla! Rahmeten lil âlemîn olan Sevgili Habibin, Senin rahmetine yetişmek için vesilemdir!

Ya Rabbenâ tüm acizliğimle kapına geldim, Sen Rahman ve Rahimsin! İlahi, beni affeyle, hem günahlarımı setreyle hem kusurlarımı ref'eyle, senin afv ve mağfiretini bekliyorum!

Hata ve kusurlarımdan dolayı yalvarırım, ne olur beni azarlama! Çünkü sen kitabın Kur'an-ı Kerim'de buyuruyorsun ki, *'Onlar af dilenirken Allah onlara azap edecek değildir!' (Enfâl Suresi, 33)*

Benim her türlü fenalığımı bağışla, öyle ki beni sorguya çekeceğin hiçbir şeyim kalmasın!

Ey nurların nuru! Ey sırları bilen! Ey her şeyi yoktan var eden! Ey izzet ve azamet sahibi! Ey gece ve gündüzü döndüren! Ey günahları affeden! Kapına geldim, beni bağışla ya Rab, beni bağışla!

Bu gece Rabbe yakarmak için güzel bir gece...

Bu gece yan gelip yatmak değil, bir kerecik de olsa O'nun için uykusuz kalınabilecek bir gece...

'Nedir bu gecenin önemi?' diye sorma... Yarın geceye kavuşamayabilirsin, unutma!

***

Evet bu gece benim gecemdi. Bu gece şeytanın saflarını terk edişimin manevi zafer gecesiydi. Şeytanı şok edişimin gecesiydi yani! Benim kalbime Kur'an'ın inzal edildiği, Kur'an'dan gelen hidayet nurunun kalbime düştüğü Kadir Gece'mdi. Benim bin gecemden daha hayırlıydı!

O bir hafta bir sonraki pazar gecesine kadar, her gün Çınaraltı'nda akşama kadar vakit geçirdim. Benim gibi pek çok kişi vardı. Ama ben galiba biraz daha iştahlıydım, ruhum açtı.

İlk emir benim ruhumda çok anlam ifade ediyordu. İlk emirle birlikte okumak, okumak, okumak... Kendini okumak, Kur'an'ı okumak, Kur'an'ı okutanı okumak, kâinatı Kur'an'la okumak, kâinatı Kur'an'ı okutanla okumak...

Günde iki yüz sayfa okuyordum en az ama doyamıyordum. Bir sonraki pazar gününe kadar iki-üç kitap bitirmiştim. Başlarda anlamakta zorlanıyordum ama okudukça anlamaya anladıkça başka bakmaya, baktığımı başka görmeye, gördüğümü bir başka fark etmeye başlamıştım.

Her zaman gördüğüm şeyleri fark etmeye başlıyordum. Hiç fark etmemişim güneşteki sanatı, bir sinekteki inceliği, bir çiçekteki güzelliği...

Çınaraltı sohbetine gitmeden önce güneşli pazar gününü değerlendirip sanatlı eserlerin fotoğraflarını çekeyim dedim. Tam yürürken kanatlarını çırpıp uçan bir güvercini yarım saat düşündüm hayretler içinde.

Uçabilmek ne üstün bir teknoloji! Sanatlı bir eser sanatkârı icap eder. Bu teknolojinin tasarımcısı harika olmalı. Uçarken uyguladığı aerodinamikler, tüylerinin dizilişi, gagası, ayakları, uçmasına imkân sağlayacak şekilde dizayn edilmiş, nefes alış-verişi akciğer hava filtresi, yakıt sistemi, doğaya entegre dışkısı, her şeyiyle tasarım ve sanat harikası!

Çıldırırcasına hayattan lezzet almaya başlamıştım. Âşık gibi! Saatlerce yürüdüm, çiçeklerin, böceklerin, bulutların, her şeyin fotoğrafını çektim. Kızılay'dan Kuğulu Park'a kadar yürüdüm. Kuğuları inceledim. Nasıl inceliklerle dolu sanatları vardı, aman Allah'ım!

Nereye baksam sanat görüyor aşkın coşkusuna kapılıyordum. Okuduğum bir yer geldi hemen aklıma. İman sanatla sanatkâr arasında kurulan bir bağdır manasında bir izah vardı muhteşemdi. Bir örnek veriyordu dostum, diyordu ki 'Bir sanatlı eser mesela bir tablo ama Leonardo Da Vinci gibi bir sanatçının yaptığı orijinal bir resim, Mona Lisa diyelim. Hurdacılar çarşısına gidilse kaç paraya satılır?

Beş liraya alırlar ağırlığına göre değer verirler, mandal verirler birkaç tane de. Ama antikacılar çarşısına gidilse milyon dolarlara satılır. Aynı tablo niye farklı fiyat? Çünkü diğerinde sanatkârıyla irtibat sağladılar.

Sanatkârın imzası var diye onun kabiliyeti ve inceliği ölçüsünde değer kazandı o sanat.'

İşte ben de gezdikçe, dolaştıkça hayran kalıyordum. Bir sineğe rast gelsem önceden tesadüfün eseri rastgele oluşmuş değersiz bir rastlantı diyordum. Pat diye vurup öldürüyordum. Ama şimdi kâinatı sonsuz ilmiyle yaratan sonsuz güzellik sahibi bir sanatkârın Rabbimin sanatı diyerek inceliyor, başımın üstüne koyuyordum. Uçuş şekli, dokuz tane kalbi olması, saniyede bin kere kanat çırpması, ters konması, ortalığı temizlemesi vs. muhteşem bir sanat olarak görüyorum.

Dolaştıkça yoruldum, yavaş yavaş Çınaraltı'na geçtim sohbet öncesi bir halka varsa katılayım diye.

Yine eşsiz bir sıcaklıkla kapıda karşılandım. Baktık ki yine sohbeti yapan genç abi orada. Oturdum hemen onu dinleyen halkanın kenarına. Tevafuk tam da düşündüğüm bir konuyu ele alıyordu.

'Şimdi kardeşim biz neden günah işliyoruz. Çünkü Allah'tan korkmuyoruz. Neden korkmuyoruz? Çünkü tanımıyoruz onu yeteri kadar. Sevdiğimizi söylüyoruz ama tanımadığımız birini nasıl sevebiliriz?

Ne kadar tanıyoruz Rabbimizi? Mesela bir baharı nasıl yaratır? Ölümü nasıl yaratır? Ona tüm dua edenleri nasıl duyar?

Bir akıllı telefonumuzu anlatabildiğimiz kadar, bir dizi karakterini anlatabildiğimiz kadar, bir futbolcuyu anlatabildiğimiz kadar Rabbimizi anlatabiliyor muyuz?

İşte insaniyetin en yüksek makamı Allah'a iman içindeki marifetullahtır yani Allah'ı tanımaktır. Birini tanımak insana makam verir. İçeri girsem elimde telefonla, arkadaşlar Ronaldo'nun herkese selamı var desem hemen başıma üşüşürsünüz değil mi?

"Aaa abi tanıyor musun, Müslüman olacak mı?" diye sorular sorarsınız. Gözünüzde değerim artar. Niye? Çünkü önemli birini tanımak makam verir. Fani bir insanı tanımak böyleyse peki âlemlerin Rabbini tanımak? Ona yakın biri olmak? Gavs-ı Azam Abdulkadir-i Geylânî yan odada olsa nasıl koşarsınız? Niye? Allah'a yakın diye. Soru sorarsınız ona.

İşte Allah'ı tanımak böyle yüksek bir makamdır. Marifetullah da muhabetullaha meyve verir kardeşler. Birini tanıdıkça sevgimiz artar değil mi? Mesela bir helal dairede sevdiğiniz olsa nasıl hayatınız değişiyor! Hemen saçlar taranmaya başlıyor, dişler fırçalanmaya başlıyor. İnsan giydiğine dikkat ediyor, konuştuğuna dikkat ediyor. Güneş ona doğuyor sanki, çiçekler ona açıyor, kuşlar ona cıvıldıyor. Niye fani bir kız için...

Bir de Âlemlerin Rabbinin muhabbeti girse kalbe ne olur o zaman? Hâlimize, giydiklerimize, konuştuklarımıza ne kadar dikkat ederiz. Bizi her yerde gören bir Rabbimiz var. İşte o aşk öyle bir hâle gelir ki ruhanî bir lezzete ulaşırsınız.

Vakit geldi hadi derse başlayalım canlar!"

***

Kalabalık arkalara taşmıştı. Kapı önündeki ayakkabılar merdivenlere dökülüyordu. Arka odalar da dolmuş ekrandan görüntü veriliyor, hoparlörler diziliyordu. Her yerde bir sevinç ve heyecanla beklediğimiz ders başlıyordu!

Kıymet Bilmemiz İçin İlla Kaybetmemiz mi Lazım?

Çok büyük bir iyilik yaptığınız hâlde, bu iyiliğe karşı kayıtsız ve ilgisiz kalan adama ne dersiniz? Nankör değil mi? 'Yani bir teşekkür bile etmiyor. Ne kadar da nankör... Hâlbuki ben ona bu kadar güzel olaylar, bu kadar güzel hadiseler yaşattım. Ona hediyeler verdim, güzellikler yaptım, kıyaklar geçtim; ama o hiç birini görmedi. Hepsini görmezden geldi, yok saydı. Bir teşekkür bile etmedi.' İşte böyle bir adama elbette nankör deriz.

Çocuğumuz (Allah korusun!) diyelim ki sizi çok üzecek bir hastalığa düştü. Çaresini de bulamıyorsunuz. Öğrendiniz ki bu bir kanser ve insanı içten içe eritiyor, yok ediyor, acı veriyor. Siz ne yaparsınız?

Doktor doktor geziyorsunuz ve böyle bir hastalığı ilk defa duydukları için tedavi edemiyorlar. Çaresiz kaldınız. Vicdanınız paramparça olmuş durumda.

İşte, böyle bir anda bir tane adam çıkıyor. Diyor ki 'Ümitsizliğe kapılma. Al, işte derdinin dermanı.' Siz o ilacı, o eşsiz, dünyada bulunmayan ilacı götürüyorsunuz, çocuğunuza veriyorsunuz, çocuğunuz bir anda bütün çocuklardan daha sağlıklı hâle geliyor. Çocuğunuzun hayatını kurtaran o kişiye karşı ne hissedersiniz? Minnet, şükran hissedersiniz ve teşekkür etmek istersiniz.

İnsan bu teşekkürü yapmaz ise şu sıfatı hak edecek duruma gelir: Nankörlük. Yani şükürsüzlük.

Şu üzerindeki cihazata bir bak! Şu parmaklarını incele. Şimdi size soruyorum. Daha önce derisindeki gözenekleri için Rabbine şükreden var mıdır? Hiç ayakları yerinde sapasağlam duruyor diye, bugün Rabbine şükreden var mı? Bugün kaç adım atmışızdır. Yüzlerce. Ama bunu hatırlayamadık.

Gözlerinizle görüyorsunuz ve gayet sağlıklı görüyorsunuz. Kulaklarınız beni işitiyor. Beyninde ben konuştukça düşünceler canlanıyor. Cenab-ı Hakk'ın verdiği bu emsalsiz cihazatların ne zaman kıymetini anlayacağız? İlla kaybedince mi?

Bir şeyin kıymetini anlamamız için, illa kaybetmek mi lazım? Ayaklarınızı keseceğim, yerine de iki adet Ferrari vereceğim desem, kabul eder misiniz? Akıllı bir insan böyle bir teklifi kabul etmez.

'... bütün mevcudatta sebeb-i medih ve senâ olan kemâlât Onundur.'

Kâinatta ne kadar övgüyü hak eden şey varsa hepsi Allah'ındır.

'Öyle ise, hamd dahi Ona aittir.' Çünkü veren O'dur. Sen hiçbir şeye sahip değilsin. Gelirken sen getirmedin, giderken de sen götüremezsin.

'Ezelden ebede kadar her kimden her kime karşı gelen ve gelecek medh ü senâ Ona aittir. Çünkü sebeb-i medih olan nimet ve ihsan ve kemâl ve cemâl ve medar-ı hamd olan herşey O'nundur, O'na aittir.'

Bu kadar şükür borçlu olduğun Zat'a karşı, şükrünü ihmal etmişsin. Allah her gün kulunun kalbine yetmiş defa nazar edermiş, 'Kulum beni hatırlıyor mu?' diye. Kim bilir hangi hülyalardasın. Aklın neyin peşinde? Kalbine kimi koymuşsun? Bu kadar şükür borçlu olduğun Zat'a karşı şükrüne ihmal etmişsin.

Şükrün çok fazla çeşidi vardır, en büyüğü ise namazdır. Allah sana emretmiş! Vakti verip, o vakitten de yirmi dörtten sadece birini isteyip sonsuzu sana veriyor. Kâinattaki sana hizmetkâr olmuş her şeyin bedelini ödeyemeyecek olmana rağmen, senden çok kolay bir surette alan Zat diyor ki, 'Günde sadece 5 defa gel huzuruma, şükür secdesi yap!'

Yaratıcının şu müthiş kâinatta sana verdiği bu kadar imkân, cihazat ve güzellik için sana diyor ki, 'Gel. Bana secde et. Namaz kıl.'

Namaz, Allah'ın bize vermiş olduğu zamanın en büyük şükrüdür. Zira Kur'an'ın başlangıcı Fatiha'da 'Elhamdülillahi Rabbilâlemin.' 'Âlemlerin Rabbine hamd ederim, şükrederim. Kimden kime ne övgü varsa hepsi Allah'a aittir' demektir.

Şükürsüzlük nasıl bir nankörlükse, şükür de öyle yüksek bir makamdır. Şu kâinata baktığımız vakit her yerde şükredecek şeyler görüyoruz.

Bakmamızı sağlayan şeylerde şükretme sebebidir. Duymamızı, dokunmamızı, hayal kurmamızı sağlayan şeyler de şükretme sebebidir. Sana gece lambasını, rahatsız etmemesi için loş ışık gibi veren kim? Gökyüzünün yüzünü yıldızlarla yaldızlamış olan Rabbine ne zaman hamd edeceksin?

Allah'ın nimetlerini yalanlıyor musun yoksa? Şimdi Allah'ın hangi rahmetlerinden hangi eserlerini yalanlayabilirsiniz? Bir bakın zemininize, canlı halıyı kim serdi. Çimen kokusuna bir bak. Oturduğunda seni rahatsız etmeyecek şekilde o halıyı döşeyen kim?

Sana zehirli bir sinekten bal veren, sana kör bir sinekten elbise diktiren, pis kokulu gübreden mis kokulu gülü çıkartan kim?

Kan ve fışkı arasından sana sütü veren kim? Sana kasların ve kemiklerin arasından sevgiyi takdim eden kim? Sana sonsuz saadeti yaratan ve seni oraya davet eden kim? Allah'ın hangi nimetini yalanlayabilirsiniz?

Sana oksijen vermek için çalışan ağaçların aşkına, sana temiz havayı verebilmek için sürekli çalışan teknolojik rüzgârların aşkına, sana su pompalayan dağların aşkına, sana canlı müzik çalan cırcır böceklerinin aşkına, onların eliyle uzatılan hangi nimetleri yalanlayabilirsiniz?

Sizce şükretmek için her tarafınızda bu kadar nimetleri donatan Allah o şükrü hak etmiyor mu?"

****

Ders bitmişti. Aman ya Rabbi! Tam kalbime dokundu! Nasıl şükredeceğimi şaşırır oldum. Derken ikinci sohbet bunun üzerine oldu. Tevafuklar art arda geliyor, Rabbime olan aşkımı körüklüyordu.

Sanki sohbetler benim ihtiyacıma göre seçiliyordu. İkinci ders başladı.

Şükür Gerek Dilimize

"Rahman Suresi'nde sıkça tekrar eden çok meşhur bir ayet var.

Nedir o?

"Febi eyyi âlâi rabbikumâ tükezzibân."

Ne demek?

"Rabbinizin nimetlerinden hangisini yalanlayabilirsiniz?"

Enteresan otuz bir defa geçiyor bu Rahman Suresi içinde. Otuz bir defa tekrar ederek Cenab-ı Hak bizi şükre sevk ediyor. Ve enterasan bir anekdot aktarayım size: Bu sure ilk defa cinlere okunduğunda cinler ne demişler biliyor musunuz? Demişler ki:

'Hiç birini yalanlamayız ya Rabbi! Senin üstümüzde gösterdiğin nimetlerden hiçbirini yalanlamayız.'

Allah Resulü bu sureyi sahabilere okuyor ve sahabiler sessiz bir şekilde dinliyor. Resulullah (a.s.m.):

'Niye böyle sessizsiniz? Bunu ilk defa cinlere okuduğum zaman onlar 'yalanlayamayız' demişlerdi.'

Bu enteresan bir anekdot. Çünkü cinlerin 'Yalanlayamayız' dediği şeyleri biz yalanlıyoruz. Yani Cenab-ı Hakk'ın nimetlerinden bazılarına şükretmeyerek onları tekzip ediyoruz. Çünkü şükürsüzlük bir nevi yalanlamaktır.

Bir de enteresan şöyle bir nokta var. Neden bu kadar çok tekrar ediyor diye merak edenler vardır. Bir surede neden otuz bir defa tekrar ediyor *'Febi eyyi âlâi rabbikumâ tükezzibân'* diye? Çok hikmetleri vardır mutlaka. Her zamana bakan hikmetleri vardır. O zamana bakan bir hikmeti şu:

O zaman, yani İslam'ın gelişinin onuncu yılında Rahman Suresi indi. İlk vahiyden itibaren on yıl geçmiş. On yıl boyunca düşünsenize orada kâfirlerin, müşriklerin ruh hâlini. Sürekli aynı şeyi duyuyorlar, aynı şeyi dinliyorlar. Onlara hep aynı şey davet ediliyor, teklif ediliyor. Artık bıkmışlar ve sürekli öfkeliler, inatçılar ve artık kavgacı bir ruha girmişler. Tahrip ediyorlar. Kavgacı bir hâldeki insanın fıtratı nasıldır? Kavgada insan dinlemez değil mi? Yanında bir arkadaşı vardır, sakin ol der. Belki ona çok önemli bir şey söylese duymaz, değil mi? Tekrar söyler:

'Sakin ol. Şöyle bir otur. Kendine gel!'

İlk söyleyişte mi dinler, onuncu söyleyişte mi? İlk söyleyişte tamam o zaman oturayım, sakinleşeyim diyen görmedim. Değil mi? Belki onuncu söyleyişinde

ilk dokuzunu duymaz, onuncuyu duyar da öyle oturur.

İşte Mekke'de kâfirlerin müşriklerin öyle bir ruh hâleti var ki, gayzla dolular, öfkeliler ve kavga hâlindeler, sürekli tahrip hâlindeler. O yüzden tekrar ediyor sürekli.

Farklı hikmetleri de var ama ben bugün şu nimetler üzerinde durmak istiyorum. Şimdi dedim ya 'Rabbimizin nimetlerinden hangisini yalanlarız?' Şimdi böyle sorunca herkes diyor ki yalanlamayız. Ama işin içine girince, şükrediyor muyuz acaba gerçekten? Layıkıyla şükredebiliyor muyuz? Bu soruya samimi bir cevap verebilir misin, 'Layıkıyla şükrediyorum ben!' diyemiyoruz maalesef. Dilimiz söylese bile bazen hâlimiz dilimizi yalanlıyor.

Hâsıl-ı kelam, etrafınıza baktığınızda, sürekli şükrü size hatırlatmasına rağmen; kâinatın, her şeyin size hizmetkârlığıyla size şükrü ihtar etmesine rağmen, şükür vazifemizi yerine getiremediğimizden dolayı bugün şükür meselesini ele alacağız ve Rahman Suresi'ndeki bu ayet üzerinden gideceğiz.

'Hâlık-ı Rahmân'ın, ibâdından istediği en mühim iş şükürdür.'

Yani Cenab-ı Hak yarattığı şeylerle ve yarattığı mahlûkat içinde seçtiği insanlardan istediği en önemli şey şükür. En mühim işimiz bu. Yani daha mühim işim var mı acaba benim? Üniversite sınavını kazanmak veya bir işe girmek, şunu yapmak, bunu yapmak mı? Bunları bir kenara koyun. En önemli işimiz, şükürmüş.

'Furkan-ı Hakîmde gayet ehemmiyetle şükre davet eder. Ve şükür etmemekliği, nimetleri tekzip ve inkâr suretinde gösterip, 'Febi eyyi âlâi rabbikumâ tükezzibân' fermanıyla, Sûre-i Rahmân'da şiddetli ve dehşetli bir surette otuz bir defa şu âyetle tehdit ediyor, şükürsüzlüğün bir tekzip ve inkâr olduğunu gösteriyor.'

Mesela şöyle bir atmosfer düşünün: Buz gibi bir fırtına, muazzam bir tipi var belki ölmek üzeresiniz ve donmak üzeresiniz. Gidiyorsunuz, ilerliyorsunuz ve yavaş yavaş ölümün size geldiğini hissetmeye başladınız. Kendinizi çaresiz hissediyorsunuz. Ya bu soğuk sizi öldürecek ya bu açlık sizi öldürecek ya da bu susuzluk sizi öldürecek. Böyle bir ortamda düşünün kendinizi. Derken bir kulübeye rast geldiniz. Kulübenin içine bir girdiniz ki kapıda 'hoş geldin' yazıyor ve belki senin adınla 'hoş geldin' yazıyor. Devam ediyorsun, bir bakıyorsun ki bir sofra kurulmuş, bir ev sahibi seni bekliyor, seni ağırlıyor.

Bakıyorsun ki daha önce misafirler gelmiş gitmiş. Seninle beraber başka misafirler de var. Senin oturman gereken yere bir bakıyorsun adın yazıyor. Sana özel tabaklar getiriliyor. Sana özel içecekler getiriliyor. Hemen susuzluğunu gideriyorsun, açlığını gideriyorsun. Sonra dikkatini hemen etrafındaki sanatlar çekiyor, bakıyorsun ki harika sanatlar.

Ve bakıyorsun ki orada bir soba yakılmış, sen ısın diye. Ve sana ışık dizayn edilmiş. Evet, aynen bu şekilde böyle bir kulübenin içine girsek ve soğuktan ölmek

tehlikesini o sobada ısınarak geçirsek. Bir de kestane yaksak üstüne. :) Açlığımızı oradaki yemeklerle, bize özel kurulmuş sofralarla gidersek. Ve envai çeşit oradaki içecekleri içsek... Ve oradaki bize özel hazırlanmış şarkı söyleyenleri, oradaki canlı koroyu görsek; düşünsene orada müzikal var. Ve orada değişik aletler yapılmış seninle konuşuyorlar, seni eğlendiriyorlar.

Bunları görünce otomatikman ne yapmak istersin 'Bunları kim hazırlamışsa, kim beni buraya davet etmişse, beni burada kim ağırlıyorsa bu ev sahibine teşekkür etmek istiyorum. Ona teşekkürümü nasıl sunabilirim? Benden ne istiyor acaba?'

Bir de bunun farklı bir versiyonunu düşünsek: Düşünsenize bir eve gitmişsiniz, misafirsiniz, sizi ağırlıyor ev sahibi ama nasıl? Yani hayatınızda görmediğiniz bir ev sahibi... O kadar cömert, o kadar yedirmeyi seven, doyurmayı seven, ikram etmeyi seven bir ev sahibi. Kuş sütünü bile eksik etmemiş. Her şeyi on numara ayarlamış. En sevdiğiniz yemekleri getirmiş. En çok hoşlandığınız şeylerle etrafı donatmış. Siz böyle geliyorsunuz, harami gibi sofraya dalıyorsunuz ama sonra beğenmemiş gibi davranıyorsunuz. Teşekkür etmiyorsunuz. Ev sahibinin ne kadar sinirini celbeder değil mi bu? Ne kadar sinirlenir bu yaptığınız harekete karşı?

İşte arkadaşlar, kâinata bir bakın. Etrafınızda ne kadar çok nimet olduğunu görmüyor musunuz? Size ikram edilenleri görmüyor musunuz? Size verilen gözleri ve yüzünüzdeki diğer cihazatları, hangisini saymak

istiyorsanız sayın. Mesela kalbinin atması, mesela nefes alman? Ya saymaya kalksak hakikaten liste çok uzun değil mi? O kadar çok şey var ki etrafımızda bize ikram edilen. O kadar çok tatmayı sevdiğimiz şey var ki! Ama bizim normal hâlimiz nasıl? Hangi birine şükrediyoruz? Hiç alt dudağı için şükreden var mı? Yok değil mi? Gadası için şükreden? Hiç şimdiye kadar dalağı için şükreden var mı? Karaciğerim için şükrediyorum, akciğerim için şükrediyorum. Saymaya kalksak bitiremiyoruz. O kadar çok nimet var etrafımızda. Ama biz bunlar için teşekkür etme ihtiyacı hissetmiyoruz. Ta ki: 'Bir şeyin kıymetini ne zaman anlarız?'

Kaybettiğimizde değil mi? Ne zaman kaybediyor adam, o zaman kıymetini anlıyor. Ne zaman sıhhati bozuluyor, sıhhati geri geldiğinde nasıl 'Elhamdülillah' diyorsun değil mi?

İnsanın en lezzet aldığı yemek nasıl bir yemektir? Ya da daha doğrusu şöyle diyeyim: İnsanın en lezzet aldığı sofra hangi sofradır biliyor musunuz? En aç oturduğu sofradır. Hiç oruçken içtiğiniz suyun tadını başka bir şey verdi mi?

Ya da şöyle halı sahada koşmuş, içi yanmış adam hemen ne yapıyor? Suyu dikiyor kafasına değil mi? Öyle bir 'oh' diyor ki, öyle bir 'Ehamdülillah' diyor ki...

İşte demek ki biz bazı şeylerin kıymetini kaybedince fark ediyoruz. Kimisi sağlığın kıymetini, kimisi sevdiği birinin kıymetini, kimisi bir cihazının, organının kıymetini kaybedince fark ediyor.

Peki, hiç hayatını kaybeden var mı aranızda? Yok değil mi? Demek ki siz hayatınız için yeteri kadar şükredebilecek bir duyguya ulaşmış olmayabilirsiniz. Büyük ihtimal de buna ulaşamadık. O zaman hayatımızı kaybedeceğimiz anı düşünmemiz lazım. Veyahut anne-babası sağ olan, anne-babasını kaybetmeden şükretsin. Ayaklarını kaybetmeden ayağı için şükretsin. Evli olanlar eşi için şükretsin, evladı olanlar evladı için şükretsin. Çünkü bir gün kaybedince anlayacaksınız kardeşim kıymetini.

Etrafınızda bu kadar nimet önünüzde yığılmış. İşte bunlardan hangi birisini yalanlayabilirsiniz. Bakın çok enteresan ifadelere gelecek birazdan.

'Evet, Kur'ân-ı Hakîm, nasıl ki şükrü netice-i hilkat gösteriyor.'

Neymiş? Yaratılışın neticesi gösteriyor. Kim gösteriyor? Kur'an-ı Hakîm, hikmetli Kur'an.

'Öyle de, Kur'ân-ı kebîr olan şu kâinat dahi gösteriyor ki, netice-i hilkat-i âlemin en mühimi şükürdür.'

Yani yaratılış sebebimiz neymiş? Şükürmüş. Pek çok sebebi varsa en önemlisi şükürmüş. Devam edelim.

'Çünkü, kâinata dikkat edilse görünüyor ki, kâinatın teşkilâtı şükrü intac edecek bir surette, herbir şey bir derece şükre bakıyor ve ona müteveccih oluyor. Güya şu şecere-i hilkatin en mühim meyvesi şükürdür. Ve şu kâinat fabrikasının çıkardığı mahsulâtın en âlâsı şükürdür.'

Şöyle bir yola girdik, yol beşe ayrıldı. Bir baktık ki hangi yolu seçersek seçelim, yolun sonunda yollar

birleşiyor. Ve bizimde yolun sonundaki birleşme noktasında, orada mesela bir tas su var, ona fevkalade ihtiyacımız var diyelim.

Baksak ki gittiğimiz yolu yapan kişi yolu beşe ayırmış ama sonra tek yolda birleştirmiş. Ne diye düşünürüz? Demek ki, netice olarak bizim oraya ulaşmamızı istiyor ve bize onu ikram etmek istiyor.

İşte kâinatta da bir sürü yol var. Herkesin hayatı bir yol veya herkesin hayatı içinde attığı her adım, verdiği her karar bir yol. Ama bunun tek bir neticesi var: Şükür.

Ve nasıl bir Zat bize ev sahipliği yapıyor? Nasıl bir Zat bize ikramlarda bulunuyor? Öyle bir Zat ki kardeşim, hiç aklına hayaline gelmedik şeyleri sana ikram ediyor. Bir defa nasıl bir sofra kurmuş, önce onu bir görelim.

'Evet, bir gözsüz akrep ve ayaksız bir yılan gibi haşerata mağlûp olan insana' bu kadar aciz bir insana, 'insana bir küçük kurttan ipeği giydiren' ne kadar enteresan şeyler sayacak bak! *'...ve zehirli bir böcekten balı yediren...'* Nedir zehirli böcek? Arı değil mi? Arının zehriyle Cenab-ı Hakk'ın balı pişirdiği ocak olan midesi arasında belki yarım santim fark var. Zehirle bal arasında. Tezadı fark edebiliyor musunuz? Ve elsiz bir böcekten sana ipeği diktiriyor.

'... onun iktidarı değil, belki onun zaafının semeresi olan teshir-i Rabbânî ve ikram-ı Rahmânîdir.'

Tavuk kime yumurtluyor yahu? İnek kime süt veriyor? Arıyı düşündünüz mü hiç kime bal yapıyor diye?

Etrafınıza bir baksanıza her şey size hizmet etmiyor mu?

Kulübeden örnek vermiştik ya başta, kulübedeki soba güneş, senin ısınman için koyuyor onu her gün. Etrafına baksana, o suları çağıldatan, o dereleri aktıran, o yağmurları yağdıran, o rüzgârları estiren, senin için oksijen ürettiren, akılsız şuursuz milyonlarca trilyonlarca zerreye ve atoma senin için hizmetkârlık yaptıran, senin görüntünü, sesini, ısını, kokuyu pek çok şeyi aktaran, bu kadar çok vazifeyi şuursuz şeylere yaptıran kim? Ve bak etrafına senin için pis kokulu bir gübreden mis kokulu bir gülü kim çıkartıyor?

Cevabı basit değil mi kardeşim? Etrafınıza bir bakın zehirli bir böcekten bal yediriyor. Odundan sana meyve çıkartıyor yahu. Şu masadan elma çıktığını düşünsene, şeftali çıktığını düşünsene, en sevdiğin meyveyi düşün, şu masadan çıkıyor, odundan çıkıyor.

Ne kadar garip değil mi? İlk doğduğumuz anı düşünelim veyahut da bir bebeğin ilk doğduğu anı düşünelim. Ne kadar şefkat doluyuz değil mi ona karşı? O bebek ilk defa doğuyor kardeşim, iskender yiyebilir mi? Yiyemez değil mi?

Değişik bir örnek olacak ama karnabahar yiyemez mesela. En sevdiğiniz hangi yiyecek varsa onu yiyemez o. Hiçbir yiyecek yiyemez. Ne yapacak? Hemen koşup bakkaldan süt alsak, içirsek içebilir mi o bebek o sütü? İçemez. İçse de fayda etmez. Ona ne lazım biliyor musunuz? Anne sütü lazım...

Bir insanın vücudundan süt akması mucize değil mi? Parmağından senin süt aksa ne kadar şaşırırsın. Düşünsene! Bebek doğdu yanında ve gıda istiyor. Sen ne yapsam dedin, böyle yaptın (iki elini sıkarak) süt aktı. Şoka girmez misin?

Ne oldu böyle, bu bir mucize!

E o mucize de öbürü değil mi? Senin annen seni nasıl besledi? Besleyen annen miydi acaba? Nasıl olduğunu kendisi bile bilmiyor. Kan ve fışkı arasından Cenab-ı Hakk, rahmet hazinesinden tertemiz sütü gönderiyor.

Sevgili kardeşim böyle olan Rabbine şükretmeyecek misin? Böyle nimetleri nasıl yalanlayabilirsin ki? Sen bu kadar acizken, oksijenin bitse alabilecek gücün yokken, suyun bitse getirebilecek gücün yokken, bir bahar gelmese getirebilecek gücün yokken, sana bunları gönderen Rabbine nasıl şükredeceksin ve ne zaman şükredeceksin? Yoksa sende bunları yalanlayanlardan mı olacaksın?

Rabbin vermediyse kim verdi? O zehirli sinek mi yaptı balı? Nasıl yaptığını kendi biliyor mu acaba? Ondan ilim seviyesi bu kadar yüksek olan insan bir balı yapamazken, bu arı nasıl yapsın?

İşte senin zaafın, senin aczin, senin o perişan vaziyetin, sonsuz merhamet sahibi olan Hâlık-ı Rahmân olan Hazreti Allah'ın merhametini celbediyor. O da sana bu sofraları kuruyor. Ta ki buz gibi bir uzayda donma diye. Senin için atmosferi inşa etmiş ve Jüpiter'i koymuş ki meteorlar dünyaya çarpmasın, büyük meteorlar.

Senin için böyle bir galaksiyi dizayn eden kim? İşte o Zat seni ebedî bir hayata davet ediyor. Ve senin bir gözünün bile şükrünü beş yüz sene ibadet etsen ödeyemeyecek vaziyette olduğunu bildiği için sana nasıl şükredeceğini de gösteriyor. Ve onunda adını namaz olarak sana bildiriyor. En önemlisi:

'Ey insan! Madem hakikat böyledir. Gururu ve enâniyeti bırak. Ulûhiyetin dergâhında acz ve zaafını, istimdat lisanıyla; fakr ve hâcâtını, tazarru ve dua lisanıyla ilân et ve abd olduğunu göster.'

Aç ellerini kardeşim, çevir kalbinin ibresini kâinatın sahibine ve O'ndan iste. O'na arz-u hâl et, O'na gönder dilekçelerini, O'na rica et. Çünkü kâinatın sultanı bir tane kardeşim. O'ndan başka ilah yok. Ve kâinatta yarattığı her şeyi senin ayaklarına sermiş, sana papatyalarla gülümsüyor tabiri caizse. Gülleri sana ikram ediyor, böyle envai çeşit kokudaki çiçekleri sana sunmuş. Canlı bir halıyı ayağının altına sermiş, çimleri ayağının altına sermiş.

Bir gün bunları kaybetmeden, imtihanınız bitmeden, derhâl Cenab-ı Hakk'ın dergâhının kapısını çalın ve dua lisanıyla sizden ne istiyorsa karşılığını verin kardeşim. Sizi secdeye mi çağırıyor, o buluşmayı kaçırmayın."

***

Sohbet bitmişti ama geçen hafta gibi yapılması ısrar edilince kabul edildi ve üçüncü bir ders hemen peşinden yapıldı.

"Demek üçüncü bir ders olsun istiyorsunuz. Siz istediniz. Tamam, farklı bir giriş yapalım o zaman..."

En Büyük Sanatkârı Alkışlamak

"Güzel bir şey gördüğümüz zaman ne yaparız? Tebrik ederiz değil mi? O güzel şeyi yapan, o güzel sanatı ortaya koyan kişiye karşı tebriğimizi ve belki şükranlarımızı iletiriz. Mesela güzel bir yemek düşün. Şimdiye kadar yediğin en güzel yemeğin yüz misli daha güzel bir yemek olsun. Onu yediğin zaman ne yaparsın?

'Ya harika bu yemek yahu' dersin. Veya da bir müzik dinlediğin zaman, dinlediğin müzik çok sıra dışıysa, çok etkileyiciyse ve seni çok etkiliyorsa, ne yaparsın? Tebrik edersin: 'Yahu adamlar ne yapmış arkadaş! Gâvur yapıyor' dersin değil mi? Hakikaten insan kendi neslinden ya da kendi kültüründen veya inanışından aynı fikirde olmamasına rağmen 'Adam yapmış' diyor. Yani onu da tebrik etmek lazım elbette... Demek ki şunu anlıyoruz, insan; beğendiği bir şeyle karşılaştığında veyahut kendisini etkileyen bir şeyle karşılaştığı

zaman; sıra dışı bir kabiliyet, yetenek ve sanat gördüğünde tebrik etmekten ve teşekkür etmekten ve hayretini ifade etmekten kendini geri alamıyor.

Değişik sesler çıkaranlar var. 'Vuu huuu' diye veya 'Yahu bravo!' diyor adam, 'Mükemmel bir sanat bu!' Hele bir de onu gözünüzün önünde yapsalar.

Mesela sen gitar çalıyorsun değil mi? Harika bir sanat. Senin şimdiye kadar dinlediğin gitaristler içinde kesinlikle açık ara farkla birinci. Yani en güzel neyse senin için gitar solosu ondan bin kat daha güzel. Katiyen eminsin ve duyan herkesin o müziği dinleyince gözleri doluyor, ruhuna dokunuyor âdeta. Başkası hangi enstrümanı seviyorsa onunla tefekküre devam edebilir. Turntable bile olur.

Şimdi ruhunuza dokunan, kalbinize dokunan böyle bir müzik duyduğunuz ve dinlediğiniz zaman ne yapıyorsunuz? Fevkalade etkileniyorsunuz ve bu sizin gözünüzün önünde icra edildiği zaman hayretinizi gizleyemiyorsunuz ve belki de ayağa kalkıp ayakta alkışlıyorsunuz değil mi?

'Ne kadar harika bir sanat bu, ne kadar harika bir eser bu!' Mesela insanlar belki çok fazla gözünün önünde bir resmin yapılışına şahit olmuyorlar. Böyle bir şeyle karşılaştıkları zaman ne yapıyor?

'Aman Allah'ım bu nasıl bir sanat böyle!'

Hiç böyle alakasız, kargacık burgacık şekilleri adam bir araya getiriyor, bir çizgi çekiyor, bir boya atıyor, iki fırça sürüyor inanılmaz bir şekil ortaya çıkıyor. Kimse-

nin daha önce yapamadığı bir sanat düşün ve o resim konuşmaya başlasın.

'Ne kadar harika bir sanatçı bu, ne kadar harika bir ressam.'

Ne yaparsınız? Ayakta alkışlarsınız değil mi? Az önce dinlediğiniz müziği de düşünebilirsiniz. Müzik mesela canlı icra ediliyorsa, sanatkârı gözünüzün önündeyse, hemen ayağa kalkıyor insanlar avuçları kızarana kadar alkışlıyorlar. Bu sanatları çeşitlendirebilirsiniz.

Mesela bir söz, şimdiye kadar okuduğunuz en güzel şiir. İnsanlarda böyle bir huy vardır. Bir şiir okuduğu zaman hemen kenara not eder. Daha güzel bir şiir bulduğu zaman hemen kıyaslar, daha güzelini bulduğu zaman hemen birinci seçmeye çalışır. Biriyle karşılaştığı zaman hani olur da belki aynı şeyi seviyoruzdur falan hemen bunu söyleyebileyim diye ne der?

'Benim en sevdiğim şiir bu' der.

Sonra düşünsenize bu eşine ve benzerine rastlayamayacağınız bir söz, bir hitabet, mükemmel bir şiir olsun. Karşınızda harika bir sanat, harika bir hitabet, harika bir kafiye, harika bir söz sanatı...

Düşünsenize ne kadar etkilenirsiniz. Böyle âdeta kalbinizden vurulmuşa döndüğünüzü düşünün. Ruhunuzu o kadar derinden etkiliyor, o kadar sizi inceden sarsıyor, bamtelinize öyle bir dokunuyor ki; hani bazen bir şarkı dinlediğinizde, bir şiir okuduğunuzda bir söz duyduğunuz zaman hemen uzaklara gidersiniz ya.

Hani bakarsınız bir nesneye ama sizi tanıyanlar bilir baktığınız yeri değil; belki fersahlarca, kilometrelerce öteyi görürsünüz. Sizin ruhunuzu alıp bambaşka diyarlara götüren böyle eser, böyle sanatlı şeyler var.

Şimdi arkadaşlar, böyle bir şeyle karşılaştığınızı düşünün hiç duyulmamış, inanılmaz bir şiir dinletisindesiniz. Bütün salon ağlamaya başladı. Şiirin en vurucu yerinde, son dizesinde, punchline gibi öyle bir şey söylüyor ki, kimse duygusuna engel olamıyor.

Biraz daha devam edelim. Mesela kedi diye bir şey hiç olmasaydı... Benim kedileri ne kadar sevdiğimi bilen bilir.

Ne kadar güzel hayvanlar değil mi? Cenab-ı Hak ne kadar zarif yaratmış. Yani onun ellerini, ayaklarını, onun hareketlerini inceledikçe Cenab-ı Hak ne kadar harika bir sanat yaratmış diye görüyorsun. Mükemmel bir sanat... Ama bir de böyle bir sanatın hiç olmadığını düşünün.

Öndeki sarılı kardeşim, düşün, sen hiç böyle kedi diye bir şey yokken, bir anda oturdun, birkaç şeyi bir araya getirdin, bir kedi yaptın. O kediyi ilk defa yanındaki gördü, nasıl bir tepki verir?

'Bunu nasıl yaptın sen?'

Şuna bak. İçinde ne var? Kemik var, kan var, kalbi var, canlı, hareket ediyor, çıkardığı melodik seslere bak. Ne kadar sevimli bir şey bu... Çok etkilenirsin değil mi? Ne kadar harika bir sanat yahu.

Peki, böyle bir şey hiç yapılmadığı hâlde sen bunu üretiyorsun. Ve bunu insanların nazarına sunuyorsun.

Sonra orada çıkıyorsun, sana orada puan verecek bir jüri var. Ne yapıyorlar? Basit bir şey gördükleri zaman çok fazla ilgilenmiyorlar değil mi? Ama harika bir performans ortaya koyulduğu zaman, mesela sen geldin kardeşim; bir parça pamuk var, biraz işte kemik tozu var diyelim. Aldın bunları üstüne de bir su döktün, bir kedi ortaya çıkardın. Millet çıldırana kadar alkışlar değil mi seni ayakta, 'Nasıl yaptın bunu?'

İşte arkadaşlar bütün bunları niye anlattım biliyor musunuz? Etrafınıza bir bakın, insanlar hayret verici bir şey gözlerinin önünde yapıldığı zaman; harika bir sanat, muhteşem bir sanat eseri gözlerinin önünde icra edildiğinde; mükemmel bir söz, gözlerinin önünde, kimsenin taklit edemediği bir söz söylendiği zaman, eğer kalplere dokunulursa alkışlıyor. Hayretlerini gizleyemiyorlar.

Kâinata bakın. Etrafta harika sanatlar yok mu? Allah'ın rahmet eserlerinden hangi birisini yalanlayabilirsiniz? Cenab-ı Hakk'ın eserlerine bir baksana. Öncelikle bakmaya başladığın gözden başla. Gözleriniz ne kadar harika sanat eserleri. Kimse bunu inkâr edemez. Hiçbir kameranın göremediği bir kalitede görüyoruz. Çevirelim gözlerimizi. Bediüzzaman ne diyor:

Gafletle dalmış olan başımıza âdeta vuruyor ve ne diyor: *'Başını kaldır! Kendini tanıttırmak isteyen faal ve kudretli bir Zat'ın harika işlerine bak. Sen başıboş olmadığın gibi bu hadiseler de başıboş olamazlar. Hepsi çok mühim vazifelerde istihdam olunuyorlar.'*

Başını kaldır yani bak şu faal ve kudretli Zat'ın harika işlerine, harika değil mi? Harika ne demek? Eşi ve benzeri olmayan değil mi? Eşsiz güzellikte demek. Bedi demek.

Bakın galaksilere, yıldızların dizilimine bir bakın. Hiç köy yerine gidip de yıldızları seyreden var mı aranızda? Ne kadar etkileniyorsunuz değil mi? Neredeyse bütün salon başını salladı. Ne kadar etkiliyor insanı. Bu ne kadar harika bir gece lambası, şu Ay'a bak. Hem yön bulmamı sağlıyor hem bana bir gece lambası olmuş hem de harika bir süs.

Gökyüzüne yaldızlanmış yıldızlar âdeta insanın yüzüne gülümsüyor ve onların dilini dinlemeye başladığın zaman ne duyuyorsun: 'Ey insanoğlu, bize bir bak! Bizi kim yaptı?' Senin, O'nu fark etmeni istiyor. Ve O'nun sanatını hayretle tebrik etmeni istiyor. Ve âdeta kalkıp alkışlamanı istiyor. Çevirelim gözümüzü, Güneş'e bakalım, ne kadar harika bir sanat. Peki, atmosfer bu kadar yüksek olmasa, tavanımızı (Kur'an'daki ifadeyle) yükseltmeseydi Allah, ne olurdu? Bir gök taşı düşünün. Atmosfere girer girmez sürtünmeyle birlikte ufaldı. Eğer böyle olmasaydı, mahvederdi değil mi Dünya'yı; hayat biterdi. İşte atmosfer, harika bir sanat... Kim düşünmüşse harika düşünmüş bunu, bu muhteşem sanat eserini.

Bu harikulade sanat eserlerini görünce insan hayretini gizleyemiyor ve kalkıp alkışlayası geliyor. Alkışlamak istemez miyiz? Çevirelim gözümüzü kuşlara ba-

kalım. O aerodinamik kanatları, o kemiğinin içindeki boşluk, insan kemiği gibi değil, değil mi? Onun o yüreği, onun o gagası, ayakları...

Mesela ona uygun ayak verilmiş, harika sanat eserleri. Düşünsene origamiden böyle bir sanat eseri yaptığını. İnsanlar sana hayret ederdi.

Çevirelim gözümüzü bakalım her yere gençler, nazarımızı ne kadar sanat eseri varsa oraya çevireceğiz bu akşam. Bakın dağlara, bakın sulara. Bir film izlemiştim, filmde çok enteresan bir şey söylüyorlardı: 'Allah yağmurda gizlidir.'

Tabii kendi dilleriyle tanrı diyorlardı. Tanrı yağmurda gizlidir, diyorlar ama gerçekten de yağmurun nasıl bir sanat eseri olduğunu düşünsenize, taneleri sizi incitmeyecek şekilde yağıyor, yağdırılıyor. Düşünsene onun beyzbol topu büyüklüğünde olduğunu kafana çarptığı anda perişan ederdi ve onlarca kilometre yukarıdan düştüğü için seni yaralardı.

Ama bir karıncaya göre değil bir insana göre yaratılmış ve ne kadar hassas değil mi? Yüzey gerilimi ve limit hız kanunuyla beraber hızını koruyor, belli bir hızdan sonra hızlanmıyor ve birleşmiyor bütün fırtınalara rağmen... Bu nasıl bir sanat eseri böyle?

Arkadaşlar sizi çok fazla yormak istemiyorum ama insanın hayali ne kadar hızlı görüyorsunuz değil mi? Nereye gönderseniz gidiyor. Ama bu sefer çok uzaklara göndermeyelim. Biraz da insanın kendi cihazlarına bakalım. Nasıl bir sanat eseri? Düşünsenize... Babası

sağ olanlar babasını düşünsün veya annesini de düşünebilir; sevdiğiniz herhangi birini de düşünebilirsiniz.

Mesela o en sevdiğiniz insanın kalbi bitmek üzere olsun. Benim validemin, Allah bütün hastalara şifa versin dua edelim bu vesileyle de, böbrekleri iflas etmiş durumda. Haftada birkaç gün diyalize gidiyor ve perişan oluyor. Birisini ona çıksa ve hamurdan bir şeyler yapıp bir böbrek yapsa gerçekten heyecanımızı gizleyemeyiz ailecek, sülalece alkışlarız bunu.

Arkadaşlar siz kalbinizi, böbreğinizi, karaciğerinizi hangi tezgâhtan aldınız. İşte böyle sanatlar etrafınızda yapılıyor. Baktınız değil mi kuşlara, karıncalara, bir arıyı incelediniz değil mi? Bir yağmura baktık, yıldızlara baktık. Denizleri düşündük, denizlerin dibindeki harika, renkli canlıları düşündük. Çevirdik nazarımızı bir İstanbul manzarasına baktık, kız kulesine karşı oturduk ve gün batımını izledik, harika bir sanatı ve bir tabloyu gördük.

Ve gün içinde kaç defa değişen tabloyu her gün görüyoruz. Yıl içinde kaç tane farklı dekoratif tema bir Zat tarafından yapılıyor. Tabiri caizse böyle sonsuz yaratma kabiliyeti olan bir Zat... Böyle yaratan bir Allah'ı görünce hayretini gizleyemeyen insan neden kalkıp alkışlamaz?

Peki, bu hayretimizi nasıl ifade edeceğiz? Nasıl O Zat'a karşı, onun yarattığı güzelliklere karşı tebriğimizi, teşekkürümüzü sunacağız? Cevap çok basit... O Zat, yüz yirmi dört bin kişiyi göndermiş ve sonuncusu olan

Efendimiz (a.s.m.) bize nasıl tebrik edilir, nasıl teşekkür edilir gösteriyor.

Namazdan bahsediyorum arkadaşlar. Namazı anlatıyorum aslında. Başka bir şey değil. İbadeti anlatıyorum. Kulun pozisyonunu anlatıyorum. Siz böyle bir müzik resitali dinlerken hayretinizi gizleyemeyip, kalkıp, alkışlıyorsunuz ya; harika bir tablo gözünüzün önünde yapılıyor alkışlıyorsunuz ya; harika bir söz söyleniyor alkışlıyorsunuz ya; işte harika sözün adı Kur'an'dır.

İşte harika tabloların adı yıldızlardır, gökyüzüdür. İşte harika yemeğin adı elmadır, muzdur, çilektir, eriktir, karpuzdur ve bunlar taklit edilemeyen şeylerdir. Harika sanatlar karşımızda yapılınca, biz de hayretimizi gizleyemeyip, ayağa kalkıp, nasıl yapacağımızı peygamberimizden öğrendiğimiz gibi 'Allahu ekber' diyoruz. Senin sanatına 'Allahu ekber', senin yarattığın mahlûkattaki sanatlara 'Allahu ekber' diyoruz. İşte ibadetin içinde sizin ifade ettiğiniz şeyin kıymetine bakar mısınız?

Bakın Bediüzzaman'ın cümleleri mükemmel:

'İbadetin mânâsı şudur ki: Dergâh-ı İlâhîde abd kendi kusurunu ve acz ve fakrını' bakın Cenab-ı Hakk'ın dergâhına girdik, bu dünyaya girdik. Hani bir dergâha girersin de o dergâhın edebinde durursun ya, ona göre hareket edersin ya, orada yapılan harika dersleri işittiğin zaman o hayretini ifade edersin ya, ama girdiğin zaman o dergâhta kendi hâlinin perişanlığı aklına gelir. Bu kadar güzel insanların yanında şu kusurumu, şu aczimi, şu zaafıma baksana dersin kendi kendine hesaplaşırsın değil mi?

İşte *'Dergâh-ı İlâhîde abd kendi kusurunu ve acz ve fakrını görüp kemâl-i Rububiyetin önünde hayret ve muhabbetle secde etmektir.'*

Yani mükemmel terbiye ediciliğini, yani dünyadan bir milyon üç yüz bin defa daha büyük ve o güneşten de milyonlarca defa daha büyük olan gezegenleri bir saniye bile emrinden şaşmadan emrinde tutan bir terbiye edicinin mükemmel terbiye ediciliğini görüyoruz.

O'nun önünde ve Rahmet-i İlahiye'nin önünde hayret ve muhabbetle secde etmektir. Hiç İslam terminolojisinde şöyle geriye dönüp baktığınız zaman böyle bir şey gördünüz mü? Bir alkışlama... Hani camiye giriyoruz mesela Cuma vakti imam hutbeyi bitiriyor, geçiyor herkesin önüne, safları sıkı tutalım arkadaşlar diyor, herkes safları tutuyor bir anda başlıyor alkışlamaya. Böyle bir şey yok değil mi?

Bakın işte hayret ve muhabbetle Allah'ın sanat eserlerini görünce ne yapıyoruz? Alkışlamak manasında 'Allahu ekber' diyoruz ve secdeye gidiyoruz ve 'Sübhâne rabbiye'l-a'lâ' diye fısıldıyoruz ve namaz öyle bir şey ki, hani o sevgilinin huzurunda fısıldıyorsun ama arş-ı alâdâ o ses yankılanıyor."

***

Sohbet bitince hemen içerideki kardeşlerden birinin yanına gittim.

'Dostum ben geçen hafta da geldim Pazar günü. Başka hangi günler gelebilirim her gün sohbet var mı?'

'Valla her gün, haftada dokuz ders var. Bir tek Pazartesi ve Cuma günleri akşam 8'de yapılan sohbetlere herkes alınmıyor. Dar daire çünkü, katılabilmek için belli bir derinlik olması gerekiyor. Bazen beş, bazen yedi saat sürüyor, uçuyoruz resmen. :) Ama Pazartesi ve Cuma akşamları 6'da olan sohbetlere gelebilirsin.'

'Tamam yarın geleceğim inşaallah. Umarım o özel sohbetlere de katılabilirim bir gün. Rabbimi daha çok tanımak istiyorum!'

'Aslan kardeşim, inşaallah sen yarın gel ileride birbirimize aşina olursak burada da kalırsın. Beraber okuruz, koştururuz. Her yere gidiyoruz, hastanelere, hapishanelere, mezarlara, huzurevlerine, yetimhanelere. Her yerde bir fırsatını bulup Allah'ı anlatıyoruz. Parolamız bu, derdimiz bu! :)'

'Tamam, inşaallah yarın akşam 6'da görüşürüz.'

***

Zor yetiştim o gün. Ama kitaplara dalmıştım. Bir hazine keşfetmiştim. Allah'tan besmeleye yetiştim. Sohbeti dün çay dağıtan bir kardeş yapıyordu. Ama o da müthiş izah ediyordu.

Sonra fark ettim ki o müthişlik kitaplardan kaynaklanıyormuş.

Güneş'in Faturasını Ödediniz mi?

"Bir fıkra anlatayım. Ben Karslıyım. Bizim Karslı bir vatandaş birgün İstanbul'a gitmiş. Bütün gün dolaşmış, dolaştıkça acıkmış. Lakin cepte 5 kuruş para yok. Ne yapsam diye düşünürken bir lokantayı görmüş ki kapısında -Sen ye, torunun ödesin- yazıyormuş. Bir heyecanla girmiş içeri, ne yemek varsa sipariş etmiş, patlayana kadar yemiş. Üstüne de tatlı söylemiş. Ölmeyecek kadar yeyiniz düsturunu farklı uygulamış. Bir lokma daha yese ölecek yani o derece bir hâle gelmiş. Tam kalkmaya hazırlanırken garson gelmiş, elinde bir kağıtla. 'Bu nedir?' diye sorunca 'hesap efendim' demiş garson. 'Hani kapınızda sen ye torunun ödesin yazıyordu' deyince efendim demiş garson 'bu sizin dedenizin hesabı :)'

Bu fıkra bize bir konuda ders vermeli. Hiçbir şey bedelsiz değil, herşeyin bir bedeli var, faturası var.

Biz de bu dünyaya aynı fıkradaki o adam gibi geliyoruz. Yiyip-içiyoruz bedava gibi. Pekçok nimetten faydalanıyoruz. Dünyadan tam gideceğimiz sırada melekler hesap defterini önümüze koyacaklar. Bu nimetlerin faturasını ödedik mi?

Hangi nimetlerin diye düşünecek olursak komple bir kâinatı ele almak gerekir. Çünkü güneşten atmosfere, galaksilerin düzgün işlemesinden bal üreten arıya kadar herşeyden faydalanmışız. Peki bedelini ödedik mi? Güneş'in faturasını ödeyebilir miyiz?

Bütün kâinatın faturası kesilecekse nasıl ödemeye gücümüz yeter? Bir gözümüzün bile bedelini ödeyemeyiz!

İşte bütün o faturaları Allah çok basit bir şekle indirmiş. İşte o faturanın adı namaz! Allah âdeta demiş ki kulum gel şu namazı kıl, bütün faturayı sileyim.

Böyle bir fırsat varken bizim nefsimiz bizi yarı yolda bırakabiliyor maalesef.

Biraz sonra okuyacağım satırlar bazılarınızın çok hoşuna gidecek ama maalesef bazılarınızın da hiç hoşuna gitmeyecek, nefislerine ağır gelecek. Burada geçecek ifadeler tamamen sizin kendi nefsinize yöneliktir, herkes kendi nefsine alsın. Çünkü bunu yazan Bediüzzaman Hazretleri de kendi nefsine yazmış.

Belki ağır gelebilir bazılarına, o kişiler sabretsin sonuna kadar, beklesin. Çünkü sonunda alacağı mesajla belki hayatını değiştirmeye yönelik bir karar alabilir. İşte şimdi böyle bir konuyu ele alıyoruz. Bizim yaratılmamızdaki en mühim gayeyi ele alıyoruz, bu derece önemli.

Okuduktan sonra veya bu bölümü bitirdikten sonra belki de yirmi dakika sonra anlayacaksınız ki ne kadar mühim bir hadiseymiş bu. İsterseniz direkt konuya girelim bakalım içerikte ne var, bakalım ne kadar hayatımızın gayesine temas ediyor veya biz hayatımızın gayesi olması gereken şeyi ne kadar merkeze oturttuk ya da biz ne kadar malayaniye daldık.

Gün içerisinde nelere vakit ayırıyoruz değil mi? Belki siyasete, belki spora, belki magazine bizi ilgilendirmeyen pek çok şeye saatlerimizi harcayabiliyoruz. Şurada bu konuya ayıracağımız on beş-yirmi dakika belki de hayatımızı etkileyecek o yüzden bir seferlik olsun nefsimizin ve hevamızın bizi sağa-sola çarpmasına ve daha sonra bir gün de ölümün duvarına toslatmasına müsaade etmeyelim. Şu mühim dersi hep beraber bir dinleyelim, acaba ıskaladığımız bir şey var mı? Bizim kulluk meselemizde Cenab-ı Hakk'ın arşına yükseltemediğimiz, eriştiremediğimiz ya da unuttuğumuz şeyler var mı?

Bugün çok önemli bir meselesini unutan bazı arkadaşların ders alması ve bundan da önce kendi nefsimin ders alması için çok önemli bir konu.

'Bir zaman sinnen, cismen, rütbeten büyük bir adam bana dedi: 'Namaz iyidir. Fakat hergün, hergün beşer defa kılmak çoktur. Bitmediğinden usanç veriyor.'

'Kardeşim dürüst ol, delikanlı ol. Namaz kılmak zor geliyor mu bazen?"

'Kılmadığım zaman zor geliyor.'

'Vaay kılmadığın zaman zor geliyor, çok güzel.'

Namaz kılmak zor gelen kardeşlerimiz elbette vardır. Bazen nefsimize ağır gelebilir; hele ki şeytan bazı ilkalarda bulunduğunda, nefsimize şunu dediğinde: 'Şimdi kaç yaşındasın? 26. 50-60 yaşına kadar yaşarsın. O kadar namazı nasıl kılacaksın?'

'Bu kadar namazı' diyor bütün o senelerin namazını topluyor senin şu anında başına yıkıyor. Sen de bu dersi almazsan veya nefsin başka aldatmacaları da olabilir, yine bu dersi dinlemezsen kardeşim ne oluyor? Namaz nefse ağır geliyor ve senin vehmin, düşüncelerin, bakış açın farklılaştığı için işi sana olduğundan çok daha zor gösteriyor. Yani zannedersin ki senden yüz kiloluk çuvallar taşınması isteniyor.

Şimdi konuya girmeden önce bir şeyi fark ettirmek adına bir örnek vermek istiyorum. Bazen söylüyorum ya hani yarışmalar düzenleniyor belki bu yarışmaların bedeli eski parayla beş yüz milyar, bir trilyon. Bu alacağın parayla bir ev alırsın, bir araba alırsın, bir köşk alırsın ama bir gün öleceğin için bunların hepsini terk edeceksin.

Şimdi sen bu kısa süreli bir zevk için o yarışmacıların neler yaptığını görüyorsun değil mi? Bundan bir ders almalısın. O kısa süreli köşk için, lezzet için neler yapıyorlar. Belki kalan ömrü bir hafta, belki bir sene, belki on dakika...

Bu kadar riske, böyle bir kumara girmeye gerek var mı diye düşünürsün değil mi? Akıllıysan ama... Şim-

di böyle bir ücret için bakıyorsun ki insanlar bu kadar çaba gösteriyorlar. Şimdi sana vadedilen şeyler var, ama nefsin bu hadiseyi o kadar zor gösteriyor ki, Cenab-ı Hak bütün bu sonsuz saadet, ebedî cennet nimetini belki günde on bin matematik sorusu çözme karşılığında vadediyor olabilirdi. Hiçbir şey demeye hakkımız yoktu, doğru mu? Veyahut da '50 kiloluk taşlardan günde on tane taşıyacaksın' diyebilirdi. Ama Allah en zayıf insanın da, en aptal insanın da yapabileceği bir şey teklif etmiş ama nefis bak ne kadar zor gösteriyor.

Şimdi şu dersi bir dinleyelim bakalım nefsimizin bu oyunlarına nasıl bir ikna yöntemimiz var. Bediüzzaman Hazretleri diyor ki:

'O zâtın o sözünden hayli zaman geçtikten sonra, nefsimi dinledim. İşittim ki, aynı sözleri söylüyor.'

Gerçekten ben de bir gün böyle nefsimi dinledim aynı vartayı nefsim de bana sundu, beni o çukura düşürmeye çalıştı.

'Ve ona baktım, gördüm ki, tembellik kulağıyla şeytandan aynı dersi alıyor.'

Şimdi şeytandan bu dersi alan nefsin itirazlarını susturacak ikazlar var bu bölümde. Ben kısa kısa giriş cümlelerini okuyacağım ama ne kadar tesirli siz kendiniz görün. Sözler'de 'Yirmi Birinci Söz'de geçiyor. Öyle tesirli bir ders ki yüz binlerce, milyonlarca insanın namaza başlamasına, Kur'an'ı sevmesine vesile olmuştur dinleyelim:

'Ey bedbaht nefsim! Acaba ömrün ebedî midir? Hiç kat'î senedin var mı ki, gelecek seneye, belki yarına kadar kalacaksın?'

Ömrümüz ebedî mi? Değil. Peki, bir senedin var mı elinde?

'Yok abi.'

Soruyorum sana, beş dakika sonra ölme ihtimalinle beş sene sonra ölme ihtimalin arasında ihtimal farkı var mı? Yok. Üç dakika sonra ölebilir misin kardeşim? Ölebilirsin, ömrün ebedî değil. Sen diyorsun ki on sene, elli sene işte nefis seni böyle kandırıyor. Hâlbuki ömrün ebedî değil her an ölebilirsin! Bugün üç yüz elli bin kişi öldü, aşağı yukarı. Her gün bu kadar insan ölüyor. Yakın zamanda felaketler oldu. Sizin yaşınızda gençler öldü. Televizyonları izliyorsunuz değil mi? Her gün ölen insanların bazılarının haberleri yapılıyor bu insanlardan herhangi birini örnek alalım.

Mavili kardeşim! Farz edelim ki sen yarın öleceksin, aynı dün ölen o genç gibi şu an hissetmiyorsun değil mi? Ölümün hakikati senden kaldırılsa bir lokma boğazından geçmez hadis-i şerifin tarifiyle. Kendini onun yerine koy, ölme hadisesinden on dakika evvel öleceğinin farkında mıydı? Değildi.

'Küllü âtin karîb' diye bir cümle duydun mu daha önce?

'Yok abi!'

'Ne demek biliyor musun? 'Her uzak olan şey aslında yakındır' demek. Bugün olmazsa yarın, yarın ol-

mazsa öbür gün... Bir gün o gün gelecek. Kalbinin tik takları kabre yürürken çıkan ayak sesleri gibi olacak. Bir gün seni o toprağın altına koyacaklar ve sen o an ayılacaksın. Evet, gaflet insanı uykuya sokuyor. *'İnsanlar uykudadır, ölünce uyanırlar'* diyor Efendimiz (a.s.m.) *'Öyleyse ölmeden önce ölünüz'* diyor.

Acaba ömrümüz ebedî midir?

'Hiç kat'î senedin var mı ki, gelecek seneye, belki yarına kadar kalacaksın? Sana usanç veren, tevehhüm-ü ebediyettir.' Ne demek tevehhüm-ü ebediyet? Ebedî yaşayacakmışsın vehmi, düşüncesi... Hep ebedî yaşayacakmış gibi değil mi?

Adam ayakkabı alıyor çocuğuna... Seneye de giyer değil mi? İki sene sonrasını düşünerek plan yapıyor musun? Yapıyorsun değil mi? Yıllık anlaşmalar imzalanıyor, beş sene sonrasına yatırımlar yapılıyor. Bir de sigorta diye bir kelime var mesela, insanlar emekliliklerine hazırlanıyor değil mi, herkes o planları yapıyor. Yapıyor musun? Yapıyorsun. 'Yaşlılığımda ne olacak, ihtiyarlığımda ne olacak, oraya giderken neler olacak? Beni kandıran ebedî yaşayacakmışım hissi.' İşte nefsime usanç veren tevehhümü ebediyettir.

'Keyif için, ebedî dünyada kalacak gibi nazlanıyorsun.'

Şu an kaç kişi yaşıyor, kaç insan var dünyada?

Yedi milyar insan var. Ben de kim saydı bilmiyorum gerçekten. Yedi milyar insan öncesinde acaba kaç milyar insanı gömdü bu dünya? Ne kadar sevdiklerimizi gömdük yüz sene önce yaşayan bir adam şu an nerede?

Esamesi okunmuyor, gitti kardeşim. Sen de bir gün öyle olacaksın işte. Kabullen veya kabullenme hazırlığını yap veya yapma ben senin ne kadar akıllı olduğunun hesabını tutacak değilim; ama akıllı isen şu anda uyanmak için bir fırsatın var 'uyan' diye seni sarsmaya çalışıyorum. Ölümün depremi seni sarsmadan uyan! İşte ebedî yaşayacakmışız zannı onlarda da vardı. Şimdi bizde de var. Şimdi sıra bizde bakalım biz kazanan tarafa mı gideceğiz, kaybedenlerin güruhuna mı katılacağız?

'Eğer anlasaydın ki ömrün azdır, hem faidesiz gidiyor; elbette onun yirmi dörtten birisini, hakikî bir hayat-ı ebediyenin saadetine medar olacak bir güzel ve hoş ve rahat ve rahmet bir hizmete sarf etmek, usanmak şöyle dursun, belki ciddî bir iştiyak ve hoş bir zevki tahrike sebep olur.'

Şimdi namaz kılan, bir aydır, bir yıldır namaz kılan arkadaşlar lezzet alıyor musunuz? Alıyorsunuz değil mi? Bak hepinizin başınızı salladığını görüyorum. Lezzetle namaz kılıyorsunuz.

Umreye gitmeye çalışıyorsunuz; hâlbuki ibadet orada çok daha fazla yapılıyor çok az uyuyor insanlar. Niye gidiyor milyonlarca insan. Neden gitmek için çırpınıyorlar, para biriktiriyorlar, telefonunu satıyorlar. İşte bu lezzet için. Usanmak şöyle dursun bu kadar da lezzet verir. Yeter ki şeytanın kandırdığı bir bakış açısı ile bakma.

'Beni Rabbim çağırıyor, Âlemlerin Sahibi çağırıyor. Her şeyi yaratan, sevilecek ne varsa hepsini yaratan beni yaratan, benim sevme kabiliyetimi yaratan; şu

gözlerimi yaratan, şu hislerimi yaratan; şu hücrelerimi yaratan, sevilecek şeyleri etrafıma koyup sevdiren O Zat beni çağırıyor. Güneş gibi iki yüz milyardan fazla yıldızı ve Samanyolu Galaksisi gibi iki yüz milyardan fazla da galaksiyi böyle taht-ı tasarrufunda tutan Kudret Sahibi Zat beni huzuruna çağırıyor.'

Hani derler ya üst düzey biri mesela, bir başbakan, bir cumhurbaşkanı, bir padişah sizi çağırsa; düşünsene sen de bir milletvekilisin veya bir delegesin, on kişiyi çağırdı, diğerleri koşarak gitti, sana da dedi ki: 'İki saat içinde gel.' İki saat geçti sen de gitmedin.

Şimdi soruyorum kardeşim insanın bazen sözleri konuşur, bazen de hareketleri konuşur değil mi? Ben mesela sana kaşlarımı çatsam, seni gördüğüm zaman görmezlikten gelsem, sen beni çağırsan sırtımı dönsem sana bu lisan-ı hâlim ne anlatır?

Seni sevmediğimi anlatır, ağzımla seni sevdiğimi söylediğim hâlde sana tokat atsam... Hiç konuşmasam, konuştuğum zaman da seni sevdiğimi söylesem ama seni her gördüğümde sana tokat atsam ne dersin? İnanamazsın sevdiğime değil mi? Çünkü sevme alameti değil bu sevmeme alametidir.

İşte ezanlar 'Allahu ekber' sedaları sizi çağırıyor. Siz 'Bu kadar nimetin borcunu nasıl ödeyeceğim?' diye düşünürken; işte ezanlar sizi çağırıyor gitmezsen lisan-ı hâlin ile 'Gelmiyorum! Çağırma beni!' demiş oluyorsun doğru mu? Bak dilin bunu söylemiyor ama hâlin bunu söylüyor. Dışarıdan bakınca bu görünüyor.

Kur'an'da 80'den fazla yerde geçen namaz emri senin hiçe saydığın bir şeye dönüşmüş. 'Gelmiyorum!' 'Patronum beni çağırır, sabahın altısında uyanırım, sen beni çağırırsın sabah namazına kalkmam ben.'

Belki namaz kılmayanlar vardır aramızda, belki kendine 'Müslümanım' deyip de sabah namazına uyanmayanlar vardır. Zaten 'Müslüman namaz kılmıyor' diye bir şey olmaması lazım; Müslümanlığın alametidir namaz. Eğer kılmayan varsa iyi dinlesin, geçelim ikinci ikaza:

"Ey şikemperver nefsim! Acaba, hergün hergün ekmek yersin, su içersin, havayı teneffüs edersin; sana onlar usanç veriyor mu?"

Vermiyor. Madem vermiyor, senin kalbinin, ruhunun gıdası müzik değil namazdır! Ruhun gıdası müzik olsaydı cenazende darbuka çalarlardı. Sen Cenab-ı Hak ile irtibata geçersen ruhunu doyurabilirsin. Öyleyse, namaz ruhun gıdası ise... Madem ekmeği suyu bu kadar yiyorsun-içiyorsun, 'Daha elli sene var bunları yiyeceğim' diye düşünür müsün, düşünmezsin.

Aynı o şekilde de dünyanın meşgalesinin boğuculuğu altında bir teneffüs gibi olan namaz senin ruhunun gıdasıdır. Ruhunu aç bırakırsan üzülmeye mahkûmsun. Buhranlara, depresyona mahkûmsun. Asrın hastalığı değil mi depresyon; işte sebebi size.

Kardeşim namazda öyle bir lezzet var ki; ser seccadeni ya, şu an karar ver evine git ser seccadeni dön Rabbine, 'Allahu ekber' 'Ya Rabbi senden başka büyük yoktur,

sen tek büyüksün, en büyüksün' de dünyayı arkana at ve teslim ol. Göreceksin hakiki huzur namazdadır.

'Her şeyin ilacı zaman diyenler onu tersten okusun' demiş ya birisi. Namazdır her şeyin ilacı Cenab-ı Hak ile irtibat içerisindesin. 'Secdelerdeymiş aşk, bulmak alnıma düştü' diyor şair değil mi?

İşte arkadaşlar bu ikazlara ne kadar muhtacız. Gelelim bir diğer ikaza:

'Ey sersem nefsim! Acaba şu vazife-i ubûdiyet neticesiz midir? Ücreti az mıdır ki sana usanç veriyor? Halbuki bir adam sana birkaç para verse veyahut seni korkutsa, akşama kadar seni çalıştırır; ve fütursuz çalışırsın."

"Maaş alacağım" diye akşama kadar inim inim inliyor insanlar. Asgari ücret sekiz yüz küsur lira değil mi? Bu asgari ücret için adam didik didik uğraşıyor, çalışıyor. Kimisi madenlere, kimisi başka yerlere... Hayatını, kendini yoran bir hâle sokuyor. Ne için? Dünyalık bir para için.

Şimdi bu soruyu tekrar dinleyelim.

'Acaba şu vazife-i ubûdiyet neticesiz midir? Ücreti az mıdır ki sana usanç veriyor? Halbuki bir adam sana birkaç para verse veyahut seni korkutsa, akşama kadar seni çalıştırır; ve fütursuz çalışırsın.'

Şimdi biz bu durumda böyle fütursuz çalışıyoruz. Niye, çünkü sevmediklerinize katlanmazsanız, sevdiklerinize ulaşamazsınız. Zahmette rahmet vardır değil mi? Elbette büyük bir netice için çaba göstermek gerekir.

Cennet ucuz mu kardeşim soruyorum burada? Yat paşa gibi, keyfemayeşa, istediğini yap sonra cennet

talep et; oldu gülüm. Elbette âlemlerin sahibi senden talep ediyor. O emre itaat etmezsen onun da cezasını vadetmiş. Bir tarafta cennet mükâfatını gönlüne koymuş, bu kadar kolay kazanılacak; bir tarafta da cehennem var, namaz kılmazsan neticesiz de değil, cehennem de lüzumsuz değil.

Evet, cennet ucuz değil cehennem de lüzumsuz değil.

Gelelim bir diğer ikaza: *'Ey dünyaperest nefsim! Acaba ibadetteki füturun ve namazdaki kusurun meşâgıl-i dünyeviyenin kesretinden midir veyahut derd-i maişetin meşgalesiyle vakit bulamadığından mıdır?"*

Şimdiki cümle çok önemli:

'Acaba sırf dünya için mi yaratılmışsın ki bütün vaktini ona sarf ediyorsun?'

Biz dünya için mi yaratıldık, hayır.

Zariyat Suresi 56. ayet *'Ben cinleri ve insanları, ancak bana kulluk etsinler diye yarattım'* diyor Allah. Biz ne için yaratılmışız, en önemli ibadet namaz için. Biz namaz için yaratılmışız ya.

Kimisi diyor ki kalbim temiz. Peygamberinin kalbi kirli miydi de namaz kılıyordu? Hâşâ! Kimisi diyor ki iş yerinde izin verilmiyor. O işi bırakman lazım. Yoksa sen rızkını patronunun verdiğini mi zannediyorsun? O inandığın İslamiyet değildir, bilgin olsun. İslamiyet inancında rızkı veren Allah'tır. Hakikatte budur.

Şimdi bir örneğe gelelim ve nefsimize bir tokat daha indirelim.

'Eğer desen, 'Beni namazdan ve ibadetten alıkoyan ve fütur veren öyle lüzumsuz şeyler değil, belki derd-i maişetin zarurî işleridir.' Öyle ise, ben de sana derim ki:

Eğer yüz kuruş bir gündelikle çalışsan, sonra biri gelse, dese ki: 'Gel, on dakika kadar şurayı kaz; yüz lira kıymetinde bir pırlanta ve bir zümrüt bulacaksın.' Sen ona 'Yok, gelmem. Çünkü on kuruş gündeliğimden kesilecek, nafakam azalacak' desen, ne kadar divanece bir bahane olduğunu elbette bilirsin.'

Sana deniliyor ki şurada, kazarsan bir trilyon var sen diyorsun ki yok işimi bırakırsam yüz liradan olurum. Ne kadar divanece değil mi?

Her işin mutlaka bir ihtiyaç molası, bir kahve molası, bir yemek molası var mı? Bu da senin ruhunun molası, ruhunun teneffüsü işte; namaz...

Kardeşim her bir namaz yirmi dört altından bir altın... Yirmi dört altın yirmi dört saatimiz bir altını bu seccade sandığına, kumbarasına at ki ahirette aç ve yayan kalmayasın.

Evet, bu dersin neticesinde, buradan çıkarken bir karar verin ve deyin ki 'Ben bundan sonra namaza başlayacağım. Mademki Rabbimin emridir, mademki huzur bu kadar basit, karar veriyorum ve namaza başlıyorum.'"

***

Kısa bir çay arası ve soluk kesmeden kalbe nakış nakış işleyen derslere devam ederken, belirtmeden olmaz, o esnada 'Şeytan şok!' :)

Zehirli Bal

"Dinle ve bil ey aziz dostum... Sana bugün öyle bir ders gelecek ki Kur'an-ı Kerim'den, Kur'an eczanesinden, senin hastalığına öyle bir derman, öyle bir şifa var ki; benim pek çok yarama merhem oluyor hem de birkaç satır içerisinde. İnşaallah sizin de varsa yaranız, ki var gibi duruyorsunuz. Şimdi bu dertlerimize, yaralarımıza merhem sürecek bu ders. Ama hangi dertler, hangi yaralar? Biraz sonra göreceksiniz derdin mahiyeti farklı farklıdır.

Bazı dertler vardır, dünyevîdir, dünyalıktır. Bazı dertler vardır, uhrevîdir, ahirete yönelik ve ebedî olandır. Bazı dertler çok basit, bazı dertler çok küçüktür. Bazı dertler devasa dertlerdir. İlerleyen zamanlarda göreceğiz acaba bizim dertlerimiz küçük dertler mi, yoksa orta ölçekli veya dev bir dert mi? Bunları nasıl çözebiliriz? Ya da biz bu dertlerimizin boyutunun farkında mıyız acaba? Zaten insanın farkındalığı ölürse insan derdini de bilmez. Dermanını da bulamaz.

Akıllı bir insan, akıllı bir adam, oturup düşünür, der ki: 'Arkadaş, ben bu dünyada yaşıyorum ve keyif alıyorum. Bir şeyler yiyip-içiyorum, bunlar lezzetli ve hoşuma gidiyor. Arkadaşımla iki lafın belini kırıyorum lezzet alıyorum. Farklı eğlenceler deniyorum sürekli. Rollercoaster, adrenalin deniyorum. Paraşütle atlıyorum, kayakla kayıyorum, envai çeşit dünyevî lezzeti tadıyorum ve bu dünyayı sevmeye başladım. Çünkü lezzet alıyorum. Hatta nefes aldıkça lezzet alıyorum. Su içtikçe lezzet alıyorum.' Hele bir bahar gelsin. En depresif adam bile bahar geldiği zaman bundan zevk alıyor.

Görüldüğü üzere bu dünyada güzel şeyler var. Lezzet alıyoruz bazı şeylerden. Sevdiğimiz insanlar var. İnsanları seviyoruz, kurduğumuz bağları seviyoruz ve yavaş yavaş dünyaya bağlanmaya başlıyoruz. Ama bir şeyi fark etmemiz lazım: *'Zeval-i lezzet elemdir.'*

Ölüm diye bir hakikat var. Sadece sen de yok bu, dünyada da var. Dünya da gidiyor. Dünya da durmuyor. O da mahvolmaya, zeval olmaya giden fani bir binek. Sen bu dünyayı istiyordun ama. Bu dünya çok lezzetli gelmişti hani. Ama bu dünya gidecek. O zaman uzun vadeli plan yapmamamız lazım. Yapamayız. Akıllı adam işi değil bu. Dünyanın ömrü kısa olup süratle zeval ve guruba doğru gidiyor. Âdeta yokuş aşağı gider gibi hem de.

Zevalin elemiyle yani bir şeyin son bulmasının, yokluğa kavuşmasının elemiyle visalin lezzeti zeval

buluyor. Kavuşmanın lezzeti de zeval oluyor. Birlikteliğin lezzeti de zeval buluyor. Hep problem, hep sıkıntı... Dünyayı terk etmek için birinci sebep buymuş.

Dünyayı fiilen değil ama kalben terk etmek gerekir. Çünkü *'Dünyanın lezâizi zehirli bala benzer'* diyor Bediüzzaman. *'Lezzeti nisbetinde elemi de vardır.'*

Dünya âdeta bir üzüm yedirir bazen on, bazen yüz, bazen bin tane tokat vuruyor. Lezzetli bir şeyi tadayım diyorsun, hemen o lezzeti zehir eden bir şey çıkıyor. Dünya seni hiçbir zaman doyurmuyor. Sadece tadımlık olarak bir numune veriyor, doyamadan sofrayı kaldırıp götürüyor. Ve dünyanın lezzetleri, hangi lezzetler olursa olsun...

Adam diyor ki: 'Böyle sap sap takılıyoruz abi bu nedir ya? Bu ne hâl abi? Ya şu hayatın lezzetini biz de tadalım bir tane sevgili yapalım?' Sevgili yapıyor, ilk gün krallar gibi arkadaş ortamına giriyor. Sonra arızalar başlıyor.

Şimdi adam böyle havaya giriyor ama bir süre sonra ne oluyor? Kıskançlık elemi var: 'Kimdi o yanındaki, ne demek kuzenimdi, eski sevgilin nasıl sana mesaj atar.'

Derken karşılık görememe arızası başlıyor. 'Benim seni sevdiğim kadar sen beni sevmiyorsun' demeler başlıyor.

Tribal enfeksiyon başlar. Bakıyor ki trip var, her gün trip yiyor. Bakıyor bu lezzetli bir şey değilmiş. Her gün kıskançlık, her gün trip, her gün azarlanma, her gün böyle şeylerle karşılaşıyor. Bir de bakıyor önceden tek

başınaydı. Yemeği evde beleşe getirmeye çalışırdı. 'Makarna yerim bugün, yarın ekmek yerim, öbür gün gün kanepeyi kemiririm' böyle şeyleri hesaplıyordu, şimdi ne çıktı peki? Hesap ödeme ve git gide artan israf...

'Beyefendi siz ne alırdınız?' diye garson sorduğunda o garsonla göz göze gelip 'Ben bir çay alayım kardeşim' diyor. Çünkü karşı tarafın istekleri var, onun yemeğini ısmarlayacak. Adam bakıyor ki, 'Ya bir tane üzüm yiyeceğiz dedik ama o üzümün hesabına bin tane tokat yedik arkadaş. Ne belaymış ya!' diyor. Böylece bir lezzeti tadayım derken dünyada, görüyor ki içinde bir sürü elem var. Bu sefer ne diyorsun?

Diyorsun ki öyle bir diyar olacak ki, hiç trip olmayacak. Adam hayaller kuruyor hesap ödeme olmayacak.

Kimisi diyor ki adamın derdi başka, sabah erken kalkma olmayacak böyle bir dünya düşünüyorum. Öbürü de diyor ki: 'Keşke bu dünyada lavaboya gitme ihtiyacı olmasaydı.' Veya işe gitme, sınav derdi olmasaydı...

Herkes böyle şeyleri birleştirdiği zaman, kalbimizdeki istek ortaya çıkıyor. Biz hiç bir problemle karşılaşmak istemiyoruz. Ama bu dünyada ne var? Hep problem var. İllaki problem var. Adamın her şeyi olsa, hiç tanımadığı Dubai'deki amcasından miras kalsa, bu sefer bakıyor ki o kalbini tatmin etmiyor, yine ruhu boşlukta, yine elem veriyor, yine ızdırap veriyor. Ya arkadaş bu denklemde problem var. Nasıl çözeceğiz bu problemi?

Kardeşim sen duymadın mı? Bu dünyanın tarzı bu herkesle nişanlanır ama kimseyle evlenmez. Gönül eğlendirir sonra da paçavra gibi atar seni bir çukura.

Nasıl kurtulabilirim dünyanın terk edişinden?

Bir çağrıya cevap vererek...

Allah bizi çağırıyor. Allah bizi cennetine çağırıyor. Cenab-ı Hakk, âlemlerin Rabbi bizi ebedî saadete davet ediyor. "'Kulum' diyor. 'Yapman gereken çok basit bir şey. Sana yirmi dört saat veren ben, zaten vaktin sahibi olan ben, o bir saati senden geri istiyorum. Ta ki o bir saati geri verirsen sana ebedî saatler vereceğim. Ebedî saatler içinde ebedî saadetler vereceğim.'

Bu anlaşmayı kim geri çevirebilir ki? Allah bizi cennetine davet ediyor. Allah ezanlarla, namazlarla bizi cennetine davet ediyor. Namaz kılmayan insan, ezanı duyup da secdeye koşmayan insan o cennet davetiyesini yırtıyor.

Zaten yirmi dört saati veren Allah bir saatini geri istiyor namazla. Zaten o veriyor, bu nasıl bir cömertlik. Cenab-ı Allah'ın fazl-u keremi o kadar çok ki, insana zaten emanet vermiş bu malı, mülkü, bu gözü, kulağı, bu kadar cihazatı... Zaten Allah bize emanet etti. Böylelikle Allah verdiği emaneti satın alıyor.

Düşünsene kardeşim ben sana çıkartıp saatimi veriyorum. Şu yüzüğü sana emanet veriyorum, emaneten verdim. 'Kardeşim bu sende emanet dursun' dedim. Şimdi senden satın alıyorum. Zaten benimdi değil mi? Ne kadar cömerttim.

Ya da sana on trilyon veriyorum ve zaten bana ait olan emaneti satın alıyorum. Bu Cenab-ı Hakk'ın verdiği keremin, fazlın, nimetin, ihsanın, ikramın yanında denizde damla bile olmaz.

Allah sana ebedî bir saadet vadediyor. Zaten onun olan yirmi dört saatten birisini ona verirsen, ne mutlu. Şurayı kaçıran adam yanmaya müstahak değil mi? Allah bizi affetsin. Hepimizi affeder inşaallah. Kusurlarımız çok fazla ama şu anlaşmaya bari uyalım. Mükemmel bir anlaşma değil mi? Eğer insan o malı temellük edip Allah'a satmazsa büyük bir belaya düşer.

Peki, Allah'a satmamak nasıl olur? Mesela göz Allah'ın bir malıdır. Harama bakarsan hırsızlamış oluyorsun. Eğer Kur'an okursan ve haramdan korursan o gözü ne oluyor? Allah'a satmış oluyorsun. Şu kârlı ticarete bak. Zaten Allah'ındı senden satın aldı. Ne verdi karşılığında? Cennet. Cennette istediğin kadar bak. Helalin olacak. Bir sürü nimet serecek Cenab-ı Allah ayağının altına. Ama şu dünyada fani, kısa, geçici olan zaman diliminde, isyankâr olmamanı, sabırlı olmanı istiyor. Bakalım kul olabilecek misin sen de?

'Ben de varım mı diyorsun?'

'Benim aslında ihtiyacım yok.' mu diyorsun bir terbiye ediciye, bir ilaha?

İyi o zaman. Kendini cehennemden koruyabiliyorsan istediğin ilahlık davasını yap ama cehennemin 'Top10'u olan Firavun gibi, Nemrut gibiler bu iddiayla çıktılar. Burunları sürttü cehennemde azap görecekler.

Çünkü o malı uhdesine almış oluyor. Hâlbuki kudreti taahhüde kâfi gelmiyor, çünkü arkasına alırsa beli kırılır, eliyle tutarsa kaçar tutulmaz. En nihayet meccanen fena olur gider, yalnız günahları miras kalır.

Arkadaşlar ebedî, bâki elmaslar dururken, fani kırık şişe camlarına aldanmayın. Aldanmayalım, aldanmamaya çalışalım. Etrafımızda da aldanmayan bir çevre oluşturmak için elimizden geldiği kadar uğraşalım, çalışalım. *'Aldatan bizden değildir'* demiş Efendimiz (a.s.m.). Madem bu dersi yaptık. Aldanmayla ilgili peş peşe kafiye yaptım. Aldanan bizden değildir diyelim."

En Sevdiğiniz Şey?

"İnsan sevmek ister. İnsan kalbi sevmek ister. İnsan kalbi sevdiği şeyin devamını ister, devamlı sevmek ister. Güzel bir şey yaşadığımız zaman ya da başımıza güzel bir şey geldiği zaman o şey bitsin istemiyoruz. O yaşadığımız güzel hadiseden veya sevdiğimiz şeylerden ayrılmak istemiyoruz. O sevdiğimiz şeyler sürekli bizimle olsun istiyoruz. Fakat bir gerçek var ki, onun adı da ölüm.

Ölümle beraber maalesef sevdiğiniz ne kadar çok şey varsa dünyada hepsini terk edeceksiniz. Hepsiyle bir gün ayrılacaksınız ve ayrıldığınız zaman *'Zeval-i lezzet aynı elemdir'* sırrı ortaya çıkacak.

Yani bir lezzetin son bulması elem ve acı verir. Lezzetin büyüklüğü nispetinde çekilen acı da büyür. Mesela bir çocuğunuz olsa, o çocuk size çok büyük bir mutluluk verir. Belki dünyanın en mutlu insanlarından biri olursunuz; ama o çocuğun ölmesi dünyanın

en büyük acılarından biri hâline gelir bir anda. Evlat acısı belki de insan kalbinin tattığı en büyük acıdır.

Bu noktada sorunumuz şu: 'Bir lezzet son bulunca elem ve acı çekiyorsam ve ölüm gibi bütün lezzetleri sonlandıran bir hadise varsa o zaman bu dünyada gerçek mutluluk var mıdır? Bu dünyada eğer ölüm varsa ölümle beraber bütün lezzetler son bulup acı verecekse o zaman nasıl olur da ben lezzete ulaşabilirim?'

İşte insanın bütün hastalıklarına, bütün manevi kalp yaralarına tedavi olan, ruhun bütün dertlerine derman olan Kur'an eczanesinden; bu dehşetli hastalığımıza, kalbimizi ve ruhumuzu kanatan bu yaralarımıza da bir derman şöyle haykırıyor.

'Sizlere müjde! Mahbuplarınızdan nihayetsiz firakların yaralarını tedavi edip merhem süren bir Mahbub-u Bâkîniz var. Madem O var ve bâkidir; başkaları ne olursa olsun, merak çekmeyiniz. Belki o mahbuplarda sebeb-i muhabbetiniz olan hüsün ve ihsan, fazl ve kemâl, o Mahbub-u Bâkînin cilve-i cemâl-i bâkisinden çok perdelerden geçip, gayet zayıf bir gölgenin gölgesidir. Onların zevâlleri sizleri incitmesin. Çünkü onlar bir nevi âyinelerdir. Âyinelerin değişmesi, şâşaa-i cemâlin cilvesini tazeleştirir, güzelleştirir. Madem O var, herşey var.'

İşte derdimizin dermanı bu... Eğer sahip olduğumuz nimetlerin, sevdiğimiz şeylerin; mesela annemizin, çocuğumuzun ya da bir eşyamızın veya bir güzelliğin devam etmesini istiyorsak müracaat edeceğimiz

mecra yalnızca O'dur, bâki olan Allah'tır. Varlığı devam eden, sonsuz bir devamlılığa sahip olan bir tek Allah'tır. Allah'ın istemesi ve dilemesiyle her şey beka ve sonsuzluk kazanır. Öyleyse elimizi ona açıp ondan isteyelim ve kalbimizin yaralarını 'Ya Bâki, entel Bâki! Ya Bâki, entel Bâki!' diyerek saralım ve yaratılan her şeyi yaratandan ötürü sevelim."

***

Derken günlerden Salı; bir başka kardeş, Pazar günü kamerayı tutuyordu, şimdi hakikatin dellâlı olmuş. Bu adamlar şeytanı şok etmesin de, kim şok etsin! Bu adamlar bir başka!

Artık yavaş yavaş ekibi tanımaya başladım.

Ölüm Senin Peşindeyken Sen Neyin Peşindesin?

"İlk defa böyle bir tecrübe yaşadım. Bir yakınımı kaybettim. Babaannem vefat etti. Allah rahmet eylesin, siz de dua edin. Şimdi bu vesileyle aklıma bazı şeyler takıldı. Bunları gözden geçirme ve bazı şeylerin farkına varma süreci oldu benim için.

Bir insanın vefatı; bir insanın ömrünü tamamlaması... Her gün üç yüz-üç yüz elli bin insan el-mevtü hakkun (ölüm haktır) diyerek ve imza atarak; ben ölümsüz değilmişim diye tasdik ederek gidiyor bu âlemden. Bir gün o kişilerden birisi ben olacağım. Her gün üç yüz-üç yüz elli bin insan ölüyor; belki yarınki kafilede sen varsın! Aksini iddia edebilir misin? Edemem. Belki bir hafta sonra bir mezar taşının üzerinde adım yazacak ve terk edeceğim bu dünyayı. Acaba hazır mıyım buna? Acaba toprağın altına girip Cenab-ı Hakk'a hesap vermeye hazır mıyız? Bunu düşündüm.

Akıllı insan akıbetini düşünen insandır.

'Akıbetinden endişe etmeyenin, akıbetinden endişe edilir' diyor Hz. Ali, doğru mu? Ancak sonunu düşünen kahraman olur. 'Sonunu düşünmeyen kahraman olmaz' diyorlar ya asıl sonunu düşünen kahraman olur. Akıbetini düşünen kahraman olur.

Düşünün, hesap edin. Acaba bu yaşadığım yaşantı beni nereye götürecek, nereye ulaştıracak?

Size bir bölüm okuyacağım. Belki ihtiyarlar bundan daha çok hisse alacak bilemiyorum; belki de gençler, akıllı ve zeki gençler bundan daha çok hisse alacaklar.

'Bir zaman gençlik gecesinin uykusundan ihtiyarlık sabahıyla uyandığım vakit kendime baktım, vücudum kabir tarafına bir inişten koşar gibi gidiyor.'

'Gençlik gecesi' diyor Bediüzzaman. Niye? Gece olduğu zaman karanlık olur, etrafı göremezsin. Gençlikte belki akıl iptal olmuştur, hissiyatlar öne geçmiş, gençlik damarı değil mi akıldan önce hissiyatı dinler, gaflet uykusuna dalmış, gaflet karanlığı altında önünü göremiyor, etrafını göremiyor.

Önünde ne var? İhtiyarlık, bir kabir, bir haşir, bir ölüm onu bekliyor. Gençlik gecesinin uykusundan ihtiyarlık sabahıyla Cenab-ı Hak bunu sizin vücudunuza bırakmış. Nasıl? Beyazlı kardeşe bakalım mesela. Gençlik gecesinde saçları simsiyah, gece rengi; ihtiyarlık sabahında ne oluyor saçları beyazlaşmaya başlıyor.

'Niyazî-i Mısrî'nin:

Günde bir taşı bina-yı ömrümün düştü yere,
Can yatar gafil, binası oldu viran bîhaber.

dediği gibi, ruhumun hanesi olan cismimin de hergün bir taşı düşmekle yıpranıyor. Ve dünya ile beni kuvvetli bağlayan ümitlerim, emellerim kopmaya başladılar. Hadsiz dostlarımdan ve sevdiklerimden mufarakat zamanının yakınlaştığını hissettim. O mânevî ve çok derin ve devâsız görünen yaranın merhemini aradım, bulamadım. Yine Niyazî-i Mısrî gibi dedim ki:

Dil bekàsı, Hak fenâsı istedi mülk-ü tenim,
Bir devâsız derde düştüm, ah ki Lokman bîhaber.'

Yani benim kalbim bütün kuvvetiyle beka istediği hâlde cesedimin harâbiyeti, bozulması iktiza ediyor, gerektiriyor. Hekim-i Lokman'da çaresini bulamadığı dermansız bir derde düştü.

Kur'an'da *'Biz Lokmân'a hikmet verdik' diyor. (Lokmân Suresi, 12)* Lokman Hekim ne yapmış!

'Şükretmiş!'

Güzel ve enteresan, çalışmış. Hikmet sahibi ne yapmış biliyor musunuz arkadaşlar? Lokman Hekim ölümün devasını bulmuş. Bu da bir şükrün çeşididir. Şükrün çok çeşitleri var aslında. Aklın da şükrü hikmetli hareket etmektir. O da hikmetli hareket etmiş ne yapmış? Tam ölümün çaresini bulacakken bir anda bir fırtına çıkıyor; yapraklar uçuşuyor, nehirde kayboluyor.

İzin yok, diyor. Bu belki bir menkıbe belki hakikat ama arkadaşlar işte burada buna bir telmih bir hatırlatma yapılıyor. Ne diyor? Öyle bir devasız derde düştüm ki Hekim-i Lokman (Lokman Hekim) bile buna çare bulamıyor.

'O vakit birden merhamet-i İlâhiyenin lisanı, misali, timsali, dellâlı, mümessili olan Peygamber-i Zîşan Aleyhissalâtü Vesselâmın nuru ve şefaati ve beşere getirdiği hediye-i hidayeti, o dermansız, hadsiz zannettiğim yaraya güzel bir merhem ve tiryak oldu. Karanlıklı ye'simi, nurlu bir ricaya çevirdi.'

Allah Allah... Peygamber Efendimizin (a.s.m.) getirdiği hidayet hediyesi diyor. Benim bu ümitsizliğime –hani ölüyorum ya– birisi bir çare bulsun. Bak akıllı insan düşündükçe yani ben kendi seviyemi biliyorum. Ben vasat bir insanım. Düşündükçe ölüyorum diyorum, ya kabul etmek istemiyorum. Gideceğim. Bu gençlik, bu keyifle hareket etmek, keyfemayeşa, istediğini yapabilme, hepsi gidecek. Elinden alınıyor. Durduramıyorsun. Kalbinin her atışları, saatin her tik takları âdeta düşmek üzere gittiğin kabre attığın adımlardan çıkan ayak sesleri gibi... Durduramıyorsun. Ayakların oraya gidiyor; gitmek istemediğin yere götürüyor. Böyle bir çaresizlikte iken, Peygamber Efendimiz (a.s.m.) bir müjde getiriyor.

Ey insanlar sizlere müjde ölüm yokluk değil Allah'a iman ederseniz bu hidayet hediyesini alırsanız cennet davetiyesidir bu. Ebedî saadete çağırılıyorsunuz. Bu-

rada denendiğinizin mükâfatını alacaksınız. Böyle bir hediye galiba geri çevrilmez.

'O vakit birden merhamet-i İlâhiyenin lisanı, misali, timsali, dellâlı, mümessili olan Peygamber-i Zîşan Aleyhissalâtü Vesselâmın nuru ve şefaati ve beşere getirdiği hediye-i hidayeti, o dermansız, hadsiz zannettiğim yaraya güzel bir merhem ve tiryak oldu. Karanlıklı ye'simi, nurlu bir ricaya çevirdi.

Evet, ey benim gibi ihtiyarlığını hisseden muhterem ihtiyar ve ihtiyareler!'

Şimdi kardeşim diyecek ki ihtiyarlar diyor demek ki, ben dinlemeyeyim. Ne zaman öleceksin?

'Bilmiyorsun. Peki, yarın ölme ihtimalin, on sene sonra ölme ihtimalinle aynı mı?'

'Aynı. Peki, ihtiyar kime denir. Ömrünün sonuna yaklaşana denir. Sen ömrünün sonuna yaklaşmış olabilir misin? Kuvvetli muhtemel. 'Küllü âtin karîb!' (Her uzak şey yakındır). Fani olması sebebi ile buradan ne sonuç çıkar: Muhatapsın kardeşim dikkatle dinle.

'Biz gidiyoruz, aldanmakta faide yok. Gözümüzü kapamakla bizi burada durdurmazlar; sevkiyat var.'

Hani böyle saklanınca olmaz. Biz gidiyoruz saklanmakta fayda yok, kendimizi kandırmayalım gidiyoruz.

'Fakat gafletten ve kısmen de ehl-i dalâletten gelen zulümat evhamlarıyla bize firaklı ve karanlıklı görünen berzah memleketi, ahbapların mecmaıdır. Başta şefîimiz olan Habibullah Aleyhissalâtü Vesselâm ile bütün dostlarımıza kavuşmak âlemidir.'

Dostların buluşma yeridir.

Ölümü düşününce! Ya ben daha Instagram'da ne pozlar verecektim deme. Ölüme iştiyak duy. Mü'min ölümü duyunca üzülmez, sevinir. Niye senin en sevdiğin insan kim?

'Yok, söyleme onu, o değil. Kim?'

Peygamber Efendimizle (a.s.m.) görüşmek ve kavuşmak istemez miydin? Sana adınla hitap etsin. 'Gel kardeşim' desin. 'Aramda tas olsun istemiyorum. Kendi elimden Kevser şarabını içireceğim' desin istemez misin? 'Gel ebedî saadette Allah'ın kelamını Allah'ın Resulü olan ben, sana bildireyim' desin istemez miydin? Sana şöyle bir sarılsın onun kokusunu al, onun kalp ritmini duy onun samimiyetini hisset.

Sen köşedeki kardeşim istemez miydin? Dünyanın en büyük mülkü, mal varlığı bunun için hiçbir şey değil midir? Değiştirilmez mi? Allah Resulü'nden (a.s.m.) bahsediyorsunuz.

İşte kardeşim madem Allah Resulü'ne bu kadar müştaksın ve onu görmek istiyorsun, onu görmen için bir yol var. O yolda da ölüm var. Ölmen gerekiyor görmen için. İşte o dostla ahbapla buluşma âlemidir ahiret mezrası. O dostların buluşma iştiyakı?

Bakın Fûzûlî ne demiş:

Vaslını yâd eyledikçe ağlarım, ta nefes varsa kuru canımda feryat ederim.

İnsanın ruhu feryat ediyor. Ya Rasulullah (a.s.m.) seni hatırlatan Kâbe'yi görmek için bile canımı veririm.

Ya Rasulullah (a.s.m.) seni görmek için ayağına kapanmak için neler vermezdim. Tıpkı Habeş Meliki, Sultanı Necaşî'nin dediği gibi ona yetişseydim, bakın bunu bir kral söylüyor, ayakkabılarını giydirir, ayaklarını yıkardım. Hizmetkârı olurdum. Ayağının tozuna kurban olduğum bu Peygamber (a.s.m.) ile görüşmek için bir diyardır ahiret âlemi işte sana bundan güzel müjde var mı? İman insana bu müjdeyi veriyor kardeşim.

'Başta şefîimiz olan Habibullah Aleyhissalâtü Vesselâm ile bütün dostlarımıza kavuşmak âlemidir.

Evet, bin üç yüz elli senede, her sene üç yüz elli milyon insanların sultanı ve onların ruhlarının mürebbîsi ve akıllarının muallimi ve kalblerinin mahbubu ve her günde, es-sebebü ke'l-fâil sırrınca, bütün o ümmetinin işlediği hasenâtın bir misli, sahife-i hasenâtına ilâve edilen...' siz ne yaparsanız, ne namaz kıldın, ne oruç tuttun hepsi Efendimiz (a.s.m.) defter hasenatına yazılıyor. Sebep olan yapan gibidir sırınca. Buradan ne sonuç çıkartırsın?

Ben öyle şeyler yapmalıyım ki; öyle şeylere sebep olmalıyım ki, yani benim defteri hasenatıma yazılsın bir sürü şey. Mesela bir kişinin imanına vesile olmak, onun başkasına vesile olmasına da, seni de ortak eder. Onun kıldığı namazlara da, onun yaptığı ibadetlere de seni ortak eder. Niye, vesile olan sensin.

Allah Allah! Demek ki Çınaraltı'nda şimdiye kadar yüzlerce yüz yüze görüştüğümüz ateist, deist, Hıristiyan; Müslüman olan arkadaşların hepsi yazılıyor. Ve

internet üzerinden yüz binlerce insanın iman etmesine vesile olan Çınaraltı gençleri demek ki defteri hasenatı buraya ortak olmak müthiş bir kârmış, manevi anlamda.

Maddi anlamda tam fakirlik, ama manevi kâr var kardeşim. Müthiş bir ticaret ve binlerce namaza başlayanın, tesettüre girenin haddi hesabı yok. 'Essebebü kel fâil' bu demek.

İşte Efendimiz (a.s.m) defter-i hasenatına yazılıyor her bir hasenat.

'... ve şu kâinattaki makasıd-ı âliye-i İlâhiyenin medarı ve mevcudatın kıymetlerinin teâlîsinin sebebi olan o zât-ı Ahmediye Aleyhissalâtü Vesselâm, dünyaya geldiği dakikada 'Ümmetî, ümmetî' rivayet-i sahiha ile ve keşf-i sadıkla dediği gibi...'

Efendimiz böyle demiş. Doğduğu zaman 'Ümmeti ümmetî' demiş.

Acaba sen ne zaman 'Muhammedî, Muhammedî' diyeceksin. İşte İslam gençliğinden beklenen bu... O 'ümmeti' sedasına 'Muhammedi' diye cevap vermek. Hâlinle tavrınla...

'... mahşerde herkes 'Nefsî, nefsî' dediği zaman, yine 'Ümmetî, ümmetî' diyerek en kudsî ve en yüksek bir fedakârlıkla, yine şefaatiyle ümmetinin imdadına koşan bir zâtın gittiği âleme gidiyoruz. Ve o güneşin etrafında hadsiz asfiya ve evliya yıldızlarıyla ışıklanan öyle bir âleme gidiyoruz.

İşte o zâtın şefaati altına girip ve nurundan istifade etmenin ve zulümat-ı berzahiyeden kurtulmanın çaresi, sünnet-i seniyyeye ittibâdır.'

Kardeş 'aldanmakta fayda yok' dedi ya, 'gözümüzü kapamakla bizi burada durdurmazlar, sevkiyat var' dedi ya.

Başka var mı saçları ağaran abi siz de iyi dinleyin. Dikkatli dinleyin. Bakın belki belagatçe kuvvetli, güçlü sözler birazdan duyacaksınız. Ve de ne kadar derin manalar. O manalara inmeye çalışın. Kalbinizde hissetmeye çalışın. İsteyen gözünü kapatarak canlandırsın. Veya gözünüzü çok kapatmayın maazallah şeytan devreye girer. Uyutur sizi. Ama şu ifadelerdeki tatlılığa ve güzelliğe bakın belagat olarak çok yumuşak, kavl-i leyin ama âdeta mana kafama darbe vuruyor, tokmakla vuruyor ve nefsi tokatlıyor."

***

Her bir ders kalbimin bir yerini onarıyordu. Ama en çok etkilendiğim dersler ölümle ilgili olanlardı. Bir tanesi Salı günü ikinci olandı.

Akıllılık Testi

"İnsanlar genelde akıllı olduğunu iddia eder. Şimdi sorsam kimse 'Ben geri zekâlıyım' demez zaten. Herkes kendine sorsun, yeteri kadar akıllı mıyız gerçekten? Aklımızı kullanabiliyor muyuz? Akıllı olduğunu iddia ediyor muyuz?

Şimdi her insanda az-çok, zekâ seviyesi ne olursa olsun, IQ'su 0 ila 1 arasında gidip gelen adamlarda bile ben bunu gördüm. Gerçekten herkes çok akıllı olduğunu düşünür. Acaba ne kadar akıllıyız? Veya kime akıllı diyebiliriz? Ya da akıl nedir en başta?

Akıl iki şeyi bir araya getirebilen, bir sonuç çıkarabilen demektir. İnsanlar çok zeki olabilir ama herkes akıllı olmayabilir. Esas akıllı olan kimdir? Esas akıllı olan on dakika sonra veya bir saat sonra onun başına isabet edecek olan negatif şeylerden kendini kurtarabilecek hesap yapabilen kişiye denir, değil mi? Yani muhasebe yapabilen kişiye denir.

Şimdi bir örnek düşünelim: Bir kişi var, otobanın ortasında durmuş, karşısında da iki yüz kilometre hızında bir tır geliyor. O da geçmiş tırın karşısına öylece bakıyor.

Sen ne dersin bu kişiye? 'Kârını-zararını hesap edemiyor, aklını kaybetmiş herhâlde, akıbet hesabı yapamıyor.'

Şimdi soruyorum size. Kendini çok akıllı zanneden kişiler de bunu iyi dinlesinler. Bu muhasebeye kendilerini soksunlar. Acaba biz yarınımızı, bir hafta, bir ay ya da bir yıl sonramızı düşünüyor muyuz? Eğer düşünüyorsak, cevabımız evetse süreyi uzatalım.

On yıl sonramızı veya elli yıl sonrayı? Kardeşim akıbetin nedir senin? Karşıdan müthiş bir tehlike geliyorsa eğer ve sen bu tehlike karşısında hiçbir şey yapmıyorsan, kendini uyuşturmaya çalışıyorsan, birisi sana akıbetinden bahsettiğinde yani ölüm var dediğinde hiç bir şey yapmıyorsan...

'Ya susturun şunu yine bu mevzuları açıp da içimizi karartma' diyorsan, ben senin aklî melekelerin hakkında ne diyeyim? Ve ya sen söyle!

Sana akıllı diyebilir miyiz?

Daha önce de dediğimiz gibi, esas sonunu düşünen adam kahraman olacaktır. Çünkü bu sonun bir devamı var.

Yani sen kendini dünyayla uyuşturursan, sen kendini maddiyatla parayla sarhoş etsen veya bazı maddeler kullansan bu senin akıbetini değiştirmeyecek ki. Yani

ölüm katiyen gelecek; çünkü ölüm hak. Ölüm var. Ölümü öldüremezsin.

Her gün üç yüz-üç yüz elli bin arasında gidip-gelen ölü sayısı. Bu kadar insanın 'Ölüm haktır' cümlesinin altına imza atıp gitmesi, bize kati ders veriyor.

Şimdi acaba biz akıllı mıyız? Acaba akıbetimizin ne derece farkındayız ve buna göre kendimizi adapte ediyoruz ve ne kadar hazırlıklıyız? Belgelerimiz evraklarımız tam mı? Hani bir insan yurt dışına gidecek olsa ne yapar? Önce bir kontrol eder "Belgelerim tamam mı, pasaportum var mı? Acaba vize yerinde mi? Yurtdışı çıkış pulunu aldım mı? Vergilerim ödendi mi? Yurtdışına çıkmama herhangi bir engel var mı?" Bu akıbet hesabını akıllı olan yapar.

Şimdi akıllı insanlara bir hitap dinleyeceğiz beraber. Mesnevî-yi Nuriye'den, benim bayıldığım bir bölüm:

'İ'lem eyyühe'l-aziz!' Bil ey aziz dostum. İyi dinle. Aklı başında olan insan kim?

'Aklı başında olan insan, ne dünya umurundan kazandığına mesrur ve ne de kaybettiği şeye mahzun olmaz. Zira dünya durmuyor, gidiyor.'

Allah Allah... Acaba biz akıllı mıyız bu ifadelere göre? Aklı başında olan insan nedir? Bak ne diyor? Ne dünya umurundan kazandığına mesrur ne de kaybettiğine mahzun olmaz. Allah Allah... Biz kazandığımız şeylere böyle mesrur oluyor muyuz? Oluyoruz. Kaybettiğimiz şeylere mahzun oluyor muyuz? Oluyoruz.

Bizde bir problem mi var, acaba bu ifadeye göre? Öyle ise bunu doğrulamamız lazım. Devamında ne diyor?

'Zira dünya, durmuyor gidiyor.' Dünya ne oluyormuş? Durmuyor gidiyor. Dünyaya acaba gelen kaçıncı kafiledensin? Hani askerde öyle olur ya, 'tertip', 'falan dönem'. Dünya hesabıyla beraber bulunuyoruz burada beraber vazife görüyoruz. Acaba dünyaya kaçıncı kafile ile geldik? Her gün üç yüz-üç yüz elli bin insan geliyor. Bir o kadar insan gidiyor. Bir şehir nüfusu: Üç yüz elli bin insan. Yedi milyar insan var dünyada. Şu sirkülasyona bakar mısınız?

'Acaba yarın ölecek olan takribi üç yüz elli bin kişi içinde ben de var mıyım?' Dünya durmuyor gidiyor. Kandırma kendini. Gidiyoruz kardeşim. Ama bizde ne var? Bizde dünyaya kök salma çabası var. Var gücümüzle kendimizi bu dünyaya saplamaya çalışıyoruz. Sanki sanırsın hiç ölmeyecek, karbon fiber.

Sanki bu dünyaya kazık çakmışsın. Burada devam edeceksin. Böyle bir zannın var değil mi? Herkes kendine sorsun lütfen. Ama bir gerçek var kardeşim, kati bir gerçek, gideceksin. Kendini düşünmekte zorlanıyorsan sevdiklerini düşün. Kardeşim en sevdiğin insanlar ölecek biliyor musun? Ne gülüyorsun? Adam mutlu oldu. Ama hakikaten maşallah, niye biliyor musunuz? Önceki derslerimizi dinlemiş belki biliyor, belki bu hakikatleri okumuş. Ölümün yüzüne gülüyor. Helal olsun. Çünkü mü'minin nazarında ölüm bir ayrılış değil, bir son değil, bir başlangıç. Akıbet hesabı

yaptı hemen kardeşim dedi: 'Neden üzüleyim ki? Bütün insanların içinde en hususi olan insanların yanına gideceğim. Bütün sevdiklerimin gideceği yere gidiyorum niye üzüleyim, cennete çağırılıyorum, insan üzülür mü hiç? Vatan-ı aslime çağırılıyorum.'

Sen nerelisin kardeşim? Ankaralı mısın? Niye 'Ankaralıyım' dedin? Çünkü baban Ankara'da doğdu, onun babası da, onun babası da... Yani biz memleketimizi tayin ederken kendi ceddimize, nerede doğduklarına bakıyoruz. Nereden geldiklerine bakıyoruz. Ben 'Kafkasyalıyım' diyorum mesela. 'Dağıstanlıyım.' Kökenim orada...

Şimdi kardeşim. Şöyle bir hakikat var. Senin şimdi annen, baban, dedelerin Çorumlu... Onların da dedelerine baksan onlar da Çorum'da yaşamışlar. Daha geriye gidince bu iş kime dayanıyor?

Hz. Âdem'e. Nerede başladı onun yaşamı?

Cennette.

Şimdi kardeşim. Senin deden, ceddin nereliyse sen orayı hesaba katıp söylüyorsun: 'Ben şuralıyım, şuradan geldi benim dedem.'

Eh kardeşim senin deden Hz. Âdem. Nereden gelmiş? Cennetten. O hâlde sen cennetliksin inşaallah.

Esas mesele neydi? Vatanımıza geri dönmek...

Allah bizi cennetine çağırıyor. Sen oraya aitsin kardeşim. Eğer insan ismine layık olabilirsen seni oraya alacak Cenab-ı Hakk.

Akıbet hesabı sizin yarınınızı şekillendiren şeydir. Bugün attığın adım yarın varacağın yeri belirler. Öyleyse

adımını öyle at ki, o adımlar seni vatanına, yani cennete kavuştursun.

İşte akıllı insan bu hesabı yapar. Dünya ile ahiret arasındaki meseleyi anlar. Bak Bediüzzaman ne diyordu:

'Aklı başında olan insan, ne dünya umurundan kazandığına mesrur ve ne de kaybettiği şeye mahzun olmaz. Zira dünya durmuyor, gidiyor.'

Ben de gideceğim bugün veya yarın ne fark eder kardeşim. On dakika sonra öleceğim.

Şu an ölen birileri var mıdır? Şimdi bu adamlar on dakika önce öleceğini düşünüyorlar mıydı? Aklına gelir miydi? Belki senin de on dakika sonra öleceğin şu an aklına gelmiyor.

Demek ki ben her an ölecek gibi çalışmalıyım, hazır olmalıyım. Bir sefer fazla 'lâ ilâhe illâllah' desem ahirette faydası olacak. Yaptığım her hareket mana kazandı şu an.

'... dünya durmuyor gidiyor. Öyleyse ahirette seni kurtaracak bir eserin olmadığı takdirde fani dünyada bıraktığın eserlere de kıymet verme' diyor Bediüzzaman. Ne kadar mükemmel bir cümle değil mi? Bakın tekrar söylüyorum:

'Âhirette seni kurtaracak bir eserin olmadığı takdirde, fâni dünyada bıraktığın eserlere de kıymet verme' diyor.

Yani seni ahirette kurtaracak hiçbir şeyin yok. Sen geçici olan yerlere yatırım yapmışsın. Pikniğe gidiyorsun pikniğe gittiğin yerde belki üç saat duracaksın ama bütün altınını götürüp oraya boşaltıyorsun. Sana ne

derler? Düşünsene cumhuriyet altını takıyor çimenlere. Bu akıllı adamın yapacağı bir şey değil. Akıllı adam daimi kalacağı yere yatırım yapar.

Bu teşbihti, teşbihte hata olmaz. Hakikate çevirelim: Bizim esas kalacağımız yer ahiretse yatırımlarımızı oraya yapmalıyız. Elbette bu dünyaya çalışmalıyız ama bu dünya ahiretin bir tarlasıdır. Sonsuz gideceğin yere esas hazırlan. Ama biz ne yapmışız? Adam doğduğundan beri çalışıyor; çalışıyor niye? Araba alacağım, ev alacağım, eş alacağım, beş çocuk yapacağım, beş tane daha yapacağım. Hırs, sürekli dünyaya yatırım.

Bir adam düşünün: Bu adam ölürken üç tane çocuğu var olsun. Yatağının başında yalvarıyorlar, 'Baba ne olursun şehadet getir, öleceksin.' Adam 'Altınlarım, altınlarım' diyerek ölüyor biliyor musun?

Nasıl yaşarsan öyle ölürsün. Nasıl ölürsen öyle diriltilirsin. Kardeşim ebedî bir hayat karşında. Akıllı mısın acaba? Akıbet hesabı yapıyor musun?

'Zira dünya durmuyor, gidiyor. İnsan da beraber gidiyor. Sen de yolcusun.'

Yolcu musun, yolcusun? Bir kafiledeyiz ve gidiyoruz kardeşim. Nereye? Sonsuz âleme. Oraya hazırlanalım. İnanmıyor musun?

'Bak, ihtiyarlık şafağı, kulakların üstünde tulû etmiştir.'

Şu edebî ifadeye bakar mısınız? İhtiyarlığın güneşi kulakların üzerinden üstünden doğmaya başlamış. Saçların ağarmaya başlıyor.

'Başının yarısından fazlası beyaz kefene sarılmış' saçların beyazlaşmasını beyaz bir kefene sarılmak gibi düşündürüyor adama.

'Vücudunda tavattun etmeye niyet eden hastalıklar ölümün keşif kollarıdır.'

Bir ordu bir yere gitmeden önce kim gider? Keşif kolları gider. O keşif kollarını, akıncıları görünce ne dersin? 'Eyvah ordu geliyor.' Şimdi hastalıklar geliyor mu vücuda? İşte hastalıklar ölümün keşif kolları kardeşim. Demek ki ölümün ordusu geliyor. Hazırlan!

'Maahaza ebedî ömrün önündedir. O ömr-ü bâkide göreceğin rahat ve lezzet, ancak bu fânî ömürde sa'y ve çalışmalarına bağlıdır.'

Şimdi biraz önce bahsettiğim yolculuğa çıkıyoruz. Tamam mı, hazır mısınız? Belki bu ay hiç düşünmediniz. Belki bu hafta hiç düşünmediniz. Belki bugün hiç düşünmediniz. Ama gideceğiniz yeri bir anlatalım. Zihnimizde canlanmaz. Tasavvur etmemiz zor. Ama en azından bir düşünelim mahşer âlemini, bir bakalım. "Mahşer konuşmaları" bunun aslında tiyatrosunu yapmak lazım sonra da sinemasını çekmek lazım.

Bak mahşerde insanlar konuşuyor. Kendinizi hayalen oraya götürmeye çalışın. Hesabı bekliyorsunuz. Milyarlarca insanla beraber Rabbinizle yüzleşmeyi ve sonra ebedî saadete veya ebedî azap diyarına gitmeyi bekliyorsunuz. 'Acaba cennete gitmeden önce cehenneme uğrayacak mıyım? Böyle bir tehlike var mı?'

Ateşin sıcaklığını hiç test ettiniz mi elinizle? Çakmak yedi yüz-sekiz yüz derece. İki yüz bin derecelik bir cehennem seni bekliyor. Ve azabın her çeşidi, açlık, susuzluk... Böyle bir âlem... Buraya gitmemek için, bu riski hayatından çıkartmak için akıllıysan çalışman gerekmez mi? Nasıl bir risk alıyorsun? Neyle oynadığının farkında mısın?

Esas ateşle oynamak budur. Kardeşim hiçbir işini riske bırakmaman lazım. O yüzden en akıllı insanlar Allah dostlarıdır. Sonra onların yanındaki insanlardır. En akıllı insan odur, çünkü esas yatırımı yapıyor. Bak bazısı ne diyor?

'Keşke namaz kılanlardan olsaydım.'

'Eyvah ne kötü bir akıbet beni bekliyor.'

'Keşke malımı Allah yolunda harcasaydım.'

'Keşke haram yemeseydim ne geçti elime. Eyvah!'

'Keşke yalan söylemeseydim. Yazık.'

Bir başkasının sesi işitiliyor:

'Keşke gıybet etmeseydim.'

'Gitti güzelim sevaplar.'

'Keşke Rabbime zaman ayırsaydım.'

'Keşke lüzumsuz şeylerle uğraşacağıma ahirete yatırım yapsaydım.'

Hepinizin günahları vardır tahmin ediyorum. Bazen bir namahreme bakıyorsunuz. Bazen bir yalan... Bazen bir gıybet sizi yakalayıveriyor. Ahireti kaybetmeye yönelik hamleleriniz var. Öyleyse mahşere bir gidin kendinizin oradaki çaresizliğine keşkelerle dolu

pişmanlığınıza bir bakın ve aklınız varsa hesabınızı yapın ona göre adım atın.

Evet kardeşim. Maalesef boş işlerle uğraşıyoruz. Maalesef, maalesef bu boş işler üzerine yatırım yapıyoruz ve dünyada kalıcı olmaya çalışıyoruz. Ama dünya durmuyor gidiyor.

'Senin o ömrü bakiden hiç haberin yok. Ölüm sekeratı seni uyandırmadan evvel uyan!'

Mükemmel bir sarsılış değil mi?

Ölüm sekeratı; ölümden önce insan can verirken insanın kendinden geçtiği son hâli...

Belki ailesinden birilerini kaybeden vardır. Ben yakın zamanda babaannemi kaybettim. Allah cümle ölmüşlerimize rahmet eylesin ve günahlarını affetsin. O hâlimizi bir düşünelim arkadaşlar.

Can çıkıyor. Artık son aşamadasın. İmtihan bitmiş ve yaptığın hatalar karşında. Yapmadığın hayırlar gözünün önünde... Eyvahlar, yazıklar, keşkelerle dolusun. Bir şans daha istiyorsun. Ama verilmiyor. İşte kardeşim sana bir şans daha verilmiş gibisin. Belki bir gün sonra öleceksin. Belki on gün sonra...

Çınaraltı'nda bir kardeşimiz kanserdi. Kanseri yendi, Cenab-ı Hak şifa verdi. Öyle mübarek ki Çınaraltı açıldığı gün Cenab-ı Hak ona iman nasip etti; Çınaraltı'yla beraber elhamdülillah. Geldi Risalelerle tanıştı. 'Hastalar Risalesi'ni aldı. Sonra kanser olduğunu öğrenmiş.

Biz bir yıl görmedik arkadaşı. Bir yıl sonra geldi dedi ki: 'Çınaraltı'nın açıldığı gün bana rahmet oldu

ben Hastalar Risalesi'ni aldım ve manevi olarak iyileştim.' 'Sürekli bunu okudum. Binlerce defa... Ve çok hastaya okuttum, onlar da şifasını buldu. Ruh hâlleri değişti. Artık ebedî âlemleri bekler oldular.' Ve kardeşi bir görseniz nurdan parlıyor, bembeyaz.

Allah rahmet eylesin kardeşimize. Birkaç hafta sonra tekrar bu sefer başka bir sebepten ötürü Hakk'ın rahmetine yürüdü. Biz hiç beklemiyorduk kurtuldu falan diyorduk.

Böyle çevremizde insanları sürekli kaybediyoruz. Vefat ediyorlar. Bir gün insan ölümün duvarına başını toslayacak. İşte biz de diyoruz ki: 'O ölümün duvarına toslamadan evvel uyan kardeşim!' Şöyle kalbini bir sekerata sok. *'İza zülzileti'l-ardu zilzâlehâ'* ayetindeki gibi bir deprem kalbine girsin ve o içinden nurlar dışarıya fışkırsın.

İşte kardeşim ebedî hayat önünde uyanmak istersen, sen bilirsin."

***

En çok şey öğrendiğim sohbetlerden biri de Perşembe günüydü. Hem ekip çok kafadar hem de tarz çok lezzetliydi. İlk ders de benim aradığım konuydu: Ölüm. :)

İlahi Dünya Sen Adamı Öldürürsün!

"Bu salondaki herkes ölecek. Sohbete böyle başlamak istemezdim ama bir hakikati, bir gerçeği sizinle paylaşmak istiyorum. Arkadaşlar yakın bir zaman sonra öleceksiniz. 'Külli âtin karîb'...

Külli âtin karîb ne demek peki? Her uzak olan şey esasında yakındır. Ankebut Suresi'nde geçen de bir ayet var: *'Her nefis ölümü tadacaktır.'*

Madem kısa bir zaman sonra öleceğiz. Öyleyse bazı gerçekleri kulak ardı etmemek gerekir.

Bizler nefis sahipleri olarak bu ölümü tadacağız. Geçenlerde İslam'dan uzak yaşayan bir tane teyze mezarlığın girişinde bu ayet yazıyor diye, 'O ne çirkin bir laf indirin onu moralimizi bozuyor' demiş. Ayet o laf değil, haddini bil! O da belki ölmüştür değil mi?

Ya arkadaşlar herkes bir gün istesin istemesin, Müslüman olsun, ateist olsun, Hıristiyan olsun, Yahudi olsun

hiç fark etmez; bütün insanlar olarak hepimizin ortak meselesidir bu. Öleceğiz ölüm bizim için haktır. Bazılarımız önce bazılarımız sonra vefat edecek.

Bakın burada sohbetimize katılan arkadaşlar için de bakıyorum birkaçının aile fertlerinden vefat edenler var, bazılarınızın yok. Ama bir süre sonra aile fertlerinden bazılarını kaybedeceksiniz, bu kati bir gerçektir. Belki sizler ailenizden önce o diyarlara gideceksiniz, ölümden sonraki hayatı keşfe çıkacaksınız.

Bakın Allah'ı inkâr, ateizm insana hiçbir şey vermiyor. Ölümden sonraki hayat için hiçbir çözüm üretmiyor. Tam bir çözümsüzlük sunuyor ve hatta ispat ettiğimiz kati hükme göre de maalesef Allah'ı inkâr ebedî cehennem demek.

Bakın siz Müslümanlar olarak, Allah'ın varlığına inananlar olarak aile fertlerinizden birilerini kaybedeceksiniz. Ben sıkça internet üzerinden Çınaraltı'na ve bize yöneltilen mesajlara cevap verirken bununla karşılaşıyorum. Aile fertlerinden bazılarını kaybeden insanlar yani bunu siz uzak görmeyin. Çünkü bu başa geliyor. İllaki insan ya evladını ya babasını toprağa veriyor. Bazen dedeler, torunu ve evladını toprağa veriyor. Cenab-ı Hak ölümün bile hayırlısını versin diye dua etmek lazım. Âmin.

Bazen hatta yakın bir zamanda hatta şöyle söyleyeyim dün aldığım bir mesajda bir teyzemiz eşini kaybetmiş, daha taze dolayısıyla dedim ki bu meseleyi bir ele alalım. Çünkü ölüm hakikati bilinmezse, özellikle

de mü'minlere bakan yönü bilinmezse çok acı veriyor. İnsanları isyana sonra da intihara sevk edebiliyor. İnsanlar kendi hayatlarını sonlandırabiliyorlar, kendilerine zarar verebiliyorlar sevdiklerini kaybedince, neden? Belki bir daha görüşemeyeceğim düşüncesiyle, belki daha önce aktardım mı bilmiyorum. Bir mesaj gelmişti. Canımı çok acıttı. Bir kardeşimiz kendi kardeşi için bir feryat etti.

Zübeyir Gündüzalp şu manada bir sözü var ki çok anlam ifade ediyor: 'Her üzüntü ve keder karşısında kalpten bir parça kopacak olsaydı, bir gencin imansız gitmesi karşısında kalbim atom bombası gibi parçalanacaktı.'

Bu basit bir hadise değil, ahirete iman ciddi manada kuvvetli olmazsa insan ölümün hakikatini bilemezse ne olur biliyor musun? İntihar eder.

Olay şöyle ki: Bir grup genç arabayla trafik kazası geçiriyorlar. Sizlerle yaşıt on yedi-on sekiz yaşında gençler bunlar. Trafik kazasında bir kardeş en samimi, canım ciğerim dediği dostlarını kaybediyor ve vücutları belki de paramparça oluyor. Sonra bu arabada bulunan çocuklardan birisinin sevgilisi, kız arkadaşı ertesi gün 'Bir daha onunla görüşemeyeceğim' diye intihar ediyor.

İşte ahirete iman bu kadar büyük, bu kadar önemli bir mesele. Ve bunun zafiyeti çok tehlikeli. Bu kişiler için dua edelim Cenab-ı Hak mekânlarını cennet etsin. Allah'tan onlara rahmet diliyoruz. Ailelerine de

Cenab-ı Hak sabır versin. Ama ölüm hakikati böyle bir gerçek ve siz de bir gün karşılaşacaksınız. Dolayısıyla ölümün yüzüne gülmeniz için, merdane kabre bakmanız için Bediüzzaman'ın tabiriyle 'erkekçe' ölümün yüzüne gülüp 'kabir benden ne talep eder' diye ona sormanız için bu çok önemli dersi ele almamız lazım.

Acaba bu ölümün hakikatini nedir? Bakın Bediüzzaman Hazretleri ölümün bir nimet olduğunu tarif ediyor. Biliyorsunuzdur belki. Birinci Mektup'ta ikinci sual de geçiyor bu bölüm. Ölüm nimetinin pek çok hikmeti var ama ben onlardan sadece bir tanesini ele alacağım, onun üstünden gideceğiz ve dersimizi bitireceğiz. Hani sözün güzelliği kısalığındadır o yüzden uzatmadan bitireceğim.

'... mevt, vazife-i hayattan bir terhistir.'

En başta bunu bir bilelim. Ölüm yani vefat hadisesi, hayat vazifesinden, hayat yükünden terhis olmaktır. Bir adam askere gidiyor bir vazife alıyor değil mi? O vazifenin yükünü düşünün, askere gidenler bunu çok iyi bilir. O asker terhis olacağı zaman üzülüp böyle 'ah vah' eder ağlar mı? Yoksa memleketine bayram sevinciyle mi gider? Koşarak gider.

Şimdi vazifeyi hayattan terhis edilen bir insan ölüme neden üzülerek gitsin? Vatan-i asline gidiyorsun. Mü'min isen eğer seni bir cennet bekliyor. Ebedî bir saadet bekliyor. Niye üzülesin, mü'min için bu hayattan daha güzel bir hayata geçiştir ölüm? İman vesikasını aldıysan ama... İsyan etmemek şartıyla daha güzel bir

hayata gidiyorsun ve vatan-ı aslına yine dönüyorsun.

Hz. Âdem'in (a.s.) memleketine gidiyorsun. İnsan 'Nerelisin?' diye sordukları zaman babasının, dedesinin vatanını söyler. Âdem babamız da cennetli olduğuna göre biz de cennetliğiz inşaallah.

Bir, vazife-i hayattan terhis, koy bunu kenara. İki bir paydostur. Çalışan insanlar çok iyi bilir hatta en iyi onlar bilir. Akşam beş-altı gibi 'paydos' dedikleri anda ağlamaya başlayan var mı? Hatta tam tersi, neredeyse oynayacak adam, oynaya oynaya gidiyor... Yani paydosu alınca insan mutlu olur.

Bu hayatta gerçekten pek çok yüklerle mukayyet olduğumuz için, pek çok kayıt altında olduğumuz için bu hayat ağır bir yüktür. Ve mü'min için paydos denilmesi ölümün gelmesi demektir. Ölüm geldiği zaman 'Paydos, artık senin üstünde yükümlülükler yok. Artık ebedî saadete gidebilirsin.'

Cenab-ı Hak buyuracak 'İşte buyur cennetime, senin için hazır ettiğim ebedî saadet diyarına gir ve orada *'Hâlidîne fiha ebedâ'* ebediyen kalacaksın.' Hiç sıkılmak, üzülmek yok böyle bir diyar. Ya insan ölümün yüzüne gülüyor âdeta, ölümü seviyor yani ölümü sevdiren sohbet ölümü, sevdiren bir ders Bediüzzaman'ın aktardığı.

Devam edelim bir *tebdil-i mekândır*. Yani insan tebdil-i mekân yaptığı zaman, yani mekân değiştirdiği zaman ne kadar mutlu oluyor. Gün içinde evde bulun, sonra sıkıl sıkıl sonra Çınaraltı'na bir geliyorsun... Tebdil-i mekânlardan en güzellerinden birisine geliyorsun.

Burada ferahlıyorsun, 'Elhamdülillah ne güzel bir yer diyorsun. Tebdil-i mekân eden adam üzülür mü? Ölüm bir tebdil-i mekândır işte. Bir diyardan, bir âlemden diğerine geçiş... İnsan hiç üzülür mü?

Devam edelim bir *tahvil-i vücuttur* yani vücut değişikliğidir. Mesela bir bakıyorsun ki adam araba kazası geçirmiş. Amcamın kolu bir tarafta, bacağı bir tarafta, kafası farklı yerlerde. 'Ya...' diyorsun. 'Adam trafik kazasında beynini kaybetti kabre beyinsiz olarak mı gitti yani! :) Münker-Nekir sorsa cevap verebilecek mi?'

Bazısı böyle zannediyor. Hayır, kardeşim o bir elbiseydi. Allah'tan o elbise yırtılmadan önce abi içinden çıktı Azrail (a.s.) onu çıkarttı merak etme ona başka bir elbise verdi sen üzülme. Evet bu cismimiz bir kıyafettir. Ruhumuzun kıyafeti. Bir insanın bir kazada kolu kopsa benliğinden eksilmez ruhundan eksilmez, elbisesinden eksilir.

Eğer bir insan kaza geçirip de azaları tahrip gördüyse bizim sandığımız gibi bir negatif tablo olmayabilir. Hele mü'min ise canı acımadan hiç hissetmeden geçebilir o aşamayı. Hele de şehit ise... Öldüğünü bile bilmiyor, devam ediyor. Belki şu an aramızda böyle insanlar vardır yani şehit de öldüğünü bilmiyor. Ben şimdi söyleyince biraz ayıktım.

Devam edelim ölümün başka güzellikleri de var: *Hayat-ı bâkiyeye* bir davettir. Sultan-ı ezel ve ebedin sarayına davet ediliyorsun. Saraya gideceğiz ya, insan üzülür mü? Her türlü eğlencenin sonsuz kat güzeli var

orada. Sevdiklerimiz oraya gitti. Hiç üzülmeyin sevdiklerimiz orada Allah'ın izniyle.

Bizim akrabalarımızdan veya evliyalardan, sevdiklerimizden pek çoğu oradalar... Veya en başta en sevdiğimiz, canımızdan çok sevdiğimiz Efendimiz (a.s.m.) orada, o diyarda. İşte o saraya davet ediliyorsun.

İnsan hiç gitmeme gibi bir şeyi aklından geçirir mi? Koşarak gider. Efendimiz ile görüşeceksin. Efendimiz ile görüşmek istiyor musun? Onun için ölmen lazım işte.

Ölüm bir mebdedir. Bakın inanmayan insanlar ölümü son olarak görürler. Yokluk, hiçlik olarak görürler. Ama Kur'an bize müjdeler veriyor: Ölüm bir son değil, bir başlangıçtır. Bir hayat-ı bakiyenin, sonsuz bir hayatın mukaddimesidir.

Ölüm bir son değil ki. Ölüm aslında ebedî bir saadetin başlangıcıdır. Buna katiyen ispatlayan Risale-i Nur'daki 'Onuncu Söz'den okunan derslerden ve 'Onuncu Söz'den ahiretin, haşrin ispatına dair yaptığımız sohbetlerden anlaşılıyor ki: Nasıl bu gecenin yarını, yarının da sabahı var; nasıl ki kışın arkasında bir bahar var, aynen öyle de ölümün arkasında da bir ahiret vardır.

Buna katiyen iman ediyoruz. İman etmesek zaten Müslüman olamazdık. Madem katiyen iman ediyorsun niye üzülesin? O zaman üzülme; çünkü mü'min isen Allah'ın izniyle ebedî bir saadet bekliyor seni.

Bunu bir örnekle Bediüzzaman Hazretleri aktarıyor ben de size aktaracağım. Mesela bir bitkiyi, bir çiçeği,

bir gülü düşünelim. Bir gülün tohumunu aldık toprağa ektik tahtayı. Dar bir âleme konan bu tohum zahiren çirkinleşir, bozulur, çürür ve ölür; ama onun ölmesi, çürümesi, onun bozulması, kokuşması, etrafında bazı şeylerin oluşmasıyla beraber bu dar âlemden geniş bir âleme çıkabildi. O çirkinleşmiş vaziyeti bir gül suretine değişti, ne kadar güzelleşti ve cansızdı farkındaysanız. Cansız bir tahta, cansız atomlardan oluşmuş. O tohum toprağın altına konuldu ve hayat mertebesi yükseldi. Gül mertebesine çıktı. Canlandı, güzelleşti, kokusu harika bir kokuya dönüştü ve hakeza.

Bu çekirdeğin toprağın altında ölmesi, ölmesiyle beraber geniş bir âleme çıkması tebdil-i mekân, tahvil-i vücut... Bunların hepsini barındırıyor. Bir başlangıç, daha yüksek bir hayata geçiş, hayat standartlarının artması... İşte aynen o şekilde mü'minin kalbindeki iman çekirdeğini toprağın altına gömünce bir şecere-i tuba oluyor. Bir cennet ağacına dönüşüyor, meyve veriyor. Ve hayat mertebesi yükseliyor. Ve yaşam kalitesi artıyor. Ve dar bir âlemden geniş bir âleme çıkıyor.

Hani insan ölmek istemiyor ya. Bunu anne karnındaki bebeğe benzetiyorlar. Anne karnındaki bebeğe deniliyor ki: 'Sen daha geniş bir âleme gideceksin, burayı terk edeceksin.' 'Hayır' diyor ağlıyor, istemiyor. 'Ben burada mutluyum, bakın karnımdan besleniyorum.' Ona deniliyor ki: 'Daha geniş, daha güzeli, daha ferah bir âlem var, oraya gönderileceksin, bundan kaçışın yok. Ağlama, sızlama orayı kabullen, oraya gideceksin. Aziz olarak

git.' Bebek bundan mutsuz terk etmek istemiyor. Bebek itiraz ediyor, inkâr ediyor hatta. Ona deniliyor ki: 'Bak bu elin, ayağın, bu kaşın, bu gözün, burnun, bu kulağın burada hiçbir işine yaradı mı? Yaramadı. Sendeki bu cihazat gideceğin âlem içindir.'

Aynen o şekilde de çevir senaryoyu insana deniliyor ki: 'Öyle bir geniş bir diyara, geniş bir âleme gideceksin.' Gitmek istemiyor hatta inkâra başlıyor. 'Kardeşim orada seni daha güzel bir âlem bekliyor. İnanmak mı istiyorsun bak kendindeki cihazata, bu dünyada kullanmadığın cihazlar var. Ebedî yaşamak, ebedî genç kalmak... Bunun gibi envai çeşit.'

Mesela toprağın altında koşmak, suyun altında yüzmek ama ıslanmamak, istediğin kadar uçmak... Böyle envai çeşit istekler var sende, cihazlar var; ama kullanmıyorsun. Demek ki ebedî bir âlem var, o ebedî âleme işarettir, bunları orada kullanacaksın. Bu cihazat oraya ait.

Ahirete gitmek istemeyen, nazlanan, ölümden korkan, çekinen ve ölümden tedirgin olan mü'mine bu müjdeleri verdikten sonra bir müjde daha verelim bitirelim:

'... ticaret ve memuriyet için, mühim vazifelerle bu dâr-ı imtihan olan dünyaya gönderilen insanlar, ticaretlerini yapıp, vazifelerini bitirip ve hizmetlerini itmam ettikten sonra, yine onları gönderen Hâlık-ı Zülcelâllerine dönecekler ve Mevlâ-yı Kerîmlerine kavuşacaklar. Yani, bu dâr-ı fâniden gidip dâr-ı bâkide huzur-u Kibriyâya müşerref olacaklar.'

Bediüzzaman böyle aktarıyor. Yani bu dâr-ı fâniden gidip dâr-ı bâkide fani âlemi, sonu olan âlemi terk edeceğiz. Hiç kimsenin ölmediği, hiç kimsenin terk etmediği ebedî bir beraberlik, ebedî bir birliktelik, ebedî bir saadetin olduğu bir diyar...

Kimi seviyordun Bediüzzaman Hazretlerini mi, Mevlana'yı mı, Yunus Emre'yi mi, Musab bin Ümeyr'i mi, Hazreti Ebu Bekir'i mi?

Hz. Âdem'le konuşmak mı istiyordun? Hz. Nuh'la konuşmak mı istiyordun? Hz. Yunus'un başından geçen hikâyeyi bir de ondan dinlemek ister miydin? Hz. Yusuf'un güzelliğini merak ediyor muydun? Hz. İbrahim'le konuşmak ister miydin, nasıl Kâbe'yi inşa etmiş? Nasıl ateşe atılmış ve ne hissetmiş ateşe atıldığında ister miydin, onlardan dinlemek?

Nebiler Serveri fahr-i âlem Efendimiz (a.s.m.) ile görüşmek, onun kokusunu almak, onunla dertleşmek, onunla en ince meseleleri konuşmak, ondan ders dinlemek ister miydin? Ona sarılmak, elini öpmek ister miydin?

Ölmen gerekiyor. Çünkü O ve onlar o âlemde. Oraya gitmenin, onlarla görüşmenin, bunları yapmanın tek çaresi ahiret âlemlerine gitmekten geçer. Yeter ki biz kaybetmeyelim o diyarı. Onlarla görüşebilmemiz için dar-ı saadet olan cennete gidebilelim. Buna layık olalım ve tövbe edelim ki Cenab-ı Hak günahlarımızı affetsin, mani şeylerden Allah bizi korusun.

Evet, hepsini bir kenara koyalım bizi kim yarattı? Bütün bu gördüğünüz güzellikleri, güzellik namına ne

gördüyseniz, ne bildiyseniz, ne kadar sevdiğiniz şey varsa hepsinin kaynağı olan sonsuz Cemal sahibi Hazret-i Allah ile; sizi yaratan Zat ile görüşmek istemez miydiniz?

İşte, O'nunla görüşmenin tek ihtimali var. Yeter ki o ölüm davetiyle gelen cennet davetini kaçırmayın. Azrail gelene kadar hazır olun. İşte *'Mevlâ-yı Kerim'lerine kavuşacaklar yani bu dâr-ı fâniden gidip dâr-ı bâkide huzur-u Kibriya'ya müşerref olacaklar.*

Yani, esbab dağdağasından ve vesâitin karanlık perdelerinden kurtulup, dünyanın yorucu yüklerinden sıyrılmak anlamında; yok karın doyurmakmış, yok insanları geçindirmekmiş, herkese iyi davranmakmış, kendini muhafaza etmekmiş; şeytanla uğraş, nefisle uğraş... Bu yüklerden kurtulup bu dâr-ı fâniden gidip dâr-ı bâkide huzur-u Kibriyâya müşerref olacaklar. *Rabb-i Rahîmlerine, makarr-ı saltanat-ı ebedîsinde perdesiz kavuşacaklar. Doğrudan doğruya, herkes, kendi Hâlıkı ve Mâbudu ve Rabbi ve Seyyidi ve Mâlik'i kim olduğunu bilecek ve bulacaklar.*

İnşaallah Allah bize de o diyara gitmeyi nasip etsin.

'İşte, şu kelime, bütün müjdelerin fevkinde şöyle müjde eder ve der ki:

Ey insan! Bilir misin nereye gidiyorsun ve nereye sevk olunuyorsun? Otuz İkinci Sözün âhirinde denildiği gibi, dünyanın bin sene mes'udâne hayatı, bir saat hayatına mukàbil gelmeyen Cennet hayatının; ve o Cennet hayatının dahi bin senesi, bir saat rüyet-i

cemâline mukàbil gelmeyen bir Cemîl-i Zülcelâlin daire-i rahmetine ve mertebe-i huzuruna gidiyorsun.

İnsanın gidesi geliyor bir an önce.

Müptelâ ve meftun ve müştak olduğunuz mecazî mahbuplarda ve bütün mevcudat-ı dünyeviyedeki hüsün ve cemâl, Onun cilve-i cemâlinin ve hüsn-ü esmâsının bir nevi gölgesi; ve bütün Cennet, bütün letâfetiyle, bir cilve-i rahmeti; ve bütün iştiyaklar ve muhabbetler ve incizaplar ve câzibeler, bir lem'a-i muhabbeti olan bir Mâbud-u Lemyezelin, bir Mahbub-u Lâyezâlin daire-i huzuruna gidiyorsunuz. Ve ziyafetgâh-ı ebedîsi olan Cennete çağırılıyorsunuz. Öyle ise, kabir kapısına ağlayarak değil, gülerek giriniz.

Allah sizi cennete çağırıyor. Yeter ki bu ezanlarla gönderilen davetiyeleri yırtmayın kardeşim ve tekbir ile onunla buluşun. Ebedî saadete inşaallah dâhil olun."

***

Diğer okunan yerde ise kâinattaki en önemli meseleyi anlatıyordu. Benim bugüne kadar ıskaladığım mesele...

Başımıza Açılan Dava

"Sokaklarda dolaşsanız, insanlara sorsanız 'en büyük meseleniz nedir?' diye veya neyi en büyük mesele yapmışlar, kendi aralarında neyi konuşuyorlar, diye bir kulak vereseniz; birileri futbol diyebilir, birileri para diyebilir. Aşk mevzuları olabilir ya da sınav mevzuları olabilir. Ama ekseriyetle, arkadaşlar bir araya geldikleri zaman kendilerine münasip 'karşı cins' bulma meselesini konuşurlar. Bunu ele alırlar ve en büyük mesele buymuş gibi saatlerce konuşurlar.

Veya bir kahveye uğradığınız zaman ne konuşuyor büyüklerimiz orada genelde; sürekli geniş meseleler değil mi? Siyaset mesela... Sanki devleti kurtaracak, sanki ülkeyi kurtaracak değil mi?

Geniş bir konuya değineceğiz. Siz de kendi kalbinize böyle âdeta bir kese gibi elinizi daldıracaksınız. Ya benim kalbimde ne var böyle hani ayakkabınıza taş girer de yoklarsınız ya kalbinizde böyle bir taş oturmuş

sanki. En büyük meselenizmiş gibi algılatıyor. Acaba o mu, bu akşam bunun testini yapalım.

Şimdi okuyacağım bölüm Bediüzzaman Hazretlerinin Risale-i Nur Külliyatından. Ama bu bölümü nasıl ki O kendi nefsine yazmış biz de istifade etmek istiyorsak kendimize dinlemeliyiz. Bu bir Kur'an tefsiridir. Kur'an'ın manalarını, iman hakikatlerini tefsir eder. Öyleyse bizim buna ihtiyacımız var mı, yok mu dinlemeden karar veremeyiz. O zaman bu konuyu çok iyi dinleyelim:

'... Bir zaman bana hizmet eden kardeşlerim tarafından sual edildi ki:

'Küre-i arzı herc ü merce getiren ve İslâm mukadderatıyla alâkadar olan bu dehşetli Harb-i Umumîden...'

Yani bu İkinci Dünya Savaşı, yeryüzünü herc ü merce getiriyormuş. Kaç milyon insan ölmüş bu savaşta. Sayılar farklı farklı ama bakıyorsun elli milyondan fazla insan... Ya da ülkeler inanılmaz yıkımlara, nüfus kırımlarına ve eziyetlere uğramış; genç, ihtiyar, masum demeden milyonlarca insanın canına mal olmuş. Geride kalanların başlarına da fevkalade musallat olmuş bu savaş, binlerce insan acı ve ızdırap çekmiş, doğru mu?

Savaşın etkisini düşünün biraz. Dolaylı etkileri daha da çoktur savaşın. Yani insanlar sürekli yokluk ve acı çekiyor. Böyle bir ortam var ve bunlar kimler? Bakıyorsun İngilizler, Fransızlar Avrupa'nın en büyük ülkeleri sadece bu kadar mı? Hayır, Asya'nın en büyük

ülkeleri... Amerika kıtasının en büyük ülkeleri birbirine girmiş. Bütün dünya birbiriyle savaştığı için buna 'Dünya Savaşı' denmiş. Beşerin gördüğü en büyük yıkımdır. Tabii bunun manevi sebepleri ayrı; ama şimdi bakmanız gereken konu şu: Biz gündelik yaşantımızda en büyük meselemizi ne sanıyoruz?

Mesela Beşiktaşlılar, Fenerbahçeliler, Galatasaraylılar, Trabzonsporlular vs... Şimdi GS-FB derbisinden örnek verebiliriz. O gün ne oluyor, manşetlere bakınca görürsünüz. Normalde manşetler bir ülkenin ahvalinden haber vermesi lazım gelen şeylerden oluşur, doğru mu? Manşetlere bir bakıyorsun 'Bugün hayat durdu.' 'FB İle GS maç yapıyor.' Her sene yapmıyor mu zaten? İşte yılda bir defa bakıyorsun ki en büyük hadise buymuş gibi haber yapılıyor. Ya da gündelik hayatımıza etki eden bir magazinsel olay büyük bir hadiseymiş gibi konuşuluyor.

Şimdi düşünün İkinci Dünya Savaşı olmuş, ülkeler birbirine giriyor. Amerika, Rusya'ya oradan Japonya başka birine vs... Herkes birbirine giriyor bütün dünya savaşıyor. Öyle bir savaş düşünün ki her tarafta var. Amerika bunun içinde, bütün ülkeler savaşıyor. Milyonlarca insanın hayatı tehlikede değil mi? Şimdi bu kadar külli bir hadise. Şu an olsa; haberler radyo programından verilse burada bir kişiyi sohbete getireceğimi zannetmiyorum. :)

Burada yüz elli-iki yüz adam varsa eğer birkaç tane belki fedakâr birileri kalır sanırım. Sizi yoklayayım dedim, 'Yok abi olur mu?' diye itiraz edersiniz diye

düşünmüştüm ama kimse karşı çıkmadığına göre herkes radyoya koşacak demek ki! :)

Şaka bir yana, herkes bununla ilgilenir değil mi? Bu insanlığın normal hâli gibi duruyor. O zaman da böyleymiş işte.

Yeryüzünü hercümerce getiren bir hadise var. İslam mukadderatıyla alakadar, İslam ülkelerinin başında da tehlike var. Bu kadar büyük bir Harbi Umumî'yi elli gün yani iki aya yakın zamandır (Hatta not düşülmüş bu bölüm yazılırken yedi sene geçmesine rağmen sormuyorsun, merak etmiyorsun) Bediüzzaman Hazretleri hiç sormamış.

'Ne oldu İngilizler yendi mi, kaç kaç durum?' 'İngilizler kaçtı mı o bombardımandan?' 'Bilmem Fransızlara bir işgal oldu mu?' Herkes gün gün takip ediyor ama o hiç sormamış. Bütün memleketin ilgilendiği bir hadiseyle hiç ilgilenmiyor.

Bu kadar mümtaz bir şahsiyet ilgilenmiyor ya bunun sebebini insan merak ediyor. 'Niye ilgilenmiyorsunuz hocam, bizim ilgilenmemizde bir hata mı var?'

Bakın cevabı enteresan ne diyorlar:

'Halbuki bir kısım mütedeyyin ve âlim insanlar, cemaati ve camii bırakıp radyo dinlemeye koşuyorlar.'

Bugün bilmiyorum bir Trabzonspor maçı olsa Trabzon'da hocalar hâlâ vaaz verir mi? O kadar ufak bir meselede bile insanlar hemen işini gücünü unutabiliyor, bu kadar büyük bir savaş var, hocalar cemaati ve camiyi bırakıyormuş, radyoyu dinlemek için. Ezan

okumuyormuş müezzin, düşünsenize nasıl bir hâl var, nasıl bir âlem var acaba...

'Acaba bundan daha büyük bir hadise mi var? Veya onunla meşgul olmanın zararı mı var?' dediler.

Cevaben dedim ki:

Ömür sermayesi pek azdır; lüzumlu işler pek çoktur.'

Şu cümle yeterli bence... Niye gitmiyormuş Bediüzzaman anladınız mı, niye ilgilenmiyormuş bu hadiselerle? Çünkü ömür sermayesi çok az, lüzumlu işler çok fazla:

'Birbiri içinde müteda̲hil dâireler gibi, her insanın kalb ve mide dairesinden ve ceset ve hane dairesinden, mahalle ve şehir dairesinden ve vatan ve memleket dairesinden ve küre-i arz ve nev-i beşer dairesinden tut, tâ zîhayat ve dünya dairesine kadar, birbiri içinde daireler var.'

Yani insanı ilgilendiren daireler nelerdir? Elbette memleket ilgilendirir ama birinci planda en dar daire kendisi, kendi hayatı... Ondan sonrası ailesi, bir geniş şehri, memleketi derken en geniş dairede ne var dünya var.

'Herbir dairede, herbir insanın bir nevi vazifesi bulunabilir. Fakat en küçük dairede en büyük ve ehemmiyetli ve daimi vazife var. Ve en büyük dâirede en küçük ve muvakkat arasıra vazife bulunabilir. Bu kıyasla, küçüklük ve büyüklük makûsen mütenasip vazifeler bulunabilir.'

Yani doğru orantılı değil, ters orantılı. Geniş dairede olan o mesele o kadar dar bir mesele ki bizi ilgilendirmeyen bir mesele gibi yani. Küçük bir mesele...

Dar dairedeki mesele de en büyük meseledir. En geniş dairedekiler seni ne kadar ilgilendirebilir ki; buna rağmen insan, *'Fakat büyük dairenin câzibedarlığı cihetiyle küçük dairedeki lüzumlu ve ehemmiyetli hizmeti bıraktırıp lüzumsuz, mâlâyani ve âfâkî işlerle meşgul eder. Sermaye-i hayatını boş yerde imha eder. O kıymettar ömrünü kıymetsiz şeylerde öldürür.'*

Kaç kere geliyoruz bu dünyaya, birincisi senin sermayen çok az doğru mu? O İkinci Dünya Savaşı'nı yaşayan çoğu insan öldü bir şekilde. Kimisi bombayla, kimisi eceliyle bak bir şeyi fark ettiriyor.

Herkes ölecek zaten. Ha aynı anda, ha sırayla... Önemli olan şu elindeki sermayeyi ne kadar kaldığını bilmediğin şu sermayeyi iyi değerlendirmen.

'Ve bazen bu harp boğuşmalarını merakla takip eden, bir tarafa kalben taraftar olur. Onun zulümlerini hoş görür, zulmüne şerik olur.'

Zulme rıza zulüm... Şimdi sen kalben diyorsun, 'İyi oldu şu Yahudilere, yaktı Hitler...' diyorsun; ama bilmiyorsun ki onun masum olanlarına yaptığı iş Allah'ın hoşuna gitmiyor ve bu bir zulümdür. Diğer işleri de Cenab-ı Hak değerlendirecek. Sen ona ortak oluyorsun. İşte bak bu kalbi taraftarlık ne kadar tehlikeli değil mi? Özellikle zulmün olduğu yerde hemen bir taraftarlık, hemen bir fanatiklik... Böylelikle zulmüne ortak oluyorsun.

'Birinci noktaya cevap ise: Evet, bu Cihan Harbinden daha büyük bir hadise ve bu zemin yüzündeki hâkimiyet-i âmme dâvâsından daha ehemmiyetli bir dâvâ, herkesin ve bilhassa Müslümanların başına öyle bir hadise ve öyle bir dâvâ açılmış ki...'

Bakın başımıza öyle bir dava açılmış ki dehşetli bir dava... Yani hiçbir işi gücü olmayan hayatını lüzumsuz, bad-ı heva, boş geçiren bir adamı bir tarafa koyun; bir de bu adam için ikinci bir kader senaryosu oluşturalım: Başına milyon dolarlık bir dava açıldığını düşün... Birinci de yattığı gibi oturup dizi-film izlediği gibi davranır mı, lüzumsuz şeylerle ilgilenir mi? İlgilenmez. İşi gücü bırakır değil mi? Çünkü başına müthiş bir tehlike yaklaşıyor.

İşte bakın ne diyor Bediüzzaman: *'...her adam, eğer Alman ve İngiliz kadar kuvveti ve serveti olsa ve aklı da varsa, o tek dâvâyı kazanmak için bilâtereddüt sarf edecek.'*

Yani bütün mal varlığını bu davayı kazanmak için vermen lazım. Nasıl bir dava bu? Sonsuzu kazanacağın bir dava... Sonsuz saadet... Cenneti kazanacağın ya da kaybedeceğin bir dava... En büyük mesele başına kalmış. Senin bunu halletmek en büyük meselen değil mi? Mesela adamın çocuğu hastalanıyor, adam arabasını satıyor. Yani der mi hiç arabamızda dursun, demez değil mi? En büyük meselesi budur o işi halletmesi lazım.

Sizin başınıza en büyük tehlike öyle ya da böyle geçecek; yani niye buraya yatırım yapasın ki.

Melekler demiş: 'Ya şu insanın işine şaşılır, ölmek üzere dünyaya gelirler, yıkılmak üzere binalar dikiyorlar.'

Ne kadar ilginç; pikniğe gidiyorsun eve yapman gereken yatırımları, paranı, tadilatları gidiyorsun piknikteki araziye savuruyorsun. Senin olmayan bir yere...

Aynı o mantıkla getir dünyaya bak. Öyle yapmıyor muyuz? Siz de çok iyi biliyorsunuz ki bu hayatı terk edeceğiz, gideceğiz. Geride hiçbir şey kalmayacak. İşte en büyük mesele bu!

İngiliz ve Alman kadar servetiniz bulunsa bu davaya harcamanız lazım ama bir şartla: Aklı da varsa. Bu yüzden herkes İngiliz-Alman kadar serveti var ama harcamıyor, çünkü akıl noktasında sıkıntı var. Çünkü fark edememiş tehlikeyi adam. Hâlâ daha dünyanın peşinden koşuyor. Hiçbir zaman yakalayamayacak, gölgesini kovalamak gibi bir hâl... Böyle bir ahmaklık, enteresan...

'Eğer iman vesikasını sağlam elde etmezse kaybedecek. Ve bu asırda, maddiyyunluk tâunuyla çoklar o dâvâsını kaybediyor. Hattâ bir ehl-i keşif ve tahkik, bir yerde kırk ve fiyattan yalnız birkaç tanesi kazandığını sekeratta müşahede etmiş; ötekiler kaybetmişler.'

Nasıl bilirdiniz, iyi bilirdik. Tamam, o zaman iyiymiş, 'Arkamdan da iki Yasin okudular mı tamam!' 'Abi ben demek ki Kur'an okumayı bilen bir çocuk yetiştireyim yeter.' O yüzden Kur'an kursuna götürüyor baba geriye de dönüp bakmıyor. Evine bağlıyor interneti odasına da sokuyor, kapıyı da çocuk kilitliyor. İçeride ne yaptığını kimse bilmiyor.

Bu adam gerçekten de dediği gibi ödevlerini yapıyor olabilir, gerçekten ders çalışıyor olabilir ama bir tehlike var. Ahiretini kaybetmesine vesile olacak tehlikeler. Yani burada siz de pis pis güldüğünüze göre gençler olarak mutlaka siz de o tehlikeye maruz kaldınız. Bu hayatın bir gerçeği maalesef... Ahiretinizi kaybetmek üzere, kaybettirilmek üzere bize yapılıyor, biz de maruz kaldıkça belki o kabre kaybeden kırk da otuz dokuzuncu olma riskimiz var.

'Acaba bu kaybettiği dâvânın yerini, bütün dünya saltanatı o adama verilse doldurabilir mi?' nefsinize gönderin bu soruları, kaybetsen kim toparlayacak seni? Sana tek bir şans veriliyor o da bu hatta. Onu da git şampiyonlar ligi rekorlarını incele diye vermedi Allah sana bu hayatı.

'İngilizler, Almanları yendi mi acaba?' düşün diye vermedi Allah sana bu hayatı. Magazinleri öğren diye vermedi Allah, ahireti kazan diye verdi. Şimdi senin karşında öğrendin ki dehşetli bir dava açılmış, büyük bir tehlike sana yaklaşıyor. Eğer bütün varını-yoğunu bu davayı kazanmak yolunda harcamadıysan burada anlatılana göre yeterli akla sahip değilsin demektir.

Bir dava varsa bir dava vekiline de ihtiyaç vardır. *'O büyük dâvâyı yüzde doksanına kazandıran ve yirmi senede yirmi bin adama o dâvânın kazancının vesikası ve senedi ve beratı olan iman-ı tahkikîyi eline veren ve Kur'ân-ı Hakîmin mu'cize-i mâneviyesinden neş'et edip çıkan ve bu zamanın birinci bir dâvâ vekili*

bulunan Risale-i Nur'dur' demek avukat tutmak isteyen onu elinde tutsa yeter. Denemesi bedava.

Aksini iddia eden varsa açsın kardeşim okusun on dört kitaptan oluşan bu külliyatı.

Hadi okuyamadın tamam bir tanesini aç oku.

Eğer milyonlarca insanın imanını kurtaran, binlerce insan ateistken onun vesilesiyle iman eden, imanı zayıfken imanını kurtaran, dünyanın her tarafında elliden fazla dile çevrilip kendini bu kadar kişiye okutan bir esere milyonların aksine bir şey söyleyebilirsen seni dinleriz.

Ama buradan hodri meydan, oku kardeşim. Zaten okuyunca sen de otomatikman kendindeki inkişafı göreceksin. Bu başımıza yaklaşan büyük tehlikeden ancak böyle bir dava vekiliyle kurtulabileceğini göreceksin. Kur'an eczanesinin asrımıza bakan hastalara uygun ürettiği devaların Risale i Nur'da çok kolay bulunduğunu göreceksin."

***

Cuma günü erken saatte yapılan sohbete de katıldım. Bunu tıpçı bir kardeş yapıyordu. Hepsinin kendine has bir değerlendirme şekli vardı ama hepsinden bir şeyler almaya çalışıyordum.

Biri Bizi Gözetliyor

"Gözünü açıp etrafına bakan, kâinatın her yerinde hikmetle tasarruf eden bir İlah'ı görüyor, yani görmesi gerekir. İnsafla bakan ve aklı sönmemiş bir insan etrafına baktığı zaman etrafında icraatlarını gördüğü Zat'ın yani yaratıcının hikmetle iş yaptığını görür. Evet, bilim de bunu söylüyor ki hiçbir şey abes değildir.

Madem yaratıcı hikmet sahibidir elbette hikmet sahibi olan bir Zat abesle iştigal etmez. Yani O'nun emirlerine itaat edenlere mükâfatı ve isyan edenlere cezası olması O'nun hikmetinin gereğidir.

Bakıyoruz ki, bu dünyada Hitler de ölüyor, Hitlerin zulüm ettiği mazlum da ölüyor. Bu dünyada zalim olarak gördüğünüz kim varsa bakıyorsunuz bir ceza görmeden toprağın altına girdi; mazluma bakıyoruz mükâfatını aldı mı? Almadı.

İtaat edenlere bakıyoruz hiç gördünüz mü 'Al abi ikindinin ücreti' diyen birini? Böyle bir şey yok değil

mi? Kimse mükâfat da almıyor iyiliklerinden dolayı. Öyle ise demek ki bir ahiret var. Elbette kâinatı son derece hikmetle yaratan ve kendini sonsuz hikmet sahibi olarak bize bildiren Zat, insanı bu kadar yüksek teçhizatla yaratıp sonra hiçliğe atmaz; bu kadar mahlûkattan ve hayvandan üstün yaratmasına rağmen insanı yok etmez, böyle sonsuz bir arzuyla yaratıp da o sonsuz ihtiyacını ona vermeden adem karanlıklarına atmaz.

Evet, arkadaşlar nasıl ki mideyi yaratan Zat midenin içindeki açlığın karşılığı olarak rızkı yaratıyor, değil mi? Midedeki açlık o zaman neyin delaleti, işareti oluyor? Dışarıdaki rızkın değil mi?

Mide acıkınca diyor ki âdeta dışarıda rızık var. Bu buna işaret eder, delalet eder. Aynen o şekilde de insanın kalp midesi, insanın manevi kalbindeki sonsuz olan sonsuz gençlik arzusu, sonsuz yaşama isteği, iştahı sonsuz bir gençlik diyarının göstergesidir.

Nasıl ki bu gecenin gündüzü var, nasıl ki her kışın baharı var, nasıl ki her baharda Cenab-ı Hak kâinat üzerinde yüz binlerce türden yaratıyor –sadece türden bahsediyorum– bu türün milyonlarca belki milyarlarca ferdi var.

Mesela yüz binlerce türden bir tanesi insan ve insanın da milyarlarca ferdi var. Evet, arkadaşlar bu kadar ferdi var. :)

Mesela bitkilere bakalım. Bu bitkiler kışın ölüyorlar, baharda tekrar diriliyorlar. İşte yüz binlerce haşri

yüz binlerce yıldır yapan Zat elbette bu dünyanın ölümünü de ahirette doğum olarak düzeltecektir. Böyle bir akide insana neler katar peki? İnsanın hayatına öyle şeyler katar ki bunun tarifi yok. Mesela sosyal hayattaki katkıları... Bugün bunları ele alalım.

Sosyal hayatta ahirete imanın ne gibi katkıları var? Bugün bunları belirtelim ki iman edenle iman etmeyenin farkı görünsün. İman eden nasıl manevi bir cennet yaşıyor bu dünyada. Gideceği ebedî saadetin iz düşümünü, lezzetini, manevi cenneti hissediyor âdeta. Diğeri de gideceği cehennemin manevi ızdırabını hissediyor değil mi? Her günahın içinde o günahın verdiği bir elem, bir sıkıntı var. Hele bir de ahirete inanmıyorsa bir bakıyorsun ruhunda bir boşluk oluşuyor. Bu dünya iyice bir tatsızlaşıyor.

Peki, katkıları ne? Bakın ben katkıları okurken siz de şunu düşünün. 'Dokuzuncu Şuâ'dan bir bölüm. Bu katkıları 'Ahiret yoktur, Allah yoktur' diyen insanlar kimlerin elinden neleri alıyor bunları görsünler. Nasıl bir vicdansızlık yaptıklarını görsünler. Siz de bunu düşünün.

'Âhiret akîdesi, hayat-ı içtimaiye ve şahsiye-i insaniyenin üssü'l-esası ve saadetinin ve kemâlâtının esasatı olduğuna, yüzer delillerinden bir mikyas olarak yalnız dört tanesine işaret edeceğiz...'

Şimdi sosyal hayatı oluşturan farklı insan gruplarından üç-dört tanesini ele alacağız. Ben okuyabildiğim kadar okuyacağım:

'Nev-i beşerin hemen yarısını teşkil eden çocuklar...'

Çocukların çabuk müteessir olabilecek hâlleri var. Şimdi bir çocuğun arkadaşı ölse; mesela Suriye'deki bir çocuğun arkadaşı ölse... Zaten şu an da bir çocuğun pek çok arkadaşı ölüyor, bunu gören bir çocuk onu yetiştiren anne-babası tarafından şöyle bir şey ona telkin edilse ne yapar:

'Anne-baba arkadaşım öldü.'

'Yavrum senin arkadaşın ebediyen yok oldu. Bir daha görüşemeyeceksin. Çünkü bizler öldüğümüz zaman yok oluruz, toprak oluruz, gübre oluruz.'

Çocuk ne yapar? İsyan eder. Yaşamak istemiyorum böyle bir hayatı der. Böyle bir çocuk büyüdüğü zaman nasıl bir zehir olur topluma, nasıl bir dinamit olur? Böyle binlerce dinamiti düşünün.

Ha diyeceksiniz belki hepsi dinamit olmaz, bir takım bahaneler bulur, belki kendini uyuşturur, belki kimseye zarar vermez sadece kendine zarar verir. Evet, ama potansiyel olarak düşünün. Bir de ahiret inancıyla çocuğun düşündüğü o güzel hülyalara geri dönelim.

Ne der çocuk? 'Benim arkadaşım öldü –ilerleyen satırlarda onu söyleyecek ben okumadan izah edeyim diğerini okuyacağım– cennetin bir kuşu oldu, ben de öleceğim ve gidip onunla buluşacağım.'

Bir mü'min öldüğü zaman, bir mü'min vefat ettiği zaman daha güzel bir hayata geçer. Arada kötü geçiş yoktur, hadislerde de böyle tarif ediyor Efendimiz (a.s.m.).

Daha güzel bir âleme geçiştir bir mü'minin ölümü, dolayısıyla ben niye üzüleyim? Bir gün ben de ona kavuşacağım, beni orada bekliyor şu an. Cennetin bir kuşu oldu ve benim de orada bir vesikam belki de bana bir şefaatçi o.

Evet, çocukların çabuk müteessir olabilen ruhlarında eğer ahiret inancı olmazsa nasıl bir deprem onun dünyasında olur ve o depremle beraber büyürse o çocuk, topluma nasıl bir dinamit olur onu düşünün ve tam tersini de düşünün: O yaraların tedavi edildiğini... O ilacın adı ahiret inancıdır, yani hayatımız devam edecektir ölüm bir yokluk değil, bir hiçlik değil, daha iyi bir âleme geçiştir.

'Nev-i insanın nısfı olan ihtiyarlar, yalnız hayat-ı uhreviye ile yakınlarında bulunan kabre karşı tahammül edebilirler.'

Yani bir ihtiyar, senin deden mesela kabre çok yakın. Neden? Çünkü Bediüzzaman'ın ifadesiyle *'...hastalıklar ölümün keşif kollarıdır...' '... ihtiyarlık şafağı kulakların üstünde tulû etmiştir.'* Yani âdeta ihtiyarlığın güneşi, o gençliğin siyah saçlarına, karanlığına bir nur gibi doğmaya başlamış. Harika ifadeler...

İhtiyar olan bir insan vefatının çok yakında olduğunu düşünür. Düşününce de müteessir olur. Eğer bir de ahiret inancı olmazsa ne olur? Siz bunu düşünürken ben de onu okuyayım:

'Ve çok alâkadar oldukları hayatlarının yakında sönmesine ve güzel dünyalarının kapanmasına mukà-

bil bir teselli bulabilirler. Ve çocuk hükmüne geçen seriü't-teessür ruhlarında ve mizaçlarında mevt ve zevâlden çıkan elîm ve dehşetli meyusiyete karşı, ancak hayat-ı bâkiye ümidiyle mukabele edebilirler.'

Sonsuz bir hayat var anlayışı onların bu teessürünü ortadan kaldırabilir.

'Yoksa, o şefkate lâyık muhteremler ve sükûnete ve istirahat-i kalbiyeye çok muhtaç o endişeli babalar ve analar öyle bir vaveylâ-i ruhî ve bir dağdağa-i kalbî hissedeceklerdi ki, bu dünya onlara zulmetli bir zindan ve hayat dahi kasavetli bir azap olurdu.'

Bir anneyi düşünelim mesela. Çocuğu vefat etmiş bir annenin kalbindeki ızdırabı düşünelim. Bu dünyada birinin birine duyabileceği en büyük sevgi iki karşı cinsin birbirine duyduğu aşk değildir. O bazen gelip geçer, saman alevi gibidir. Bazen bir süre devam eder, hele güzelliğe bina edilmişse güzellik kalktığı zaman veya ülfet peyda olduğunda o aşk geçer. Ama en kuvvetlisi, en derini, en esaslısı ve içinde şefkat ve merhamet gibi en derin duygularla inşa edilmiş olan annenin yavrusuna duyduğu sevgidir.

Bakın burada hepimiz erkeğiz hiçbirimiz bu duyguyu hissedemeyiz, hiçbirimiz bu duyguyu anlayamayacağız. Cenab-ı Hakk'ın hanımlara verdiği en güzel nimettir bu. Allah nasip eder inşaallah bütün hanımlara.

Evet, arkadaşlar bir hanımın evladı vefat ettiğinde-pek çok anne belki bunu yaşıyor.- 'Çocuğumla bir daha görüşemeyeceğim' derse çıldırır, aklını kaybeder

veya aklını susturmak için bütün sarhoşluk veren şeyleri dener ve o da topluma zehir olan bir insana dönüşür.

Ama Çınaraltı'na mail atan 'Evladım vefat etti ama Bediüzzaman Hazretlerinin *Mektubat* eserindeki On Yedinci Mektup olan Çocuk Taziyenâmesi'nde okuduğum şeyler beni hayata öyle sımsıkı bağladı ki artık çok mutluyum' diyor. 'Çünkü çocuğumla görüşeceğim. Bir padişah var, onu huzuruna aldı ve elbette onu sevdiği için aldı ve elbette beni onunla buluşturacak.' Bu hissiyat ne kadar kuvvetli değil mi? Hemen nasıl mutluluk veriyor anneye? Yoksa o anne nasıl dayansın? Depresyondan çıkamaz, unutamaz.

Şimdi kadere, ahirete iman ediyor, keder kalmıyor. Çünkü Rabbi var. Ne kadar derdi varsa dermanı var. Ayağı taşa değse mü'minin ya da dili sürçse Allah karşılığında günahlarını affediyor, hiçbir şey boşa gitmiyor.

İşte size müjde: Hiçbir hayırlı ameliniz boşa gitmedi! Ahirete inanmayan adam için böyle bir şey mümkün mü peki? Hayır. O zaman niye iyi davransın ki başkasına, niye iyilik yapsın ki? Yok olacak. Bir seferliğine gelmiş bu dünyaya. 'İstediğimi yaparım' demesi lazım. Ama demiyorum ki tüm ateistler topluma zehirdir. Fakat 'Allah'a iman etmiyorum, ahiret gününe iman etmiyorum" demek topluma zehir olma potansiyelinin en yüksek olduğu yerdesin demek.

'Üçüncü delil: İnsanların hayat-ı içtimaiyesinin en kuvvetli medarı olan gençler, delikanlılar...'

Şimdi burada yüzde doksan dokuzunuz genç. O yüzden burayı iyi dinleyin. Bakın, gençler ahiret gününe inanmasaydı ne olurdu?

Önce size biraz Çınaraltı'ndaki gençlerden bahsedeyim. Bizim otuz-kırk kişilik genç bir kadromuz var. Pek çok faaliyetimizi sosyal aktivitemizi bu gençler yapıyor. Bakınca insan şaşırıyor. Dışarıdan maddeperest, nefisperest gibi bakınca çok şaşırıyorum. Bu gençlerin eli yüzü düzgün genellikle. Maşallah Allah vermiş. İmkânları var. Muhabbetleri güzel. Ben çok kez burada karnımın gülmekten ağrıdığını bilirim. Neşeli bir ortam var, gelenler de bunu inkâr edemiyor.

Bu gençler dışarıda istediklerini yapabilecekken neden böyle fedakârlık yapıyorlar? Neden pek çok şeyden fedakârlık yapıp insanların imanına koşuyorlar? Çünkü bu gençlerde çok kuvvetli bir iman var. Rablerine öyle samimane inanıyorlar ki... Bir genç sosyal hayatta istediğini yapabilecekken ya da serseri olabilecek Rabbine secde etmesini, O'nun için ağlamasını, Kur'an'ını okurken ki pozisyonunu görünce benim ne hissettiğimi anlarsınız.

Şimdi düşünüyorum bu çocuklardan ahiret inancını söküp alsak ne olurdu? Bankları yakıp yıkarlardı, otobüsleri aleve verirlerdi. Bir ceza tehlikesi olduğunu, Cenab-ı Hakk'ın her yerde onları gördüğünü düşünmeselerdi, buna iman etmeselerdi belki çokça şeyi tahrip edeceklerdi. Belki çokça şeyi bozacaklardı, belki kendi masumiyetlerini bozacaklardı ve topluma

dinamit olacaklardı. Çünkü toplum içinde en kuvvetli olanlar gençlerdir. Bu anlattıklarım çerçevesinde iyi dinleyin:

'İnsanların hayat-ı içtimaiyesinin en kuvvetli medarı olan gençler, delikanlılar, şiddet-i galeyanda olan hissiyatlarını ve ifratkâr bulunan nefis ve hevâlarını tecavüzattan ve zulümlerden ve tahribattan durduran ve hayat-ı içtimaiyenin hüsn-ü cereyanını temin eden, yalnız Cehennem fikridir.'

Yani tam bir kötülük yapacakken... Mesela birisi cüzdanını düşürdüğünde o kimse görmüyor deyip cüzdanı tam cebe atacakken 'İyi de beni Allah görüyor' der. Gurbette olanlar üniversitede okuyanlar beni daha iyi anlayacak şimdi. Özellikle anne-babası dindar olanlar düşünsün.

Ailenizin yanında onların yasakladığı şeyleri yapamazsınız değil mi, onların çok ayıpladığı bir şeyi. Peki, odanızda yalnız kaldığınızda? Yapabiliyorsunuz değil mi? Çünkü anne-babanız sizi görmüyor. Daha önce size bu sorulmuştu, hatırlarsanız Pazar günkü sohbetimizde. TV'yi açıyorsunuz, müstehcen bir sahne çıktı. Anne-babanız yanınızdaysa hemen kanalı değiştiriyorsunuz. Hemen takkenizi takıyorsunuz. :) Ama eğer odanızda yalnızsanız TV'yi açınca yine o müstehcen sahne çıksa kapatıyor musunuz, kapatmıyor musunuz?

Değiştirmiyorsan kanalı şöyle bir durumla karşı karşıyayız: Acaba anne-baban senin yanındayken onların seni gördüğüne inandığın kadar, yalnızken

Allah'ın seni gördüğüne inanmıyor musun? İşte imanımızın derecesi...

Nefis ve hissiyatlar böyle galeyana geldiğinde insan bazen Allah'ı unutabiliyor, gaflete düşebiliyor; ama bir hırsızlık yapacakken ya da başka bir kötülük yapacakken insanı bu kötülükten alıkoyacak tek düşünce nedir? Allah'ın sonsuz kudreti ve gazabının tehlikesi, cehennem fikri değil midir?

Bu fikri insanlardan alırsak ne olur? Ahiret inancını insanlardan alırsak ne olur? Her türlü fenalığı yapabilecek bir gençlik ortaya çıkmaz mı? Hiç kimseye güvenemeyiz öyle bir ortamda. Herkes kendi menfaatini düşünür. Niye düşünmesin ki, zaten bir defa geldi dünyaya. Ancak bir ceza ve gazap endişesi insanı bu tip fenalıklardan alıkoyuyor.

'Yoksa, Cehennem endişesi olmazsa, 'El-hükmü li'l-galib' kaidesiyle, o sarhoş delikanlılar, hevesatları peşinde bîçare zaiflere, âcizlere, dünyayı cehenneme çevireceklerdi ve yüksek insaniyeti gayet süflî bir hayvaniyete döndüreceklerdi.'

Rabbini tanımayanların geçmişte bunları yaptıklarına pek çok insan şahit oldu. Demek ki ahiret akidesi bunları gösteriyor. Çünkü Allah beni görüyor, diyor. Öteki türlü olsa ne olurdu? İşi dünyevi bir meseleye dökersek her insanın başına bir jandarma gerekirdi. Ama 'Allah var' düşüncesi her kalbe bir jandarma koyuyor. İnsanın freni olmazsa hangi duvara toslayacağı belli olmaz. Yazın bunu Twitter'a." :)

***

Bugün içtiğim çayın tadı farklı gelmişti. Kısa zamanda okumalarım da beni külliyatı yarılayacak hâle getirdi neredeyse. Ben de okumalarımın ve bu derslerin etkisiyle öğrendiklerimi muhtaç insanlara ulaştırmalıydım; derhâl. Çünkü belki benim gibi milyonlarca genç var binlercesi imansız ölüyor!

Ben bu hislerin karmaşasında kendi hayatına düşmek nankörlük diye düşünürken diğer ders başladı.

***

CV Nasıl Hazırlanır?

"İşe başlarken bizden bir CV isterler. Niye isterler bu CV'yi peki? Hani 'Bir yeterliliğimiz var mı, o işe uygun muyuz acaba? O işin gerektirdiği özellikler bizde var mı?' diye.

Bunu tespit edebilmek amacıyla bizden bir CV isterler değil mi? Peki bu CV'de ne yazar arkadaşlar? Bizim özelliklerimiz yazar; yani şöyle geçmişe baktığımız zaman geçmişten bugüne kadar neler yapmışız, neler ortaya koymuşuz, hangi tecrübelere sahibiz, hangi amelleri ortaya koymuşuz vs. bunun hakkında bilgiler yazar.

O bilgilerle bizim bu işe ve dolayısıyla bu ücrete, bu mükâfata, maaşa layık olup olmadığımızı test ederler; layık görürlerse bu ücreti verirler, biz de orada çalışırız kabul ediliriz doğru mu?

Şimdi karşımda Kur'an-ı Kerim var yanında da onun tefsiri olan Risale-i Nur Külliyatı var. Ben de açmışım,

İslamiyet'ten bahsedeceğim ve CV konusunu da açtığıma göre anladığınız gibi bahsedeceğim mesele şu:

Bizler dünyadayız böyle rahat koltuklarda cennet dava ediyoruz, doğru mu? Bediüzzaman Hazretleri'nin bir cümlesi var:

'Cennet ucuz değil, cehennem dahi lüzumsuz değil.'

Demek ki cenneti kazanabilmek için bir mücadele gerekiyor. Bu akşam soracağımız soru şu: Acaba biz cenneti kazanabilecek, cenneti dava edebilecek bir CV'ye sahip miyiz; cenneti hak edebilecek bir geçmişimiz, tecrübemiz ve ortaya koyduğumuz ameller var mı?

Var mı? Ben konuşurken sen de orada ilahini söylüyorsun, bakıyorum. Bakalım bizler böyle gibi günahsız, üstüne hayırlı ameller ve sevaplar koymuş bir şekilde cenneti dava edebilecek bir pozisyonda mıyız; yoksa öyle fiiller ortaya koymuşuz ki amellerimiz ben cennet istiyorum cümlesini yalanlıyor mu, tekzip mi ediyor?

Arkadaşlar şöyle bir geri dönüp bakalım. Bakın Bediüzzaman Hazretleri diyor ki: *'Hem, madem Nur şakirtlerinden çokları hem malını, hem istirahatini, hem dünya zevklerini, hem lüzum olsa hayatını Nurun hizmetinde feda ediyorlar. Sen, ey nefsim; neden fedakârlıkta en geri kalmak istersin?'* diyor.

Arkadaşlar şöyle bir bakalım geçmişte kimler nasıl CV'ler ortaya koymuşlar:

Evliyaların hayatlarını ve fedakârlıklarını düşünün. Peygamberlerin hayatlarını, çektikleri sıkıntıları

ve musibetleri düşünün. Ben bu ikisisin arasında 'Sahabe' diye tarif edeceğimiz, Efendimizin (a.s.m.) *'Ashâbım yıldızlar gibidir. Hangisine tâbi olsanız hidayete erersiniz'* dediği mümtaz cemaatten bahsedeceğim.

Onlar peygamberlerden sonra gelen en yüksek mevkidedirler. Sahabelerin içlerinden bir inci tanesi Musab bin Umeyr... Ondan bahsedelim:

Musab bin Umeyr Mekke'nin en zengin ailelerinden birisinin çocuğu... O zamanlar on yedi-on sekiz yaşlarında... Sadece zengin değil, giyindiği kıyafetlerindeki yakutlar zümrütler elmaslar... Aynı zamanda muazzam derece yakışıklı... Yani Efendimiz (a.s.m.) insanların en yakışıklısı, suretçe en güzel suret ve simaya sahip olan Zat olduğunu düşünürsek; Musab bin Umeyr de ona en çok benzeyen kişiyse, siz tahmin edin ne kadar yakışıklı... O geçtiği zaman mendillerini sallarmış kızlar, herkes onun peşindeymiş, popüler genç olarak görüyorlar; herkes onunla evlenmek istiyor, çok zengin ve çok yakışıklı Musab bin Umeyr. Daha sonra Müslüman oluyor. Musab bin Umeyr bildiği azıcık ayetle Medine'ye gidiyor ve Efendimizin (a.s.m.) Medine'nin anahtarını veriyor.

Medine'de onlarca kişinin Müslüman olmasına tek başına vesile oluyor. Böyle bir genç neden vazgeçmiş biliyor musunuz? Bakın Uhud Savaşı'na gidelim. Uhud'da Efendimize (a.s.m.) benzediği için (Bir şekilde hissetmiş Musab bin Umeyr) onun zırhını giyiyor; onu Efendimiz (a.s.m.) zannedip de ona saldırsınlar

diye. Efendimiz (a.s.m.) kurtulsun ölüm okları ve mızrakları bana gelsin diye. 'Canım sana feda olsun Ya Rasulallah!' diyor.

Dilde herkes söyler, herkes der, 'Canım sana feda olsun ya Rasulallah.' Peki, hayatın bunu diyor mu kardeşim? Asıl mesele bu hayatınla bunu diyebiliyor musun? Esas meselen bu...

Efendimiz (a.s.m.) ile karşılaştığın zaman acaba pişmanlık mı hissedeceksin 'Keşke şöyle birisi olsaydım da Efendimizin (a.s.m.) karşısına öyle çıksaydım' diye?' 'Efendimizin üzüldüğü, yüzünü kara çıkartan biri olarak onun huzuruna geldim. Ah bu ayaklarım kopaydı da gelmeyeydim' mi diyeceksiniz?

Arkadaşlar hayatlarınız konuşsun, siz konuşmayın; icraatlarınız konuşsun. Onlar lisan-ı hâl ile Efendimizle (a.s.m.) zaten konuşuyorlar. Efendimizin (a.s.m.) ötesinde Allah ile konuşuyorlar azalarınız. Nasıl burada konuşuyor, mahşerde de öyle konuşacak sizin yerinize, hesap verecek işte.

Musab bin Umeyr'in vücudu nasıl konuşuyor?

Musab bin Umeyr'in boynuna kılıç dayadılar. Tek başına bir genç, on yedi-on sekiz yaşlarında...

Bir rivayete göre kalkmış Mekke'den Medine'ye, insanların ahiretlerini kurtarmak için yollara düşmüş. Ne diyor kardeşim biliyor musun? 'Bir fırsatını bulup her yerde Allah'ı anlatmak lazım' diyor. Öyle bir genç yola çıkmış. Böyle bir genç kendi yakışıklılığını unutmuş, kendi zenginliğini elinin tersiyle itmiş. 'Allah' demiş,

'Ümmet' demiş, insanların ahireti için yollara düşmüş. Ve eşkıyalar yolunu kesmiş, kılıcı boynuna dayamışlar; demiş ki:

'Bana bir dakika verin, siz bir şey kaybetmezsiniz; ama olur da belki söyleyeceğim şeylerden bir şeyler kazanırsınız.

O bir dakikada ne anlattıysa artık... Bugün belki hiçbir profesörün, hiçbir ilahiyatçının bilgisi ondan aşağı değildir. Şu an baktığınız zaman ilahiyatçılar onlarca şeyi ezbere biliyorlar. Musab bin Umeyr çok az ayet biliyordu ama öyle bir ihlâsla, imanla anlattı ki bir dakika içinde onların kalplerini çeviren Allah, onların kalbine hidayeti onun samimiyetiyle verdi. Ve Musab bin Umeyr, Efendimize (a.s.m.) gelen kılıç darbelerinin önüne önce elini, sonra diğer elini, sonra da kafasını koydu ve Musab bin Umeyr şehit oldu, Uhud'ta.

Biliyorsunuz değil mi? Okçu tepelerindeki elli okçu ganimet paylaşılıyor diye emir gelmeden yerlerini terk edince Müslümanlar zorda kaldılar. Ateş arasında kaldılar ve orda Musab bin Umeyr şehit düşünce biri bağırdı, dedi ki:

'Muhammed'i öldürdüm.' Müslümanların yüreğine bu sözler ateş olup düştü. Herkes bir telaşa kapıldı. Herkesi öyle bir hissiyat, öyle bir hüzün kapladı ki insanlar müthiş bir gayretle saldırdılar. Müthiş bir şekilde püskürttüler ve o sırada Efendimiz (a.s.m.) ile karşılaştılar. O süre zarfında bu haber Medine'ye bir atom bombası gibi düştü.

Bunu bir anamız için anlatıyorum. Mü'minlerin bir anası için anlatıyorum. Medine'ye bu haber düştü.

Hz. Sümeyra anamız elinde, eteğinde ne varsa yıktı, döktü, geçti. 'Resulullah öldü' diye haber gelince öyle bir acı onun kalbine düştü ki, hâlbuki kendi kocası da oradaydı. Kendi babası da oradaydı. Kendi evladı da oradaydı. Ve onlar şehit düşmüştü ama bunların düşüncesini unutmuştu, 'Anam, babam, evlatlarım sana feda olsun ya Resulullah' diyen bir ana.

Evladını Uhud'ta harbe gönderirken "Resulullah size emanet, Resulullah'a bir şey olursa eve geri dönmeyin' diyen bir fedakâr. CV'ye bakar mısın? Ve o şekilde Uhud meydanına koşan bir kadın.

'Eyne Resulullah?' diyor. Orada diyorlar ki: 'Erkeğin burada şehit oldu.' 'Eyne Resulullah?' diyor. Ona bakmak için gözünü dahi çevirmiyor. Onu bile israftan sayıyor. Öyle bir Resulullah aşkı... Biraz gittikten sonra 'Evladın orada şehit oldu' diyorlar. 'Eyne Resulullah?' diyor, 'Resulullah nerede?'

Ona kavuşana kadar feryadı, telaşı dinmiyor ve Resulullah'ı bulunca 'Canım sana feda olsun, evlatlarım sana feda olsun Resulullah; sen iyisin ya, o yeter diyor.'

Bu nasıl bir CV arkadaşlar, o mu şimdi cennet dava etsin, o mu Allah rızasını dava etsin, biz mi? Bizim CV'mizde neler var?

Diğer tarafta da Musab bin Umeyr, Hz Sümeyra daha niceleri var, hepsi birer yıldız.

Birinden daha bahsedeyim sonra bir yer okuyaca-

ğım: Hz. Cabir'i duydunuz mu? Hz. Cabir bir sahabe... Efendimizin (a.s.m.) aşkıyla öyle bir yanıyor ki, iki tane de çocuğu var, hanımına diyor ki: 'Efendimizi (a.s.m.) yemeğe davet etsek ne güzel olur. Evimizi şenlendirir, evimize bereket gelir, evimize güneş doğar.'

'Ne güzel düşündün beyim, gelse bir dua etse bize yetmez mi?' diyor. 'Fakat evimizde yiyecek yok. Ne yapacağız?' diyor. 'Bir tane koyunumuz var, o da Resulullah'a feda olsun.'

'Tamam, feda olsun' diyor.

Resulullah'ı yemeğe davet edecekler ya onun şerefi, onun aşkı hiçbir şeye benzemez. Tek bir şansları var, tek bir imkânları var. Onu da Resulullah'a harcıyorlar. Başka da bir şansları yok.

'Tamam' diyor Hz. Cabir. 'Ben keseyim' gidiyor, koyunu kesiyor. Çocukları da onu izliyor. Büyük çocuk onu orada izliyor. Koyunu kesiyor, güzelce ayırıyor ve Efendimizi (a.s.m.) çağırmak üzere gidiyor.

Efendimize (a.s.m.) diyor ki: 'Seni yemeğe bekliyoruz ya Resulullah, gelebilir misin, hazırlık yaptık?"

'Şu kadar sahabemle beraber geliriz inşaallah, bu akşam sizin evinizde yemek yiyelim' diyor. Hz. Cabir sevinçten bulutlara uçarken eve geri dönüyor. O sırada da büyük çocuğu koyunun kesildiğini görmüş küçük çocuk yanına geliyor.

'Babam nasıl koyunu kesti abi?' diyor. İkisi de çok küçük 'Bak, önce koyunu yatırdı, Bismillah ya Allah, dedi' diyor ve çocuğu kesiyor.

Sonra dehşete kapılıyor 'Ne yaptım ben?' diyor, kaçmaya çalışırken duvardan düşüyor o da ölüyor. İkisi de aynı bahçede birisi kanlar içinde... İkisi de vefat etmiş. Annesi geliyor bir bakıyor ki iki can paresi yerde cansız yatıyor. Bir anne ne yapar normalde? Bir annenin hissiyat açısından besleyeceği en büyük hisler çocuğuna karşıdır doğru mu?

Ne yapar bir anne? Feryat eder, her şeyi unutur ama o ne yaptı biliyor musunuz? Çocuklarına ağlaya ağlaya yüreği, yana yana kilerde, hasırın altına saklıyor çocuklarını. 'Efendimiz (a.s.m.) bunu görürse çok üzülür, yemek yemez, evimizi şereflendirmez, yemekten sonra söyleriz' diye saklıyor.

İşte böyle bir Resulullah aşkı...

Sonra Efendimiz (a.s.m.) geliyor, diyor ki: 'Ya Cabir, senin çocukların vardı, onları çağır gelsinler, seveyim, öyle yemek yiyelim.'

Hz. Cabir, hanımının yanına gidiyor, hanımı ağlayarak uyuyorlar diyor, tevil ediyor.

'Ya Resulullah, uyuyorlarmış.'

'Olsun çağır, onlar gelmeden başlamayacağız.'

Hanımın yanına gidiyor, 'Hanım çağır çocukları, bak başlamam diyor Resulullah.'

'Ya bey uyudular, onlar başlasınlar o sırada getiririm ben.'

Resulullah, 'Olmaz onlar gelsin öyle başlayacağım.' diyor.

Cabir gene geliyor, 'Hanım etme, eyleme getir şu çocukları!'

'Benim takatim yok sana anlatmaya, gel kendin gör!'

Hasırı kaldırıyor, cansız bedenleri gösteriyor. Babanın yüreğine oturuyor.

'Hanım iyi etmişsin' diyor ağlayarak. 'Yemeği yesin ondan sonra söyleyelim' diyor. O şerefi tatmak, o şereften mahrum olmamak... Böyle bir Resulullah aşkı, olur da yemek yemez diye söylemiyorlar.

Allah Rasulü'ne anlatmaya çalışıyor. Allah Rasulü diyor ki:

'Öyleyse ben gideyim bakayım, ben uyandırayım onları.' Gidiyor hasırı kaldırıyor iki çocuk da Resulullah'ın boynuna sarılıyor.

Bu bir mucizedir. Resulullah diyor ki:

'Cebrail (a.s.) geldi. Böyle bir imtihan olacak, sen de böyle söyle, dedi. Allah'tan haber getirdi.'

Onları bu imtihan karşısında gösterdikleri sabırla müjdeliyor. Sabredenleri müjdeliyor.'

Şimdi bu tarafta böyle fedakârlıklar var. Kimi evladını, kimi canını, kimi malını ortaya koymuş. İnsanlar Cenab-ı Hakk'ın rızasını, hoşnutluğunu kazanabilmek için böyle fedakârlık ortaya koymuş.

Siz geriye dönün bakın ne yaptınız? Allah'ın rızasını ve hoşnutluğunu kazanabilmek uğruna ne ortaya koydunuz? CV'nizde ne var?

Şöyle bir geriye dönüp kendinize bakın. Bize bir CV lazım değil mi? *"Cennet ucuz değil cehennem dahi lüzumsuz değil."*

Bu hadisle sabit ki *"Dünya, ahiretin tarlasıdır."* Dünya ahireti kazanmak için kurulmuş bir meydandır. Bir ticaretgâhtır. Öyleyse burada öyle bir ticaret yapacağız ki ebedî saadeti kazanacağız.

Peki, kardeşim yok mu bu herkesin gelip geçtiği, herkesin fani olduğu... Düşünüyorum bazen milyonlarca insan yaşıyor, sizin gibi milyonlar, yüz milyonlarca insan var, benim gibi de. Birimizin birimizden bir üstünlüğü var mı? Hepimiz yaşıyoruz, geliyoruz, gidiyoruz.

Ya arkadaş. İnsan böyle hayvan gibi; doğup, büyüyüp, yaşayıp, ölmek için mi bu dünyaya geldi acaba? Hayvanda aynı şeyi yapıyor; karnını doyurmak için evden çıkıyor, akşam eve geliyor, uyuyor. Bir farkın olmalı. Elli-altmış seneyi kaldırıp çöpe atma. Yok, mu bunun bir ticareti?

Bu çok şeyi kazanmak için az şeyden fedakârlık edebileceğimiz birçok şey var mı? 'Yok, mu bunun bir çaresi?' diyor.

Düşünürken 'Altıncı Söz'de Bediüzzaman Hazretleri'nin bir izahı:

'...birden semâvî sadâ-yı Kur'ân işitiliyor. Der: 'Evet, var. Hem beş mertebe kârlı bir surette, güzel ve rahat bir çaresi var.'

Sual: Nedir?

Elcevap: Emaneti sahib-i hakikîsine satmak. İşte o satışta beş derece kâr içinde kâr var.' Neymiş? Emaneti sahib-i hakikisine satmak... Bir ayet var burada onu zikrediyor Bediüzzaman. Bakın ne diyor ayette:

'Allah mü'minlerden canlarını ve mallarını, karşılığında onlara cenneti vermek suretiyle satın almıştır.' Tevbe Suresi'nde geçiyor.

Demek biz öyle bir ticaret yapacağız ki gözümüzü Allah için kullanacağız, ona satacağız, namahreme bakmayacağız... Mesela Kur'an okumaya, tefekkür etmeye bakacağız. Aklımızı dünyaya kullanırsak, Allah'a satmazsak bir faydası yok; ki ne oluyor, akıl geçmişin elemlerini sana getiriyor, geleceğin endişelerini sana getiriyor, bu anın sıkıntılarıyla seni boğuyor, azap verici bir hâle dönüşüyor.

Zihin bunalıyor, adam da intihar ediyor. "Susturamıyorum beynimi" diyor. Ama Allah yolunda kullansa onun beyni Cenab-ı Hakk'ın kâinata koyduğu hikmetlerini çözecek, tılsımlarını açacak, hazinelerini açacak bir anahtara çevirir.

Dili, nefis veya Allah yolunda kullanabilirsin. Mertebeleri o kadar farklıdır. Ebedî hayat için sarf ettiğin en ufak bir nefes bile sonsuzlaşıyor, yok olup gitmiyor.

Öyleyse nefis ve malımızı Cenab-ı Hakk'a satacağız. Çünkü başka bir çıkar yolumuz yok. Zaten ne diyor Bediüzzaman devamında:

'Acaba o kadar ağır birşey midir ki, çokları satmaktan kaçıyorlar? Yok, kat'a ve asla! Hiç öyle ağırlığı yoktur.

Zira helâl dairesi geniştir, keyfe kâfi gelir. Harama girmeye hiç lüzum yoktur. Ferâiz-i İlâhiye ise hafiftir, azdır. Allah'a abd ve asker olmak öyle lezzetli bir şereftir ki, tarif edilmez.'

Nefis bize ibadeti çok ağır gösteriyor olabilir. Namazı, orucu veya diğer ibadetleri ağır gösterebilir. Aslında ebedî saadet kazanacaksın, düşünsene...

Sonsuz bir cennette, cennet içeceklerinden bir Kevser içeceğini getirseler sana bir yudum verseler, 'Bu bir yudum için bütün canımı, malımı, her şeyimi verirdim' dersin... Zaten hâli hazırda senin taşıdığın şeyler o kadar değerli ki...

'Mesela kardeşim gözlüğün kaç para?'

'Yüz elli lira.'

'Yüz elli lira verip aldın. Peki, gözlerin için hiç para verdin mi? Kaç yıldır kullanıyorsun?'

'Yirmi üç.'

Yirmi üç yıldır sana hizmet veriyor. Gözlerin olmasa temin edebileceğin bir yer biliyor musun? Bilmiyorsun, ben de bilmiyorum. Sana bedava verilmiş, bunun bile şükrü herhâlde beş yüz sene yetmez.

Hani daha önce sormuştum ya 'Ayaklarını kessem, sana iki tane Ferrari versem kabul eder misin?' diye.

'Hayır, kim kabul eder böyle bir şeyi? Ayaklarım olmadan Ferrari'yi ne yapayım?'

İşte kardeşim senin cihazatın bu kadar değerli. Bir de sen bunları elde tutamıyorsun, bari Allah'a sat, bâkileştir. Cenab-ı Hak bu ebedî saadetin bedeline çok

hafif bir şey istiyor bizden, 'Günde beş defa huzuruma gel!'

Zaten yirmi dört saati veren o, bir saatini geri istiyor. Karşılığında da sana ebedî bir cennet vadediyor, böyle bir ticaret anlaşması...

Vazife ise, yalnız bir asker gibi, Allah namına işlemeli, başlamalı. Ve Allah hesabıyla vermeli ve almalı. Ve izni ve kanunu dairesinde hareket etmeli, sükûnet bulmalı. Kusur etse, istiğfar etmeli.

'Yâ Rab, kusurumuzu affet. Bizi kendine kul kabul et. Emanetini kabzetmek zamanına kadar bizi emanette emin kıl. Âmin' demeli ve Ona yalvarmalı.

Allah rızası için el-Fatiha!"

Onu Gerçekten Seviyor musun?

"Bazılarınızın nefsine dokunabilir bu konu. Aldanabilirsiniz. Ama bir ders çıkartmamız lazım. Artık nefsimizin uslanması lazım...

Dinlemeyi bilen bir aptaldan bile bir şeyler öğrenebilir. Bu nazarla dinlerseniz zannediyorum ki sofraya aç oturmuş olacaksınız. Sofraya tok oturan bir kişi çok iştahlı yiyemez. İşte biz de Kur'an'ın sofrasına oturuyoruz. Tevhit gözlüğünü takacağız. Dolayısıyla ihtiyacımız olduğunu hissederek dinlersek istifademiz artacaktır. Şöyle bir soruyla başlayalım:

'Allah'ı seviyor musun?'

Sevmeye çalışıyoruz, seviyoruz. Sorsak, hiç kimse demez ki ben 'Allah'ı sevmiyorum.' Herkes sevdiğini iddia eder, doğru mu? Sokağa çıksak bir anket yapsak insanlara sorsak 'Müslümanım' diyen herkes Allah'ı sevdiğini iddia edecek Hepimiz Allah'ı sevdiğimizi söylüyoruz.

Peki, Allah da seni sevsin ister misin? Kim istemez değil mi? Acaba Allah'ı seviyorum diyenler yalan mı söylüyor yoksa kendilerini mi kandırıyor? Acaba Allah'ın onları sevmesini gerçekten istiyorlar mı?

Bazen insanın dilinin söylediğini hâli yalanlar, doğru mu? Bir hareketle dilinizle söylediğinizin tam tersini yapabilirsiniz. Bazen de yüz hatlarınız, mimikleriniz dilinizin söylediklerinden farklı bir anlam ifade edebilir. İşte bu bizim iki tane konuşma lisanımızın olduğunun göstergesidir.

Nedir bunlar? Lisan-ı hâl ve lisan-ı kal. Yani hâl diliyle ve bildiğimiz dil ile söylediklerimiz. Evet, bizim iki tane lisanımız var. Bazen jest ve mimiklerimiz bazı şeyleri sevmediğimizi gösterir. Bunu gizleyemeyiz. Bazen de dil ile ne kadar farklı bir şey söylesek de el-kol hareketleriyle sevdiğimizi gösteririz.

Bir şeyi isteyip istememek... Bir kişinin varlığından hoşnut olup olmamak... Her şeyi dille anlatmayız, değil mi? Ama hâl dilimiz çok şeyi anlatabilir.

İnsan ilişkilerinde hâlin anlattıkları %70; sözlerimizin ifade ettikleri ise çok cüzi bir kısmı ifade eder. Demek ki esas konuştuğumuz dil lisan-ı hâlimizmiş.

Şimdi bir bölüm okuyacağız ve bu bölümü bir mihenk olarak kullanacağız. Bakalım Allah'ı gerçekten seviyor muyuz? Allah'a muhabbetimiz var mı? Yoksa hikâyeden mi bunu söylüyoruz? Dilinin söylediğini yaptıkların yalanlıyor mu?

Şu ayeti bir dinleyelim:

'Resulüm de ki: Eğer Allah'a muhabbetinizin varsa Resulüme ittiba edilecek. Gönderdiğim elçime uyulacak.'

'... âyet-i azîmesi, ittibâ-ı sünnet ne kadar mühim ve lâzım olduğunu pek kat'î bir surette ilân ediyor. Evet, şu âyet-i kerime, kıyâsât-ı mantıkıye içinde, kıyas-ı istisnâî kısmının en kuvvetli ve kat'î bir kıyasıdır. Şöyle ki:

Nasıl mantıkça kıyas-ı istisnâî misali olarak deniliyor: 'Eğer güneş çıksa gündüz olacak.' Müsbet netice için denilir: 'Güneş çıktı. Öyleyse netice veriyor ki, şimdi gündüzdür.' Menfi netice için deniliyor: 'Gündüz yok. Öyleyse netice veriyor ki, güneş çıkmamış.' Mantıkça, bu müsbet ve menfi iki netice kat'îdirler.

Aynen böyle de, şu âyet-i kerime der ki: Eğer Allah'a muhabbetiniz varsa, Habibullaha ittibâ edilecek. İttibâ edilmezse, netice veriyor ki, Allah'a muhabbetiniz yoktur. Muhabbetullah varsa, netice verir ki, Habibullahın Sünnet-i Seniyyesine ittibâı intaç eder.'

Bu ne demek biliyor musunuz? Gündelik hayatınızda kendinize bir bakın; yürüyüşünüz, konuşmanız; giyim kuşamınız; hâliniz ne kadar ona (a.s.m.) benziyor? Bakın ayet manen dedi ki: 'Bir kulum Rabbimi seviyorum iddiasındaysa hareketlerine baksın, benim gönderdiğim sevgi kıstası budur: Eğer benim habibime uyulursa o zaman beni seviyordur çünkü benim sevdiğim tarz size gönderdiğim elçinin yaşantısıdır.

Onun su içiş tarzını seviyorum ben! Onun konuşma tarzını seviyorum. O yüzden size böyle bir rehber

gönderdim ki size yol göstersin. O yüzden size böyle bir elçi gönderdim ki nasıl konuşacağınızı; nasıl ticaret yapacağınızı, gününüzü nasıl taksim edeceğinizi tespit edeceğinizi... Nasıl evleneceğinizi; nasıl çocuk yetiştireceğinizi öğrenin.'

Şimdi topluma bakıyoruz ki maalesef âdetler ibadet gibi olmuş değil mi? Ama negatif manada. Yani 'Filan ne der?' korkusu 'Allah ne der?' korkusunun önüne geçmiş. Bizim göreneklerimiz, bizim âdetlerimiz, bizim törelerimiz derken İslâmiyet'in dışında yaşantılar tercih edilmeye başlanmış. Bu sadece evlilikte değil, iki kişinin hayatını birleştirmesinde, bir hane kurmasında değil; hayatımızın her alanında toplumun Batı'nın, Avrupa'nın yönlendirmelerine kapılmış gitmişiz. Toplum bize öyle şeyler pompalıyor ki bakın, on beş-on yedi yaşındaki gençler maalesef subliminal mesajların baskısı altındalar. Ve ister istemez müzik dinleme kültürüne itekleniyorlar ve orada da neyle karşılaşıyorlar, maalesef cinsellikle. Zihinleri sürekli bu popüler kültürün baskısı altında...

Şimdi soruyorum kim Allah'ı seviyor? Kim sevdiğini iddia ediyor?

Allah'ı sevmenin yolu belli, cennete götüren yol belli. O yaşantı belli sünnet-i seniyye belli ama gençlerimiz bakıyorsun ki cehenneme giden bir güruhu taklit ediyor. Kendi kendine bir bak! Sen kime özeniyorsun?

Şimdi diyeceksiniz ki sünnet-i seniyye nasıldır? Zaten Efendimizin hayatını, olaylara yaklaşımını vs. bilme-

mek bir Müslüman için yeterli bir ayıptır. Bu ayıp gerçekten yüz yıl yeter. Bence bu ayıp ebediyen yeter sana.

Sen 'Müslümanım' diyorsun ama Peygamber Efendimizi tanımıyorsun. Nasıl yaşamış? Neyi seviyor? Bir futbol takımı senin ilgini daha çok çekiyor. Bir futbol takımının oyuncuları senin daha çok ezberinde.... Kaç tane sahabe ismi biliyorsun? Cihanın en büyük hadiselerinden olan Bedir Harbi, Uhud Harbi... Bu harblere katılan kaç tane sahabe ismi biliyorsun?

Elbette sahabe ismi ezberlemek cennete koymayacak ama bu bir şeyin göstergesidir: Neyle meşgulsün?

Peygamber Efendimizin hayatını ne kadar biliyoruz? Bilmediğimiz için zaten hayatımızda çatlaklar var. Ben iddia ediyorum sünnet-i seniyeye ittiba edenin başı ağrımaz. Üzülmez. Sıkıntı çekmez. En selametli yoldur o. En saadet dolu yoldur. Sünnete göre evlilik yapan mutlu olur. Sünnete göre çocuğunu yetiştiren mutlu olur. Cenab-ı Hak da hayatını bereketlendirir.

Bazen bakıyorsun ki bir mafya dizisinin etkisiyle, Allah en çok hangi yürümeyi sevmiyorsa öyle yürüyor insanlar, niye? Bir tane adamı taklit için. Bu adam kim peki? Katil değil mi? İnsan öldürüyor. Sen bunu taklit ediyorsun. Onun gibi konuşmaya çalışıyorsun. Kabadayı gibi...

Hani senin ecdadının değerleri? Hani İslamiyet'in değerleri özendiğimiz şeylere bir bakar mısınız? Ama edep nedir, ahlak nedir bilmeyen adamlara özeniyorlar. O da seni milyonlarca insana maskara yapıyor.

Kardeşim uyan senin peygamberin böyle değildi. Kibirli değildi. O en mütevazı insandı. İnsanlara karşı en kibar insandı.

Şimdi sünnet-i seniyye içinde bazı hususlar var. Bunların tespitini yapmazsak eğer biz anlayamayız. Allah Resulü'nü de anlayamayız. Çok şekilci kalırız. Allah'ı sevmek için onun yaptıklarını yapmamız lazım. onun gibi yaşamamız lazım.

Peki, Efendimizin yaptıkları içinde farz namazlar var mıydı? Evet. Vacipler var mıydı? Evet. Güzel ahlak örnekleri var mıydı? Evet. Demek ki Efendimizin (a.s.m.) yaşantısı içinde farzlar bir sünnetmiş. Dolayısı ile Efendimizin (a.s.m.) sünnetini taklit etmek isteyen önce neye başvuracak? Farzlara... O farzlar içinde de en kıymetlisi belki de namazdır. Kur'an'da defaatle emrediliyor.

Sen 'Allah'ı seviyorum' diyordun değil mi kardeşim? Namaz kılmayan bir adamın Allah sevgisinden kim, nasıl bahsedebilir? Allah manen diyor ki 'Beni seviyorsan sevdiğini namazla göster.' Sen yalandan sevdiğini söylüyorsun.

Bir sevgi göstergesi bile ortaya koyamayacak kadar Allah'ı sevmiyorsun. İtiraf et! Eğer Allah'ı seversen kalbindeki aşk ve muhabbet seni secdeye götürür. Ama kalbindeki aşk ve muhabbet seni secdeye götürmüyorsa sen sevgini bir sorgula istersen.

Allah diyor... Sevmenin ölçüsünü Allah koymuş. 'Beni seviyorsan benim sevdiğim gibi yaşamalısın.'

Mesela bir padişahın huzurunda bir köle var. Her şeyini padişaha borçlu bu köle... Ama padişaha her seferinde isyan ediyor. Her seferinde arkasından dolap çeviriyor tabiri caizse. Yapma dediği şeyleri yapıyor. Sürekli hem isyan ediyor hem isyana teşvik ediyor. Allah'ın 'yap' dediğini yapmayarak; 'yapma' dediğini yaparak nasıl bir Zat'a isyan ettiğini gör. Âlemlerin sultanı. Kâinatın padişahı Cenab-ı Hakk'a karşı nasıl bir isyan vaziyetindesin. Daha namazını bile kılmıyorsan eğer nasıl bir sevgiden bahsediyorsun?

Dedik ya sevgimizi iki türlü lisanla ifade ederiz: Birisi dil, diğeri hâl. Şimdi bir sahne canlandıralım, bir sahne kuralım. Ezan okunuyor kardeşim. Sen bir gözünün fiyatını dahi ödeyemezken, bu nimetin bile karşılığını veremezken... Cenab-ı Hak sana sunduğu bu kâinatı, bütün nimetleri... Manen diyor ki 'Gel huzuruma, görüşelim. Senden bu faturayı alacağım.' Ezan okunuyor, ezan seni cennete davet ediyor. Sen lisan -ı hâlinle 'çağırma' diyorsun. 'Gelmeyeceğim!' Ne kadar Cenab-ı Hakk'a isyankar bir hâl değil mi? Yani sen dilinle Allah'ı sevdiğini iddia ederken, Allah'ın 'yap' dediğini yapmayarak, namaz kılmayarak, her ezan okunuşunda 'seni sevmiyorum' diyorsun. 'Çağırma beni, gelmeyeceğim; hiçbir kuvvet beni senin huzuruna getiremez' diyorsun. Lisan-ı hâlin bunu söylüyor.

İşte Efendimizin (a.s.m.) sünnetine ittiba böyle bir kıymet taşıyor.

'Evet, Cenâb-ı Hakka iman eden, elbette Ona itaat edecek. Ve itaat yolları içinde en makbulü ve en müstakimi ve en kısası, bilâşüphe, Habibullahın gösterdiği ve takip ettiği yoldur.'

'Allah'a imanınız varsa elbette Allah'ı seveceksiniz. Madem Allah'ı seversiniz, Allah'ın sevdiği tarzı yapacaksınız. Ve o sevdiği tarz ise Allah'ın sevdiği Zat'a benzemelisiniz. Ona benzemek ise ona uymaktır ona ittiba etmektir. Ne vakit ona ittiba etseniz Allah da sizi sevecek.'

Bu kadar net... Siz Allah'ı severseniz Allah da sizi sever. Allah sizi sevsin istiyor musunuz? Allah'ı sevmek istiyor musunuz? Bu iki isteğiniz de sizin imanınızın bir gereğidir. İman varsa bunu istersiniz. Bu isteğiniz ise size ebedî saadeti getirecek olan şeylerdir. Öyle ise Allah'ı seviyorsanız, sevmek istiyorsanız Allah da sizi sevsin istiyorsanız secde çağrısına kulak verin, geç olmadan."

***

Çınaraltı'ndan çıkarken yeryüzünde böyle bir yer var mıymış diye hayretler ediyordum. Derhâl bu adamlardan biri olmalıyım. Okuduklarını okuyup düşündüklerini düşünüp hissettiklerini hissetmem lazım.

Nasıl da ıskalamışım hayatı bunca zaman...

Bizi kandırmışlar...

Hiç de anlattıkları gibi değilmiş...

Ne günah işleyen dinden çıkarmış...

Ne de insan kusursuz ve hatasız yaratılmış...

Hiç de anlattıkları gibi değilmiş ölüm.

Hiç de anlattıkları gibi değilmiş sevmek.

Hiç de anlattıkları gibi değilmiş terk edilmek.

Hiç de anlattıkları gibi değilmiş günah işlemek.

Hiç de anlattıkları gibi değilmiş!

Doğru zannettiğimiz yanlışları alt alta yazsak liste bir hayli kabarık çıkar.

Camilerdeki yaşlı amcaların çocukları kovması Müslümanın olması gereken profil değilmiş.

Ne baştaki örtüyle kişi dindar olur.

Ne de tesettür emrine karşı gelmekle modern olunur.

Buradakiler birbirine 'biz muhabbet fedaileriyiz' diyorlar, 'husumete vaktimiz yok!' Artık ben de muhabbet fedaisiyim...

Çınarın gölgesine girer girmez huzura kavuştum...

Artık insanlara benden faydadan başka bir şey gelemez...

Artık ben de Çınar'ın altındayım...

Artık ben de Çınaraltı'yım...

***

"Haftalarım aylarım Kur'an hakikatlerini okuyup idrake çabalamakla geçti. Kısa zamanda külli bir değişim yaşamıştım. Aldığım ispatların da etkisiyle fragmandan filmin aslına geçmek nasip oldu dostum.

Beynimi yıkadılar. :) Elhamdülillah çok değiştim. Namaza başladım. Kazalarla beraber kılıyorum elhamdülillah. Hakkını helal et, başını şişirdim saatlerdir sana anlatıyorum sen de sessizce dinliyorsun. Nasıl

buldun anlattıklarımı? Sende nasıl bir etkisi oldu ikna edici değil mi?"

"Furkan'ım hayatımda duyduğum en orijinal izahlar. İnanamadım dinlerken. Ne diyeyim, ben de Çınaraltı'lı olmak istiyorum en kısa zamanda."

"İnşaallah kardeşim en kısa zamanda Allah nasip etsin gidelim şu birkaç ayda öylesine bir dönüşüm yaşadım ki. Gecelerimin tadı var artık. Hayvan gibi yaşıyormuşum, geçmişin elemleri geleceğin, ızdırapları beni sıka sıka bunaltmış. Geleceğin endişeleri paramparça etmiş ruhumu. Ben affedilmem zannederken bana affın yollarını gösterdiler. Kalbimde ilahi aşkı nasıl bulacağımı gösterdiler. Adımın anlamını yaşadım, hakla batıl ayrıldı.

Bir de Kur'an öğrendim. En çok sevimli gelen hususlardan biri... İnşaallah umreye de nasip olursa gitmek Resulullah'a (a.s.m.) kavuşmak istiyorum. İstemek ne kelime ciğerlerim yanıyor! Onu bir görsem, ona bir sarılsam, onun mis gibi kokusunu içime çeksem, ayaklarına kapansam, beni de ümmetinden kabul etti. Bana da şefaat et desem acaba kabul eder mi?

Adına bile vurgunum artık. Çınaraltı sende ne sonuç verdi. Tek cümleyle ifade et deseler Peygamber aşığı oldum, derim. Bu nasıl bir sevdadır? Nasıl bir aşktır 1400 yıldır taptaze. Kalbimde bir yangın var ama artık o yangın iman ateşinden, aşk ateşinden başka bir şey değil..."

***

Furkan'ın yanından ayrılışımı unutamıyorum. Sanki bir melekle konuşmuş gibiydim. Zamanla Samsun'da vakit geçirdikçe benim de namaza başlamama vesile oldu, tüm çevresini de namaza başlattı. Bana Kur'an öğretti. Bir süre Samsun'da kalmaya karar verdi. Durduğu zaman zarfı içinde güneş hiç olmadığı kadar ışıldıyordu.

Beni kart dağıtmaya, broşür dağıtmaya çağırıyor, konuşabildiği her insanla kısa kısa konuşup ihlasıyla tesir ediyordu. Her esnafın kapısını çalıyor, her dükkâna girip beş dakikada muhabbeti kurup onlara risalelerden veriyor ve takip ediyordu. Kırmızı bir ajandası vardı not ettiği. Kısa zamanda mahallemizdeki dev cami inanması güç ama tıklım tıklım doluyordu. Belki binlerce genci yaşlısının hayatında artık Furkan vardı. Deri ceketiyle heyecanlı heyecanlı girer, girdiği ortamı hayat enerjisiyle aydınlatırdı. Bazen sadece onu seyre dalıyordum.

Onlarca insana şehadet getirtmişti. Kaç senelik arkadaşıydım ama inanamıyordum Furkan'ın içinden çıkan harika adama. İnsanlar vakit namazlarının peşinden iman hakikatlerinden anlatmasını istiyor o da her akşam namazının peşinden bazen öğle ve ikindi vakitlerinde camide yüzlerce insanla dersler yapıyordu. Kulaktan kulağa yayılmaya başladı.

Üslubunun çok neşeli ve canlı olmasının yanı sıra, çok fazla misal verirdi. Ama verdiği misaller kâh güldürür kâh düşündürür cinsten kimsenin aklına gelmeyecek fikirlerdi.

Furkan şükür sebebim olmuştu. Samsun artık başka bir güzeldi.

Çınaraltı'ndakiler de Furkan'ı özlemeye başladı. Sürekli öve öve bitiremediği, hayatının değişmesine vesile olan o meşhur "aydınlık yüzlü genç" aradı bir gün. Samsun'da teyzesinin yanına geleceğini birkaç gün kalacağını, çok özlediğini söylemişti. Ben de tanışmak için sabırsızlanıyordum.

Gerçekten de aydınlık bir yüzü vardı. Furkan'ın dediği kadar vardı. İnsana şevk veren bir sempatikliği vardı. Ama kesinlikle laubali değildi. İnsanları tebessüm ettirmeyi biliyordu. Konuşkan ve cana yakın yapısı sayesinde hemen kaynaşmıştık.

Akşam namazından sonra Furkan'la beraber camide ders okudular. Cemaat bir o kadar da bu yeni tanıştığı gençten etkilenmişti. Yaşlı amcalar birbirlerinin dizlerini kavrayıp "Elhamdülillah böyle gençler varsa gözümüz arkada değil. Artık ecdadın kemikleri sızlamayacak" diyorlardı.

Oradan üçümüz birkaç arkadaşımızla beraber yandaki çay bahçesine geçtik. O akşam geç saatlere kadar sohbet ettik. Ben de o konuşmalar içinde dâhil olmuştum. Bir anda o davanın içinde buluverdim kendimi. Bir fırsatını bulup her yerde Allah'ı anlatma davası... Cehennemden adam kurtarma mesleği diyorlardı.

"Şeytana gol atmalıyız; şeytan dumur olmalı yaptığımız işlerden, şok olmalı duruşumuzun karşısında" diyorlar bu beni de azme ve gayrete getiriyordu.

Çay bahçesinden de benim evime geçtik. Müzakereler, okunan dersler, kılınan namazlar vesaire derken sabah namazına kadar aşkla şevkle muhabbet ettik, zamanın nasıl geçtiğini anlamadan. Sabah namazından sonra yataklar serildi uykuya geçildi.

Bulanık bir ses, hatta bir bağırmayla uyandım. Kulağım uğulduyor, gözüm yanıyor bir yandan da yaşarıyordu. Furkan beni sarsıyordu. Karmakarışıklık içinde benim adımı haykırdığını duydum ve kendime geldim. Her yer dumanla doluydu.

Ben uyanmadan önce Furkan uyanmış dışarıda esnafları ziyaret etmiş, sonra gelip herkesi uyandırmıştı. Diğer arkadaşlar işi olduğu için çıkmışlar. Furkan da yerinde duramadığı için imanlar yanıyor kardeşim diyerek tekrar çıkıp sokaklarda karşılaştığı gençlere hakikati anlatıyormuş.

Birkaç saat geçince aklına düşmüşüm. Saat öğlene geldi hâlâ neden uyanmadı diyerek evime gelmiş. Bir de bakmış ki alt komşunun boş evinde küçük bir yangın çıkmış. Yangın küçük olmasına rağmen dumanı komple banyo camında evime dolmuş. Yetişmeseydi o vefakâr dost, hiçbir şeyi fark etmeden zehirlenecek ölecektim.

Sırtladı beni, indirdi. Hemen hastaneye yetiştirdi. Elhamdülillah geç kalmamıştı.

Bir hayat borcum vardı artık Furkan'a. Benim için en hayırlı dosttu. O gün yine derin sohbetlerle akşam ettik.

Yanımızda ağlayarak tövbe eden eski çevremizden kalanlar, en çok da şaşırdığım üst sınıftaki arkadaşımız, hani şu bize ilk zehri uzatan... Onu gördük, perişan hâldeydi. Hapse girmiş çıkmış, parasız kalmıştı. Her yerinden pişmanlık akıyordu. Bizi görünce ağladı. Af diledi. Ona da uzun uzun anlattı Furkan. Yanımıza gelince "Kalbi o kadar kararmış ki yüreğim sızladı. Ama umut var inşaallah" dedi.

Aydınlık yüzlü genç, "Yakında yolcuyum. Gitmeden şu Suriyelilere gidip güzelce yemekler versek nasıl olur Furkan Hocam" dedi. Kalbimiz kanatlanmıştı sevinçten. Ama cebimizde para kalmamıştı.

"Dur bakalım" dedi, Furkan "İman varsa, imkân da vardır!"

Esnaflardan benim de hayran olduğum mahallemizin marketinin sahibinin kapısını çaldık. Bir tevafuk da orada yaşadık.

"Heh ben de seni arayayım, diyordum Furkan. Şöyle fakir fukara var mı caminin bahçesinde yemek yedirsek?"

"Sübhanallah. Rabbim ne büyüksün! Biz de tam Suriyelilere yemek verelim diyorduk. Hemen icraata girişelim hakiki Müslümanlığın bir vasfını gösterirsek, Ensar olmanın sevabına Allah ortak eder belki!"

Elhamdülillah güzel yemekler yapıldı, fakir fukaranın duası alındı. Geç saatlere kadar Furkan Allah'ı anlattı, tüm gün koştu, ne uyuduğu ne yediği belliydi. Ya anlatıyor ya ibadet ediyor ya da yardıma koşuyordu.

"Kanka" dedim gece ayrılırken. "Bari bu gece erken yat dinlen, çok hırpalama kendini."

Esprili tavrıyla "Sevap pointleri kim kasacak o zaman?" dedi Furkan.

Bir an duraksadım, onun iman ateşini hissettim âdeta. Benim kalbime de Medine hayali düştü. Kâbe'nin yani kara sevdanın hayali düşüverdi aklıma.

"Yarın birlikte umreye kaydolsak mı?" dedim.

"Dostum benim! Yarını bekleyecek tahammülüm dahi yok yüreğim hasretle yanıyor. Lakin milletin imanını kurtarmaya koşmam lazım. Yarın öbür gün ömür biterse İslam adına ne yaptın derlerse, diyecek neyim var ki? Ömrüm hatalarla geçti. Vakit dar. Bu hasret de benim fedakârlığım olsun!"

Ayrıldık o gece kadim dostumla... Hani bazı insanlarla ayrıldıktan sonra bir tebessüm kalır ya yüzünüzde... Adamın hası, adamın kralı, adamın dibi diye düşünürsünüz. Google'a adam yazıp görsellerde aratınca onun resmi çıkar dediğiniz kişiler olur. :) İşte Furkan öyleydi artık benim için. Ayrılmaz bir parçaydı hayatlarımızda âdeta.

Bu Sabahın Bir Anlamı Olmalı

Yağmurlu bir cuma sabahıydı.

Acı acı telefonum çaldı. Acaba Furkan mıdır diye heyecanla koştum telefonun başına. Arayan Selman'dı. Umreye gitmişti. Canım kardeşim hasret duyduğumuz o güzel beldelerin sesini duyuracak! Ne iyi düşünmüş Selman'ım diyerek açtım telefonu.

"Selamun aleyküm Özgür!"

"Aleykümselam Selman'ım!"

"Hacı abi nerelerdesin?"

"Samsun'dayım Selman'ım sen neredesin, umredesin galiba Allah kabul etsin!"

"Allah razı olsun hacı abi. Sen de buradasın zannettim bir arayayım dedim."

"Nasıl yani? Bir hoş oldum sen öyle deyince güzel kalpli kardeşim benim."

"Gerçekten latife olarak değil. Yani son zamanlarda Furkan'la pek ayrı düşmemeye başladınız. Furkan da bu denli değişince karar verip sürpriz yaptınız da buraya beraber mi geldiniz diye merak ettim."

"Selman'ım algılayamadım neden bahsettiğinden hakkını helal et?"

"Valla hacı abi az önce Furkan'ı gördüm Mescid-i Nebevi'nin yanında!"

"Nasıl yani? Birine benzetmişsindir Selman'ım Furkan Samsun'da daha dün görüştük!"

"Yok hacı abi görsem neyse, sarıldık sohbet ettik. Daha az önce namaz kılıyordu uzun uzun secde yapıyordu. Hacı ne yaptıysanız bu çocuğa bambaşka olmuş, öyle bembeyaz kıyafetleriyle nurlanmış öyle parlıyor ve öylesine huzur dolmuş ki sürekli ağlıyor ve dua ediyor, Resulullah'a (a.s.m.), 'Onunla geldim ya Resulallah, onunla geldim' deyip duruyordu. Yanına sokuldum uzun süre beni fark etmedi.

'Onunla geldim ya Rasulullah' diye ağlıyordu ne demekse. Omzunu okşadım. Öyle bir tebessümle döndü ki emin ol ciğerime işledi, âdeta içim coştu muhabbetten. Bu çocuk bir başka olmuş hacı abi. Sana söyleyeyim var ya bakışları normal insan bakışı değildi. İlahi bir nurla bakıyordu.

Benim gibi sıradan ve rasyonel bir adamı bile bu kadar etkileyebiliyorsa değişim ciddi manada var demek ki. Sonra sarıldı bana sıktı da sıktı. Kulağıma 'Artık canım yanmıyor, artık onunlayım' dedi. Sonra tam

muhabbet edelim, oturalım diyecekken namaz kılmayı teklif etti. Beraber namaza durduk secdedeyken bir anda yok oluverdi. Telefonunu aradım ulaşamadım. Aklıma sen geldin kesin berabersinizdir diyerek seni aradım ama?"

Beynim dondu âdeta... Nasıl olur? Furkan'la daha dün ayrıldık. O Furkan değil miydi? Gerçeklikten koptum âdeta. O Furkan'sa Selman neyden bahsediyor? Herhâlde rüya falan görmüş olmalıydı.

"Selman rüya falan mı gördün sen? Furkan şu an Samsun'da!"

"Nasıl olur hacı abi, az önce ya az önce beraberdik. Dalga geçmiyorsun değil mi?"

"Yok, Selman'ım ciddiyim. Fesübhanallah bu iş öyle sıradan bir iş değil..."

"Sen arasana bir hacı abi bir iş var bu işin içinde!"

"Tamam, Selman'ım ararım olmazsa evine giderim, sana haber veririm."

Telefonu kapattım ama beynim zonkluyordu. Ben de mi uykudaydım acaba? Her şey gayet gerçekti! Nasıl olur bir anlam veremiyordum. Hemen telefona sarıldım. Çalıyordu ama açan yoktu. Yarım saat sonra evine ulaştım. Kapısını çaldım ama açan olmadı. Annesini aradım. İstanbul'a büyük kızının yanına gitmişti.

"Furkan'a ulaşamıyorum kapıyı çalıyorum açan yok" dedim.

"Allah Allah yavrum ben telaşlanırım Furkan'ıma bir şey olmasın sakın? Hemen yedek anahtarla aç,

Özgür'üm yavrum elektrik panelinin içinde üstte. Hadi yavrum haber ver bana olur mu?"

"Olur, teyzeciğim dua edin!"

Korkmaya başlamıştım. Kapıyı tekrar tekrar çaldım açan olmadı. Acaba duşta veya namazda mı? Belki uyuyakalmıştır korkacak bir şey yoktur diye kendimi rahatlattım. Furkan son zamanlarda öyle mesafe katetmişti ki çevresinde onu tanıyan herkesin kalbinde tartışmasız müthiş bir seviyeye çıkmıştı. Artık âdeta ona bir şey olacağına, bize bir şey olmasını tercih eder boyuta gelmiştik.

Anahtarı çevirdim. Evin kapısını açınca evlerinde ilk defa rastladığım bir koku, taze bir gül kokusu esti yüzüme. İçime işledi. Ama adım attıkça korkmaya başladım ve korkum giderek artıyordu. Kalp atışlarım hızlanmış heyecandan ellerim titremeye başlamıştı. Bana ne oluyordu böyle?

Kokunun yoğunlaştığı oturma odasına doğru yönümü çevirdim. Odaya girer girmez karşılaştım. Onu görür görmez hâkim olamadığım hızlı bir nefes doldu ciğerlerime hafifçe sıçrayarak. Oturma odasının perdesi çekilmiş ve bir gündüz karanlığı içinde Selman'ın dediği bembeyaz kıyafetler içinde namaz kılıyordu. Daha doğrusu secdedeydi. Rahatladım. Demek uzun uzun namaz kılıyordu Furkan'ım. O rayiha o koku beni de mest etti. Namazını bitirsin Furkan'ıma sorayım dedim bu taze kokuyu. Sanki cennet kokusuydu.

Bir an gerçekliğe geri döndüm telefon titriyordu. Açmaya yetişemedim. Bir hayret de ekrana bakınca üç cevapsız arama yazdığını görmemle şok yaşadım. Nasıl olur? Demek ki çok dalmışım düşüncelere. Acaba ayıp mı ettim Furkan'ın annesini aramamakla diye kaç dakika geçtiğine bakayım dedim. Bir de baktım ki on yedi dakika geçmiş eve girerken aradığımda. Nasıl olur? İki dakika girmem sürse on beş dakikadır mı oturuyordum? Daha ilginci Furkan on beş dakikadır secde mi yapıyordu?

Zaman kavramı nasıl da geçiyor arkasında bir hikmetin emri olunca!

Unutmuştum o sıra Selman'ın anlattıklarını. Furkan'a bir şey mi oldu acaba? Namazdayken müdahale edilir miydi? Bir hadiste okumuştum. Peygamberimiz (a.s.m.) o kadar uzun secde yaparmış ki hayatta olup olmadığını merak eden sahabeler kontrol ederlermiş. Ben de kontrol edeyim dedim. Eğildim, yanına secde eder gibi kapandım.

Dudakları kıpırdamıyordu!

Hareket etmiyordu!

Nefes almıyordu!

Furkan!

Furkaaan!

Kardeşim! Yiğidim kalk! Şehidim kalk! Can dostun için kalk! Furkaaannnnn!

Furkan... Kalkmıyordu.

Furkan secdeye kapanmış Rabbine en yakın olduğu anda Hakk'a yürümüştü. İmtihanı en güzel yerde sonlanmıştı!

Gül kokusu doldurdu odayı! Demek Rabbine nasıl bir yürek yangınıyla bağlıydı. Rabbini nasıl anmıştı, nasıl tanımıştı, nasıl sevmişti ve kendini nasıl sevdirmişti ki Selman onu Resulullah'ın (a.s.m.) dizinin dibinde görmüştü? Şehadetiyle hemen onun sancağı altına koşmuştu.

Hemen annesini aradım, müjdeyi verdim. Söyleyiş şeklim çok hoşuna gitse de ana yüreği. Ben anlattıkça elhamdülillah diyor ve ağlıyordu. Hıçkırıkları arasında şunu söyledi:

"Hep dua ediyordum yavrum. Biliyordum eski hâlini. Üzülüyordum. Sen ana yüreğini bilir misin? Uyuyamıyordum gece. Anasına babasına asiydi. Sonra Ömer'le tanıştı. Ömer nasıl bir melektir yavrum? Sahabe gibi bir çocuk pırlanta pırlanta sanki elmas! Benim Furkan'ımı almış karşısına saatlerce kalbine iman dolana kadar kâh güldürmüş kâh hislendirmiş, vesveselerini susturmuş.

O yiğide dua ederim her namazımda. Rabbim mekânını cennet eylesin yavrum belki bize de şefaatçi olur. Nereden nereye Özgür evladım. Evladım vefat etti diye içim yanar ama ahireti kurtuldu, diye de sevinirim. Allah sizden de razı olsun Özgür evladım. Hep yanındaydın Furkan'ımın. Onun hidayeti seni de çok değiştirdi değil mi?"

Öyle olmuştu, beni onun değişimi değiştirmişti.

Gerekli görüşmeleri yaptım. Babası geldi akrabaları geldi. Herkes bir yandan acı duyuyor bir yandan da kavuştu "Rabbine, sevdiğine kavuştu, aşkına kavuştu" diye teselli buluyordu.

Biraz hava almak ve olayın şokundan kafamı toparlamak için dışarı çıktığımda eski anılar depreşiyor tekrar onunla dolu düşünceler hücum ediyordu.

Nurla dolmuştu son zamanlarında. Nurla coşmuştu. Sürekli Kur'an hakikatlerinden okuyor, bir Risaleyi bırakıyor diğerini alıyor, "Ben nasıl gaflet karanlığında yaşamışım. Uyumaya zamanım yok" diyor sanki genç yaşta terk-i diyar eyleyeceğini biliyor gibi acele ediyordu. Gece-gündüz uyumuyor kaylule ve iki saatlik gece uykusunun dışında sürekli namaz, ibadet ve tebliğle geçiriyordu günlerini.

Onun davasındaki ciddiyeti, tebessüm dolu siması, hitabeti ve akıcı konuşması, şevk ve enerjisi, hem de modern görüntüsü insanların çok hoşuna gider girdiği ortamlarda onu konuşturmaya çalışırdı.

Çok kısa zamanda öyle konuşmaya başladı ki, o çekingen Furkan, her ağzını açışında o kadar içten o kadar yürekten konuşuyordu ki gözlerim doluyordu. Sadece anlattıklarından dolayı değil, geldiği noktaya baktıkça iftihar ediyordum. Tıpkı İslam'dan önce Ömer'in arkadaşıydı ve onu İslam'dan sonra Ömer hâlinde izliyordum.

Hatta bir keresinde kuzeninin okulunda bir seminere davet edilmişti. Özel bir gece tertip edilmiş, kalabalık bir izleyici kitlesi karşısında bir konuşma yapmıştı. Herkesin sıradan bir gece yaşadığı düşüncesi Furkan sahneye çıkınca değişmişti. Ben de yerimi aldım. Arka fonda bir müzik kalbe işlemeye başladı.

Ve Furkan sahneye çıktı tüm saygısıyla selam verdi ve başladı konuşmaya.

Bir Fırsatını Bulup Her Yerde Allah'ı Anlatmalı

"Bir derdimiz var, sizinle dertleşmek istiyorum. Derdini söylemeyen derman bulamaz derler. Hem dert adamı söyletirmiş. Öyle ise ben size içimi dökeyim; çünkü derman sizde. Sıradan bir dert değil bu. Çok dertliler gördüm, sevdalılar, yaralılar dünyadan tokat yiyenler. Evet, dünya rahatla yatmak yeri olmadığından bir üzüm tanesini yedirir, bin tokat vurdurur. Derdi dünya olanlar çok gördüm. Ama bizim derdimiz dünya olmamalı. Çünkü derdi dünya olanın dünya kadar derdi olur.

Şu hadis-i şeriften öğrendim derdimi *'Kardeşinin derdiyle dertlenmeyen bizden değildir.'* Nebiler Nebisi böyle buyuruyor. Ben bunu duydum. Eyvah dedim! Ve düşünmeye başladım. Müslüman kardeşimin en büyük derdi ne olabilir? Müslüman kardeşimin en çok nerede yardıma ihtiyaç duyar da onun derdiyle dertlenmiş olurum.

İşte bu düşünmeler neticesinde anladım ki bizim bir fırsatını bulup her yerde Allah'ı anlatmamız lazım. Çünkü Gazze'nin buna ihtiyacı var. Aç kaldığı için, yiyecek bir şey bulamadığı için 'Cennette ekmek var mı?' diyen sevinç ve hayretle 'Madem cennette ekmek var, madem şehitler de cennete gider, öyle ise ben de şehit olmak istiyorum' diyen yetim çocuğun buna ihtiyacı var.

Her gün baskı gören, dayak yiyen, öldürülen; her gün bir başka sevdiğini toprağa veren, öz vatanından sürgün edilen; dininden ve namusundan men edilen Doğu Türkistanlının, Kerküklünün Arakanlının, Myanmarlının, Gazzelinin ve daha nice yerlerde zalimin zulmü altında inleyen masum Müslümanların buna yani sizin dirilişinize ihtiyacı var. Âlem-i İslam'ın size ve sizin Kur'an'a sarılmaya ihtiyacınız var.

Dostlarım Gazze'ye giden yol sizlerin arkadaş listelerinizden, sizin telefon rehberlerinizden geçiyor. İnsanlığın sizin yüreklerinize ihtiyacı var, sizin anlatmanıza ihtiyacı var. Siz anlatırsanız ancak kışlar bahara döner. Hiç şüphem yok ki sizler imanla şahlanan bir neslin, âlem-i İslam'daki zulme "dur!" diyecek bir baharın çiçeklerisiniz.

Sizler Bediüzzaman'ın yüz sene öncesinde *'Ne yapayım, acele ettim kışta geldim; sizler cennet-âsâ bir baharda geleceksiniz. Şimdi ekilen nur tohumları zemininizde çiçek açacaktır'* diye seslendiği ikinci Asr-ı Saadet'le müjdelenen nesl-i cedidsiniz.

Asr-ı Saadet'te neden bu isim verilmiş hiç düşündünüz mü? Hâlbuki İslam'ın çok daha zengin, çok daha varlıklı başka dönemleri de olmuştur. Çünkü o dönemde Resulullah (a.s.m.) yaşadı. İnsanlık onun yaşadığı dönemde tattığı kadar insani değerleri huzur ve itminanı saadeti, zirvede böylesine bir daha tadamadı.

'Lâ ilâhe illallah' diyerek imanla şahlandı gönüller. Ahlakın en güzeline ders veren Kur'an'ın nuruyla nurlandı kalpler. O anlattıkça enaniyet, kibir, haset, bencillik gibi hastalıklar silindi gitti. O anlattıkça âdeta fıtratlar değişiyordu. Cahiliyede kız çocuklarını diri diri gömenler öylesine değişiyorlardı ki ahlakıyla destan yazan, ahlaka rehber olan kahramanlara dönüştü.

Resulullah'ın (a.s.m.) anlatmasıyla oldu bu. Bir fırsatını buldukça her yerde imanın ebedî, sonsuz saadetinin anahtarı olduğunu anlattı. Evet, hakiki saadet ve lezzet yalnız imandadır. Ve yalnız imanla olabilir.

Peki, anlatmanın Gazze'yle ne alakası var diye merak edenler olabilir. Asr-ı Saadet'i hatırlayalım mı? Asr-ı Saadet'te gibi yaşamak istiyorsan oradakiler gibi anlatman lazım. Resulullah (a.s.m.) gibi anlatman lazım.

Sizler anlattıkça dediğim gibi kışlar bahara dönecek. O Asr-ı Saadet ikinci defa gelecek. Ve sünnet-i seniyye tekrar vücut bulacak. Bütün âlemi neşeyle huzurla emniyetle dolduracak. Asr-ı Saadet ancak böyle gelir. Neden gelmesin. Asr-ı Saadet Resullullah'ın anlatmasıyla yaşandı. Öyleyse onun ümmetine de, onun yolundan, onun sünnetinden gitmek 'Lâ ilâhe illallah'

davasını, tebliği, ilâ-yı kelimetullahı yerine getirmek düşer. Ancak kalplere iman şuuru, Allah korkusu ve sarsılmaz bir iman veren Kur'an hakikatleri ulaşırsa yaralar kalıcı olarak sarılır.

İnsaniyetin ve âlem-i İslamiyet'in her şeyden önce bir dayanak noktasına hakiki bir imana sarsılmaz bir imana bir ümide ihtiyacı var.

İşte bunları düşündükçe zihnimde taşlar yavaş yavaş yerine oturmaya başladı. Şimdi isterseniz gelin parçaları birleştirmeye başlayalım.

Kardeşlerim, hakiki bir mü'min olabilmek için dertli olmak şart. Peki, neyin dertlisi olmamız lazım. Derdini sizin kimliğinizdir sizin kim olduğunuzu belirler. Küçük fani dünyalık dertler bir tarafta baki dertler diğer tarafta. Müslümanın derdi hangisi? Ufak dünya dertleri mi, yoksa bâki dertler mi? Bu açıdan bakılınca Risale-i Nur'un kıymeti bir kez daha anlaşılıyor. Risale-i Nur iman kurtararak Müslümanların en büyük derdinin imdadına koşuyor.

Müslümanların en büyük derdi imansızlıktır. Ahiretini kaybedecek bir hayat yaşamasıdır. Allah var deyip, yok gibi yaşamasıdır. Müslümanın en büyük derdi budur. İşte bu yüzden İslam'ın güneşi doğmuyor. Biz mü'minlerin derdine koşamadığımız için, kendi hayatlarımıza takılıp dünyevileştiğimiz için, Müslüman kardeşimizin derdini unutup kendi derdimize düştüğümüz için, birlik olamadığımız için Yahudi bizi kolaylıkla bölüyor.

İşte bu yüzden de rahmeti celbedemiyoruz. Semavi tokatları yiyoruz. Uyanmak lazım. Uyandırmak lazım. Anlatmak lazım. Benim uyanışım imanla, dirilişim, ayaklanışım sonuçta birilerinin anlatmasıyla oldu. Peki, sana kim anlattı derseniz.

Bir İslam kahramanıyla tanıştım. Başkasının günahı için ağlayan bir adam. Uyku uyumuyor, lezzet nedir, bilmiyor. Âdeta kendini unutmuş. Sabahlara kadar dua ile yalvarıyor. O bir dert adamı. Bu yolda her şeyini feda edebilecek bir kahraman. Hiçbir suçu bulunmamasına rağmen yirmi dokuz sene süren sürgün ve hapis hayatında ona yapılan envai çeşit zulme ve işkenceye rağmen ona zulmedenlere beddua dahi etmemiş. Daima sabra, daima ıslaha, daima tamire çalışmış. Bizlerin imanı için dişini sıkmış dayanmış.

'Başımdaki saçlarım âdedince başlarım bulunsa her gün biri kesilse imana ve Kur'an'a feda olan bu başı zındıkaya eğmeyeceğim' diyen bir fedakâr kahraman.

'Ben cemiyetin iman sağlığı yolunda ahiretimi de feda ettim.' 'Gözümde ne cennet sevdası var ne cehennem korkusu.' '... cemiyetin imanı namına bir Said değil bin Said feda olsun. Kur'an'ımız yeryüzünde cemaatsiz kalırsa, Cenneti de istemem; orası da bana zindan olur. Milletimin imanını selâmette görürsem o zaman cehennemin alevleri içinde yanmaya razıyım. Çünkü vücudum yanarken gönlüm gül-gülistan olur.'

Şu ifadelerdeki muhteşem fedakârlık hiç mi ruhlarınızı harekete geçirmiyor? Şu satırları dinleyelim ve

görelim bakalım nasıl Müslümanların en büyük derdinin imdadına koşuyor.

'Bana sen şuna buna niçin sataştın diyorlar. Farkında değilim karşımda müthiş bir yangın var. Alevleri göklere yükseliyor. İçinde evladım yanıyor. İmanım tutuşmuş yanıyor. O yangını söndürmeye giderken yolda biri beni kösteklemek istemiş de ayağım ona takılmış. Ne ehemmiyeti var... Bu, müthiş yangın karşısında bu küçük hadise bir kıymet ifade eder mi? Dar görüşler dar düşünceler.'

Bu ifadeler bize ne mi anlatıyor? Biraz düşünelim. En sevmediğiniz insan yanı başınızda alev alıp yansa. İçiniz hiç mi sızlamaz? Bu insaniyetin bir iktizasıdır. Vicdanız varsa sızlar. Şimdi düşünelim biraz değiştirerek.

Karşıda bir bina var. Müthiş bir yangın var. İçinde de en sevmediğiniz değil belki de en sevdiğiniz kişi yanıyor. Evladınız tutuşmuş yanıyor. Sizde de bunu söndürecek teçhizat var. O yangını söndürmeye koşmaz mısınız? Peki, soruyorum, tersten bakarsak. Söndürebilecek teçhizatın var; ama siz söndürmüyorsunuz. Kurtarabilecek itfaiye ekipmanınız var ama kurtarmıyorsunuz. Oturdunuz seyrediyorsunuz bu yangını ve yanmayı. O zaman kurtarabilecekken katil olursunuz.

Pekâlâ, soruyorum: Akrabalarımız, ailemiz ve sokaktaki insanlar... Biz onlara ulaşamazsak onların akıbeti ne olacak. Etrafında öyle insanları gördükçe hiç mi içiniz sızlamıyor. Peki, onların yanmaya gideceğini bile bile oturup seyrederseniz katil kim? Evet, arkadaşlar.

Dışarıda müthiş bir yangın var. Ve Çınaraltı ve sair yerlerde bunca genç bu ateşi, bu yangını söndürmek için koşmaya çalışıyorlar fakat yardıma ihtiyacımız var, çünkü dışarıda belki ulaşamadığımız yüz milyonlar var.

Peki, arkadaşlar yangını söndürmek nasıl bir şey? Peygamber Efendimiz buyuruyor ki: *'Bir kişinin seninle imana gelmesi, güneşin üzerinde doğup battığı herşeyden daha hayırlıdır.'*

İşte en hayırlı işe koşuyor Çınaraltı. En hayırlı işe koşuyor bu gençler. Fakat yardıma ihtiyacımız var.

Peki, koştuğumuz, ulaştığımız kimler var? Belki binlerce aramızda da varlar. Ulaşınca hayatlar ne kadar değişiyor. Fani bir hayat değil sonsuz bir hayat değişiyor. İki tanesini anlatayım yüzlerce var ama iki tanesini anlatıp bitireceğim. Bizim Çınaraltı'nın bulunduğu sokağa gelenler bilir gayrimeşru mekânların insanların ebedî hayatını mahvettiği bir sokak.

Yan binamızda da bir gece kulübü var. Kapısında da iri yarı bir ağabey duruyor. Bu ağabey ile bizim arkadaşlarımız hem de on yedi-on sekiz yaşındaki gençler bir fırında tanışıyorlar. Başlıyorlar anlatmaya onlar anlatıyor bu ağabeyin yüreğinde kanatlar uçuşuyor. Uzatmayım bu ağabey envai çeşit haramı birer birer terk ediyor ve beş vakit namaza başlıyor.

Derken patronuna bizi anlatıyor, derken patronu mevlit okutma düşüncesiyle Çınaraltı'na geliyor ve yine on yedi-on sekiz yaşındaki gençlerin ona anlatmasıyla Risale-i Nur ile bildikleri basit birkaç şeyi aktarmasıyla

bu ağabey son derece etkileniyor. O kadar etkileniyor ki hayatı değişiyor, beş vakit namaza başlıyor ve müjde! O gayrimeşru mekânında olan işini bitirdi. Elhamdülillah!

Bir başkasını aktarayım ateist bir manken çok uzak dünyadan bir hanım Google'dan bir şeyleri ararken bize ulaşıyor, bazı sorular soruyor.

Biz de Çınaraltı olarak dilimiz döndükçe Risale-i Nur'dan bu hakikatleri aktarıyoruz. Zeki de bir insan. Bir şeyleri fark ediyor diyor ki: 'Çok orijinal bir cevap aldım. Ben ateist bir mankenim ve profesyonel olarak bu işten çok para kazanıyorum. Fakat hiç böyle bir düşünce tarzı ile karşılaşmadım. Ben bu eserleri görmek ve okumak istiyorum, okumayı çok seviyorum.'

Alıyor ve okuyor dilinden ve anlatım tarzından çok etkileniyor ve diğer eserlerin de isimlerini istiyor. Diğer eserlerin ismini de gönderiyoruz. Aylar sonra bir mesaj, bayram sevinci: 'Size selam vermek için son kez hesabıma girdim. Anlattıklarınız ile hayatım değişti. İman ettim. Risale-i Nurları okudukça gözlerim açıldı. Muhteşem bir eser. Sizlere bir müjde vereyim. Çarşaf farz mı, diye sormuştum. Siz de tesettür farz nasıl sağlarsanız demiştiniz. Ben çarşafa girdim fakat burada rahat yaşayamayacağımı düşündüğüm için Belçika'ya taşınıyorum.'

Düşünün. Ateist bir manken iman etmek ile kalmıyor üstelik çarşafa giriyor ve bu Risale-i Nur'dan sadece birkaç sayfa vesilesiyle oluyor. Bunun gibi binlercesi var. Belki aranızda birilerine Çınaraltı veya bir başkası ulaştı, anlattı ve sizin de hayatınız değişti.

Ama bunu unutmamak lazım dışarıda ulaşamadığımız milyonlar var, yüz milyonlar var. İşte 'Bir fırsatını bulup her yerde Allah'ı anlatmamız lazım' dememizin altında yatan dert budur. İşte bu yüzden Çınaraltı açıldı. İşte bu yüzden bu kadar genç, bu kadar fedakârlığı; dişlerinden, tırnaklarından artırarak bu yüzden yapıyorlar.

Bu yüzden bir fırsatını buldukça her yerde anlatmaya çalışıyorlar. Balonlar dağıtıyorlar. Broşürler, on binlerce bastırıp dağıtıyorlar. Otobüslere afişler asıyorlar. Her yerde anlatmaya çalışıyorlar. Yetimlerle ilgileniyorlar. Animasyonlar yapıyorlar. Sosyal medyada her yere girmeye çalışıyorlar. İşte bütün bunları yapmanın altında yatan dert budur. Her gün ciğerimiz sızlıyor. Yüz binlerce genç imansız ve namazsız ölüyor. Her gün dünyadan bu şekilde ayrılıyor.

Bizim derdimiz budur.

Bunca meseleyi bu yüzden anlatmaya çalıştım. Bu derdi sizinle paylaşmak için.

Nasıl?

Var mısınız bizimle bu derdi paylaşmaya?

Arkadaşlar Peygamber Efendimizin davasının yolunda bizimle beraber bu derdi paylaşmaya her yerde Allah'ı anlatmaya var mısınız?

(Herkes bir ağızdan varız diye bağırıyordu.)

Bir fırsatını bulup her yerde Allah'ı anlatmak lazım. Ama anlatmak içinde okumak lazım... Arkadaşlar sürahinizi doldurmadan başkalarının susuzluğuna nasıl

çare olacaksınız? Sözlerimi Zübeyr Gündüzalp'in bir sözüyle bitirmek istiyorum. *'Okumak bir şeydir. Ama her şey o bir şeyden çıkıyor. Şimdi oku kâbirde okuyamazsın!'"*

***

Veda

Sözlerini bitirdiğinde insanların bir kısmı ağlıyor bir kısmı coşkuyla yerinde oturamıyordu. İnsanda Peygamberin (a.s.m.) sancağını yerde bırakmama hissi uyandırıyordu. Bense eski günleri ve bugünleri düşünüyordum.

Ömer aklıma geldi bu hatırayı düşününce. Sahi dedim nerede Ömer? Bu hadiseleri bir bir anlatmalı. Ömer'in kapısını çaldım. Ömer kapıyı açtı ama bana bakamıyordu. Aydınlık yüzü kıvrım kıvrımdı.

"Ne oldu Ömer?"

"Kardeşim" dedi. Derin bir nefes aldı. "Otur hele. Bir rüya gördüm ki saatlerdir ağlıyorum."

"Hayırdır inşaallah?"

"Kardeşim! Rüyamda Furkan Kâbe'ye doğru yürüyordu. Namaz vakti gibi herkes dizilmişti. Furkan gelirken yolu açıyorlardı, sanki imama yol açarlar ya aynı öyle. Kolunda da biri vardı ben de arkalarındaydım.

Şöyle omzundan bir döndü ki Bediüzzaman Said Nursi Hazretleri. Fatih Camii'ndeki fotoğrafındaki hâli... Pembe beyaz tenindeki nur göz alıcıydı. Bir rayiha yükseliyordu ki kardeşim aynı bir gül kokusu ama esans değil taze!

Arkalarında yetişmeye çalışıyorum ayağım kayıyor. Temizlikçiler giriyor araya, yol veren cemaat yolu kapatıyor yetişemedim, ben de bir mermer buldum üstüne çıktım ki bakayım nereye gidiyorlar. Valla kardeşim cemaat yol vere vere Hacer'ül Esved'e ulaştılar bir selam ile öptüler. Ben "Üstadım, Üstadım" diye bağırıyordum belki duyar bu da talebemdir beni de alır yanına diye. O sessizlik içinde duymadı ne yaptıysam. Çıt çıkmıyor kalabalıktan. Bir baktım ki ne göreyim Özgür'üm... Bir baktım ki ne göreyim!

Nebiler Serveri Efendimiz (a.s.m.)... Kâbe'nin kapısı açıldı ve o çıktı. Tüm Kâbe'de çıt çıkmazken bir anda herkes fısıldaşmaya başladı hayretle. Sonra ağlama sesleri her yerden. Sessizce ağlaşan milyonlarca insan... Üstadımızı çağırdı Efendimiz (a.s.m.).

"Geldi mi Furkan kardeş" dedi. "Geldi ya Resulullah" dedi. Furkan başını kaldırdı ki nur dolu. "Hazır mısın Furkan?" dedi, "Zahmet bitti, rahmete gidiyorsun! Sancağımı taşımaya hazır mısın?"

Ağlar bir sesle Furkan "Hazırım ya Resulullah!" dedi. Ben de mahzun oldum. Yalnız kalacağım diye hüzünlendim. Furkan bir anda döndü. Beni işaret etti.

"Onunla geldim ya Resulullah! Onunla geldim!" diye haykırdı.

"Öyleyse o da gelsin" diyerek bana baktı ama ciğerim öyle bir yandı ki öylece uyandım Özgür'üm. Saatlerdir ağlıyorum bu vaziyette.

"Ömer'im beni de ağlattın... Ah Ömer'im ah, öyle bir rüya ki... Herkese nasip olmaz... Ömer'im Furkan bu sabah şehit oldu... Secdede ruhunu Hakk'a teslim etmiş. Şehit olduğunu kimse bilmezken Selman Medine'den aradı. "Furkan az önce yanımdaydı. Çok ağlıyordu, artık canım yanmıyor artık onunlayım demiş. Sonra Resulullah'ın (a.s.m.) kabrine dönüp 'Onunla geldim ya Resulullah, onunla geldim' diye ağlamış!"

Ömer öylesine hıçkırıklara boğuldu ki izin istedim rahat etmesi için çıktım. Yarım saat sonra telefonum çaldı. Telefondaki ses, Ömer'in yanından, kardeşinden geliyordu. Ben çıktıktan yirmi dakika sonra Ömer aniden "Geldim ya Resulullah" deyip secdeye kapanmış!

Ya Rab bu ne güzel bir vedadır!

Ya Rab bu ne güzel bir vedadır!

Ya Rab bu ne güzel bir vedadır!

Allah için kardeş olan kullarını birbirlerinden ayırmayan Rabbe secdeler olsun!

Bir fırsatını bulup her yerde Allah'ı anlatan gençlere rahmetiyle muamele eden, Rabbe sonsuz hamdler, secdeler, şükürler olsun!